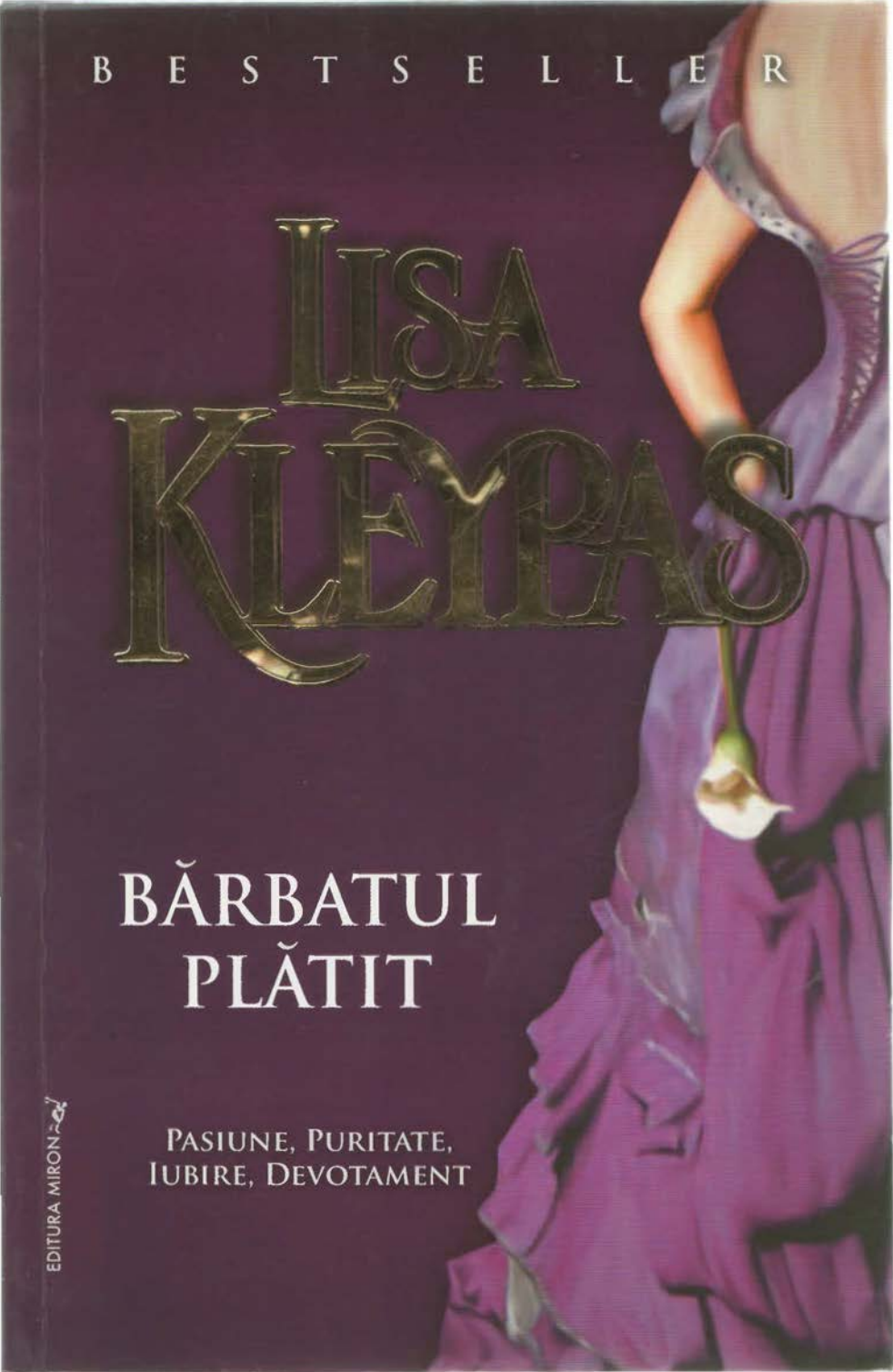
BESTSELLER

LISA KLEYPAS

BĂRBATUL PLĂTIT

PASIUNE, PURITATE,
IUBIRE, DEVOTAMENT

EDITURA MIRON

Era nemăritată, neatinsă de vreun bărbat și urma să împlinească treizeci de ani. Dar romanciera Amanda Briars hotărăște ca pînă la aniversarea ei să facă dragoste cu un bărbat. Cînd el i-a apărut în prag, a crezut că era cadoul pe care și-l făcuse singură, un bărbat plătit pentru o noapte de pasiune. Frumos și viril, el o tenta în feluri pe care nu le crezuse posibile...

Jack Devlins a fost și mai hotărît să o posede pe Amanda atunci cînd i-a descoperit adevărata identitate. Dacă Amanda tînjea după respectabilitate, Jack, fiul renegat al unui nobil și cel mai cunoscut om de afaceri din Londra, refuza să trăiască după regulile impuse de societate.

Dar cînd ei se îndrăgostesc cu pasiune unul de celălalt, vor risca totul pentru iubirea lor.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

PROLOG

Londra
Noiembrie 1836

– Ce fel de bărbat preferi, domnişoară Briars? Blond sau brunet? De înălţime mijlocie sau înalt? Englez sau străin? Tonul femeii era sec, de afaceri, ca şi cum ar fi discutat despre un fel de mîncare ce urma a fi servit la un dineu şi nu despre un bărbat de închiriat pentru o seară.

Întrebările au făcut-o pe Amanda să se crispeze. Obrajii i-au luat foc şi s-a întrebat dacă şi un bărbat care vizita pentru prima oară un bordel se simţea la fel. Din fericire, bordelul în care intrase ea era mult mai discret decît îşi imaginase şi era mobilat cu gust. Fără tablouri şocante, vulgare, fără clienţi sau prostituate la vedere. Stabilimentul doamnei Bradshaw era dentul de atrăgător, cu pereţii acoperiţi în damasc verde şi un salon de primire cu piese de mobilier Hepplewhite. O măsuţă din marmură era aşezată lîngă o sofa în stil Empire cu ornamente aurii.

Gemma Bradshaw a întins mîna după un creion auriu şi un carneţel aşezate pe marginea mesei şi a privit-o cu interes:

– Nu am un tip de bărbat pe care să-l prefer, a spus Amanda, umilită dar şi hotărîtă în acelaşi timp. Am încredere în judecata ta. Trimite-mi pe cineva pe seară, de azi într-o săptămînă, cînd este aniversarea mea.

Ideea a părut să-i facă plăcere doamnei Bradshaw:

– Este un cadou de ziua ta? Ce idee minunată! A privit-o zîmbind pe Amanda. Matroana nu era frumoasă, nici măcar drăguţă, dar avea un ten frumos, un păr roşu, bogat şi un trup voluptuos. Domnişoară Briars, poţi să-mi spui dacă eşti virgină?

– De ce vrei să ştii? a ripostat Amanda.

Una din sprîncenele perfect conturate ale doamnei Bradshaw s-a arcuit amuzată.

– Dacă chiar vrei să te încrezi în judecata mea va trebui să ştiu exact în ce situaţie te afli. Nu se întîmplă des ca o femeie să-mi treacă pragul, domnişoară Briars.

– Foarte bine. Amanda a inspirat adînc şi a vorbit repede, mînată de ceva foarte aproape mai degrabă de disperare decît de bunul-simţ cu care se lăuda de obicei. Sunt fată bătrînă, doamnă Bradshaw. De azi într-o săptămînă împlinesc treizeci de ani. Şi da, sînt încă v-virgină. S-a poticnit puţin cînd a rostit cuvîntul, dar a continuat cu hotărîre: asta nu înseamnă că

trebuie să rămîn așa. Am venit aici pentru că se știe că pot să fac rost de ceea ce-și dorește clientul. Știu că te surprinde că o femeie ca mine poate veni aici...

Draga mea, a întrerupt-o femeia rîzînd, a trecut de mult vremea cînd aș mai fi putut fi surprinsă de ceva. Cred că-ți înțeleg bine dilema și voi găsi o soluție care îți va putea de plăcută. Spune-mi, ai preferințe în ceea ce privește vîrsta sau înfățișarea? Îți place sau îți displace ceva în mod deosebit?

Aș prefera să fie tînăr, dar nu mai tînăr decît mine. Dar să nu fie nici prea bătrîn. Nu trebuie neapărat să fie frumos, dar nici respingător. Și curat, a adăugat Amanda, ca și cum abia atunci se gîndise la asta. Insist asupra curățeniei.

Doamna Bradshaw își nota totul în carnețel.

- Nu cred să fie vreo problemă, i-a răspuns cu ochii strălucindu-i, amuzați.

- Insist asupra discreției, a adăugat Amanda. Dacă află cineva ce am făcut...

- Draga mea, a spus doamna Bradshaw așezîndu-se mai confortabil pe sofa. Ce crezi că s-ar alege de afacerea mea dacă aș permite ca intimitatea clienților mei să fie violată? Angajații mei îi deservesc pe membri ai parlamentului, pe cei mai bogați lorzi din înalta societate. Secretul tău este în siguranță, domnișoară Briars.

- Mulțumesc, a spus Amanda, ușurată și tulburată în același timp. Avea o bănuială teribilă: că făcea cea mai mare greșeală din viața ei.

CAPITOLUL 1

Amanda a ştiut că în faţa ei se găsea un bărbat de moravuri uşoare. Din momentul în care l-a lăsat să intre, ca şi cum ar fi adăpostit un evadat, el a rămas privind-o în tăcere. Era clar că nu-l ducea capul, altfel şi-ar fi găsit o altă ocupaţie, mai provocatoare din punct de vedere intelectual. În orice caz, un bărbat nu avea nevoie de prea mult creier ca să facă lucrul pentru care fusese plătit.

– Repede, i-a şoptit şi l-a tras de mînă. A trîntit uşa în urma lui. Crezi că te-a văzut cineva? Nu m-am gîndit că o să apari aşa, pur şi simplu, la uşa mea. Bărbaţii de profesia ta nu sînt instruiţi să fie mai discreţi?

– De... profesia mea, a repetat el, uşor nedumerit.

Acum că erau feriţi de ochii lumii, Amanda şi-a permis răgazul de a-l privi cu atenţie. În ciuda faptului că era cam sărac cu duhul, arăta remarcabil de bine. Putea să-l considere de-a dreptul frumos. Era înalt şi subţire, cu umeri laţi care păreau să ocupe tot cadrul uşii. Părul des, negru, era tuns de curînd şi era proas-

păt bărbierit. Avea nasul drept şi lung şi o gură voluptuoasă.

Şi cei mai frumoşi ochi albaştri din cîţi văzuse vreodată. Numai că ochii lui nu aveau în ei nimic angelic, aşa cum te-ai fi aştepta la o asemenea culoare. Erau şireţi şi duri, ca şi cum ar fi privit mult prea des o parte a vieţii pe care ea nu o cunoscuse niciodată.

Amanda înţelegea de ce femeile plăteau pentru compania lui. Gîndul de a „închiria" o asemenea fiinţă masculină, cu ochi neobişnuiţi i se părea extraordinar. Şi tentant. Amanda era ruşinată de felul în care îi răspundea trupul, de fiorii cînd reci cînd fierbinţi care o străbăteau, de culoarea roşie din obraji. Se resemnase să fie o fată bătrînă respectabilă... ba chiar se autoconvinsese că astfel se putea bucura de libertate. Şi totuşi trupul ei nu părea să înţeleagă că o femeie de vîrsta ei nu mai trebuia să simtă vreo dorinţă. Într-o vreme în care să ai douăzeci şi unu de ani însemna că eşti deja bătrînă, la treizeci nu mai aveai nici o speranţă. Trecuse de prima tinereţe, nu mai era dezirabilă. Trebuia doar să reuşească să-şi accepte soarta.

Amanda s-a forţat să-l privească direct în ochii albaştri extraordinari.

– Vreau să fiu cinstită cu tine, domnule... Nu, nu contează, te rog să nu-mi spui cum te numeşti. Nu vom sta atît de mult timp împreună încît să trebuiască să-l

ştiu. Înţelegi tu, am avut timp să mă mai gîndesc la decizia pripită pe care am luat-o şi... m-am răzgîndit. Te rog să nu o iei ca pe un afront personal. Nu are nimic de-a face cu tine sau un înfăţişarea ta. Îi voi spune şi doamnei Bradshaw toate astea. Eşti un bărbat frumos şi foarte punctual şi sînt convinsă că eşti şi foarte priceput... la ceea ce faci, dar adevărul este că am făcut o greşeală. Cu toţii mai greşim iar eu nu fac excepţie, asta e sigur. Din cînd în cînd mai fac erori, mici, e-adevărat...

– Aşteaptă. A ridicat braţele într-un gest defensiv şi privirea i-a rămas aţintită pe chipul ei îmbujorat. Nu mai vorbi.

De cînd devenise adultă, nimeni nu mai îndrăznise să-i spună să tacă. Surprinsă, Amanda s-a străduit să-şi stăvilească şuvoiul de cuvinte. Străinul şi-a încrucişat braţele la pieptul puternic şi s-a sprijinit de tocul uşii, continuînd să o privească.

Amanda nu putea să nu remarce că doamna Bradshaw avea gusturi bune. Bărbatul pe care i-l trimisese era surprinzător de curat şi îngrijit, cu un costum la modă dar şi tradiţionalist totodată, cu haină neagră şi pantaloni gri, încălţat cu pantofi negri bine lustruiţi. Cămaşa apretată era de un alb imaculat, contrastînd plăcut cu tenul măsliniu iar cravata gri din mătase era legată cu un nod simplu, perfect. Înainte de

a-l vedea, dacă Amandei i s-ar fi cerut să descrie bărbatul ideal ar fi spus că acesta trebuia să fie blond, cu tenul deschis şi oase mici. Acum se vedea nevoită să-şi revizuiască atitudinea. Nici un Apollo cu părul de culoarea nisipului nu se putea compara cu acest bărbat impozant, robust.

– Eşti Amanda Briars, a spus el, de parcă aştepta o confirmare din partea ei. Romanciera.

– Da, scriu romane, i-a răspuns ea străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea. Iar tu eşti domnul pe care doamna Broadshaw l-a trimis la cererea mea, nu-i aşa?

– Aşa se pare, i-a răspuns el.

– Te rog să primeşti scuzele mele, domnule... nu, nu-mi spune. După cum ţi-am explicat, am făcut o greşeală şi de aceea va trebui să pleci. Bineînţeles că-ţi voi plăti, chiar dacă nu mai am nevoie de serviciile tale. Vina îmi aparţine în totalitate. Spune-mi care este onorariul obişnuit şi vom rezolva pe loc.

În timp ce o asculta, expresia i s-a schimbat. Uimirea a fost înlocuită de fascinaţie iar ochii albaştri i-au strălucit, amuzaţi, dîndu-i Amandei un sentiment de nervozitate.

– Spune-mi ce servicii ai solicitat, i-a sugerat cu blîndeţe, îndepărtîndu-se de la uşă. S-a apropiat pînă cînd trupurile li s-au întîlnit. Mă tem că nu am apucat să discut cu doamna Bradshaw.

– Cele obişnuite. Siguranţa Amandei se năruia cu

fiecare secundă care trecea. Obrajii îi ardeau iar pulsul i se accelerase. Ce se cere de obicei. S-a întors orbește spre măsuța semicirculară de la perete, pe care erau cîteva bancnote atent împăturite. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile și pentru că te-am pus degeaba pe drumuri aș vrea să mă recompensez... S-a oprit brusc pentru că i-a simțit mîna pe brațul drept. Era de neconceput ca un străin să atingă o parte a corpului unei doamne. Bineînțeles că era și mai de neconceput ca o doamnă să ajungă să plătească un bărbat care se prostitua, și asta era exact ce făcuse ea. Cu tristețe și-a spus că data viitoare mai bine se spînzură decît să facă o asemenea prostie.

S-a încordat sub atingerea lui și nu a îndrăznit să mai scoată nici un cuvînt.

– Nu vreau bani, l-a auzit spunînd. Vocea gravă îi era ușor amuzată. Nu se percep costuri pentru servicii de care nu ai beneficiat.

– Mulțumesc. A strîns din pumni. Este foarte drăguț din partea ta. Lasă-mă măcar să-ți plătesc trăsura. Nu este nevoie să te întorci pe jos acasă.

– Oh, dar nu plec încă.

Amanda rămăsese cu gura căscată. S-a întors cu fața spre el, cu o privire îngrozită. Cum adică, nu pleca? Ei bine, îl făcea ea să plece, fie că dorea sau nu! S-a gîndit rapid la opțiunile pe care le avea. Din nefericire

nu erau prea multe. Le dăduse liber servitorilor – şi valetului, şi bucătăresei şi cameristei. Şi în nici un caz nu putea cere ajutorul poliţistului de pe stradă. I-ar fi afectat cariera, iar scrisul reprezenta singurul mijloc de a-şi întreţine casa. A zărit într-un colţ o umbrelă cu mînerul din lemn de stejar şi s-a apropiat de ea, cît mai discret posibil.

– Ai de gînd să mă baţi cu ea? a întrebat-o musafirul nepoftit.

– Dacă este nevoie.

A pufnit amuzat şi i-a atins bărbia, obligînd-o să-l privească în ochi.

– Domnule! a exclamat ea. Nu te supăra, dar...

– Numele meu este Jack. I-a zîmbit. Şi voi pleca imediat ce vom discuta cîteva lucruri. Am cîteva întrebări de pus.

Ea a oftat, nerăbdătoare.

– Domnule Jack, nu mă îndoiesc că ai, dar...

– Jack este prenumele.

– Foarte bine, Jack. Aş aprecia dacă ai pleca neîntîrziat! El a mai făcut cîţiva paşi în hol, părînd foarte relaxat, de parcă ar fi onorat o invitaţie la ceai. Amanda a trebuit să se răzgîndească în privinţa isteţimii lui îndoielnice. Acum, că-şi revenise după surpriza de a fi fost înşfăcat şi tras înăuntru, părea că inteligenţa îi crescuse considerabil.

Străinul i-a privit atent casa, remarcînd piesele de mobilier clasic din salonul crem şi albastru şi masa din

mahon din capătul holului, deasupra căreia era o oglindă înrămată. Avea să fie dezamăgit, în cazul în care căuta semne de bogăţie sau ornamente opulente, inutile. Amanda nu suporta obiectele care nu erau deloc practice, aşa că-şi alesese mobila după funcţionalitate şi nu după stil. Dacă îşi cumpăra un scaun, acesta trebuia neapărat să fie mare şi comod. Dacă era vorba de o măsuţă, ea trebuia să fie suficient de rezistentă încît să susţină un teanc de cărţi sau o lampă destul de mare. Nu-i plăceau sculpturile sau hieroglifele, atît de la modă în acele timpuri.

Vizitatorul s-a oprit în pragul salonului iar Amanda i-a spus sec:

– De vreme ce pari să faci doar ce vrei, fără să ţii seama de dorinţele mele, ar fi mai bine să iei loc. Îţi pot oferi ceva? Un pahar de vin, poate?

Deşi invitaţia îi fusese făcută cu sarcasm, el a acceptat cu un zîmbet ironic:

– Da, dacă promiţi să bei şi tu.

O strălucire a danturii perfecte şi un zîmbet neaşteptat de frumos au făcut-o să se simtă de parcă s-ar fi cufundat într-o baie fierbinte într-o zi de iarnă gri. Ei îi era mereu frig. Umezeala Londrei părea să-i fi pătruns în oase şi în ciuda papucilor îmblăniţi, a păturii pe care o ţinea mereu în poală, a băilor fierbinţi şi a ceaiurilor cu coniac, senzaţia de frig nu o părăsea niciodată.

– Poate că o să beau şi eu nişte vin, s-a auzit spunînd. Ia loc te rog, domnule... Jack. I-a aruncat o privire ironică: de vreme ce te afli deja în salonul meu, ar trebui să-ţi ştiu numele complet.

– Nu, i-a răspuns el încet, iar ochii lui continuau să-i zîmbească. Date fiind circumstanţele, cred că ne vom rezuma la un singur nume... Amanda.

Ei bine, chiar avea tupeu, nu glumă! I-a făcut un gest scurt să se aşeze şi s-a apropiat de bufet. Jack a rămas însă în picioare cît timp Amanda a turnat vin roşu în două pahare. Abia după ce s-a aşezat pe sofaua din mahon el s-a aşezat la rîndul lui pe fotoliul Trafalgar aflat în apropiere. Flăcările şemineului se jucau în părul lui şi pe pielea arămie. Pur şi simplu strălucea, un bărbat sănătos şi tînăr. Amanda începea să se întrebe dacă nu cumva era cu cîţiva ani mai tînăr decît ea.

– Să ţin un toast? a întrebat-o oaspetele ei.

– Este evident că doreşti asta, i-a răspuns ea cu răceală.

I-a zîmbit şi a ridicat paharul.

– În cinstea unei femei îndrăzneţe, frumoase, cu multă imaginaţie.

Amanda nu a băut. S-a încruntat văzîndu-l că sorbea din pahar. Era de-a dreptul ruşinos din partea lui să dea buzna aşa în casa ei, să refuze să plece atunci cînd i se ceruse asta şi să o ia în rîs.

Era o femeie inteligentă şi onestă, care se cunoştea prea bine... şi ştia că nu era o frumuseţe. Era foarte departe de idealul feminin: scundă, cu forme care oscilau între a fi voluptuoase şi durdulii de-a dreptul. Părul era castaniu-roşcat, o masă haotică de bucle care refuzau cu obstinaţie să se lase domolite. Da, avea un ten frumos, fără pete, iar despre ochii ei se spusese cîndva că ar fi fost „drăguţi". Erau însă nişte ochi gri obişnuiţi, fără accente albastre sau verzi care să-i facă interesanţi.

Pentru că nu se putea baza pe calităţi fizice, Amanda alesese să-şi cultive mintea şi inteligenţa, care aveau să-i aducă doar necazuri, după cum îi prezisese, sumbru, mama ei.

Domnii nu-şi doreau soţii cu mintea cultivată. Ci femei atrăgătoare care să nu-şi spună propriile păreri şi să nu-i contrazică. Şi în nici un caz nu-şi doreau o femeie cu o imaginaţie bogată care visa cu ochii deschişi la personaje fictive din cărţi. Acesta era motivul pentru care cele două surori mai mari şi mai drăguţe ale Amandei se măritaseră iar ea se apucase să scrie romane.

Musafirul nepoftit continua să o privească atent cu ochii lui albaştri iscoditori.

– Spune-mi de ce o femeie care arată ca tine plăteşte un bărbat care să vină în patul ei.

Felul direct în care a spus-o a deranjat-o. Şi totuşi... o tenta ideea de a discuta cu un bărbat, fără a fi îngrădiţi de reguli.

– Pentru început, a spus Amanda, nu este cazul să insinuezi că aş fi un fel de Elena din Troia. Ştiu prea bine că nu sînt frumoasă.

A privit-o mirat.

– Ba eşti, i-a răspuns încet.

Amanda a clătinat hotărîtă din cap.

– Fie crezi că voi ceda mai uşor dacă sînt flatată, fie standardele tale sînt foarte scăzute. Orice-ar fi, să ştii că te înşeli.

I-a zîmbit din colţul gurii.

– Nu laşi loc discuţiilor, nu-i aşa? Întotdeauna îţi susţii cu atîta hotărîre opiniile?

I-a răspuns tot cu un zîmbet:

– Da, din nefericire.

– Este o nefericire să fii hotărît?

– Este o calitate admirabilă la un bărbat. La femei, însă, este considerată un defect.

– Nu este şi părerea mea. A sorbit din vin şi s-a relaxat pe fotoliu, întinzîndu-şi picioarele lungi. Amandei nu-i plăcea faptul că-l vedea pregătindu-se pentru o lungă conversaţie. Nu te las să-mi eviţi întrebarea. Spune-mi de ce a trebuit să plăteşti un bărbat, în seara asta.

Amanda şi-a dat seama că strîngea prea tare paharul în mînă şi s-a străduit să slăbească strînsoarea.

– Este ziua mea de naştere.

– Azi? La mulţi ani!.

– Îţi mulţumesc. Acum vrei să pleci, te rog?

– Oh, nu. Eu sînt cadoul tău de aniversare, aşa că-ţi voi ţine companie. Nu vei sta singură într-o seară atît de importantă. Lasă-mă să ghicesc: împlineşti treizeci de ani.

– De unde îmi ştii vîrsta?

– Femeile reacţionează ciudat la a treizecia aniversare. Am cunoscut o femeie care şi-a acoperit oglinzile cu pînze negre de ziua ei, ca şi cum ar fi murit cineva.

– Îşi plîngea tinereţea pierdută, i-a spus scurt Amanda şi a dat pe gît o înghiţitură zdravănă de vin, simţind cum un val de căldură îi trecea prin trup. Era reacţia acelei femei la faptul că ajunsese între două vîrste.

– Tu nu eşti între două vîrste. Eşti ca un fruct pîrguit, ca o piersică.

– Prostii, a murmurat ea, deranjată de faptul că vorbele lui, chiar dacă erau goale, îi făcuseră plăcere. Poate că era din cauza vinului, poate pentru că era un străin pe care nu-l va revedea niciodată, după seara aceea, dar se simţea liberă să vorbească orice cu el.

Pîrguită eram acum zece ani. Acum sînt doar bine conservată iar în curînd voi ajunge în borcanul cu murături.

Jack a rîs şi a pus deoparte paharul cu vin, după care s-a ridicat să-şi scoată haina.

– Scuză-mă, i-a spus, dar aici a foarte cald. Întotdeauna e aşa la tine în casă?

– Afară e umezeală iar mie îmi este mereu frig. Mai tot timpul port prin casă un şal şi o căciulă.

– Ţi-aş putea sugere şi alte metode de a te încălzi. Fără să-i ceară permisiunea, s-a aşezat lîngă ea. Amanda şi-a lipit spatele de spătar, agăţîndu-se de ultimele rămăşiţe ale stăpînirii de sine.

Apropierea de trupul puternic de bărbat o tulbura, la fel şi experienţa care nu-i era deloc familiară, cea de a sta lîngă un bărbat care îşi dăduse haina jos. Aroma trupului lui îi aţîţa nările şi s-a lăsat învăluită de toate acele mirosuri... de piele de bărbat, de cămaşă curată şi de o colonie scumpă, pătrunzătoare. Nu ştiuse pînă atunci că un bărbat putea mirosi atît de frumos. Nici unul din soţii surorilor ei nu mirosea aşa. Deşi, spre deosebire de el, erau bărbaţi respectabili: unul era profesor la o şcoală de elită, celălalt era un negustor înstărit care fusese ridicat la grad de cavaler.

– Cîţi ani ai? l-a întrebat dintr-un impuls, încruntîndu-se.

Jack a ezitat o fracţiune de secundă înainte să-i răspundă:

– Treizeci şi unu. Eşti foarte preocupată de cifre, nu-i aşa?

Arăta mult mai tînăr de treizeci şi unu, şi-a spus Amanda. Dar oricum bărbaţii nu-şi arătau niciodată vîrsta, spre deosebire de femei.

– În seara asta sînt, a recunoscut ea. Dar mîine nu va mai fi ziua mea şi nu mă voi mai gîndi la asta. Voi încerca doar să mă mai bucur de anii care mi-au mai rămas.

Tonul ei pragmatic a părut să-l amuze.

– Dumnezeule, femeie, vorbeşti de parcă ai fi cu un picior în groapă! Eşti o femeie atrăgătoare, eşti o scriitoare celebră şi eşti la prima tinereţe.

– Nu sînt atrăgătoare, a oftat ea.

Jack şi-a întins braţul de-a lungul spătarului, fără să-i pese că ocupa mare parte din sofa, înghesuind-o într-un colţ. A privit-o cu atenţie.

– Ai un ten frumos, gura perfect conturată...

– Şi prea mare, a continuat ea.

S-a uitat lung la gura ei.

– Gura ta este perfectă pentru ce am eu de gînd.

– Şi sînt cam plinuţă, a spus Amanda, hotărîtă să-i înşire toate defectele ei.

– Eşti perfectă. Ochii i s-au oprit pe sînii ei, inspectîndu-i fără ruşine.

– Iar părul este mult prea creț.

– Chiar așa? Desfă-ți cocul, să văd.

– Poftim? A izbucnit în rîs. Nu mai întîlnise un asemenea bărbat insolent pînă atunci.

El s-a uitat în jur, prin încăpere, după care ochii lui albaștri s-au ațintit din nou asupra ei.

– Nu te vede nimeni, i-a spus încet. Nu ți-ai mai despletit niciodată părul în fața unui bărbat?

Liniștea din salon era tulburată doar de sunetul lemnelor care trosneau în foc și de cel al respirației lor. Amanda nu se mai simțise niciodată așa, nu se mai temuse de ce ar fi putut să facă. Inima îi bătea cu putere. A clătinat ușor din cap. El era un străin. Era singură cu el, era mai mult sau mai puțin la bunul lui plac. De mult nu se mai aflase într-o situație pe care nu o controla. Și fusese doar alegerea ei.

– Încerci cumva să mă seduci? i-a șoptit.

– Nu ai motive să te temi de mine. Nu am forțat în viața mea o femeie.

Nici nu ar fi avut de ce. Era de la sine înțeles că nu auzise niciodată cuvîntul „nu" din partea unei femei.

Era pe departe cea mai interesantă situație în care se găsise Amanda vreodată. Viața ei fusese întotdeauna lipsită de evenimente spectaculoase, în timp ce personajele din romanele ei făceau toate acele lucruri interzise pe care ea nu ar fi îndrăznit să le facă.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, bărbatul de lîngă ea i-a zîmbit leneş şi şi-a sprijinit bărbia în palmă. Nu se grăbea deloc, în cazul în care avea cu adevărat intenţia să o seducă.

– Eşti exact aşa cum mi-am imaginat, i-a murmurat. Ţi-am citit romanele... ultimul, cel puţin. Nu sînt multe femei care să scrie ca tine.

Amandei nu-i plăcea să vorbească despre munca ei. Era stînjenită ori de cîte ori primea laude excesive şi nu-i făceau deloc plăcere părerile criticilor. Cu toate astea, era foarte curioasă să afle părerea *acestui* bărbat despre munca ei.

– Nu mă aşteptam ca un bărbat care... o escortă, să citească romane.

– Ei, trebuie să facem şi noi ceva în timpul liber, i-a răspuns. Nu ne putem petrece chiar toată viaţa în pat.

Amanda a sorbit restul de vin din pahar şi s-a uitat spre bufet. Tînjea după un altul.

– Nu încă, i-a spus Jack luîndu-i paharul gol din mînă şi aşezîndu-l pe măsuţa din spatele ei. Se aplecase deasupra ei, aşa că Amanda s-a tras cît a putut de mult. Nu voi putea să te seduc dacă bei prea mult, i-a şoptit. Răsuflarea fierbinte i-a atins obrazul şi deşi trupurile nu li s-au atins, i-a simţit trupul solid şi greu deasupra ei.

– Eu n-aş fi c-crezut să ai a-asemenea scrupule, i-a spus cu glas nesigur.

– Oh, nu am scrupule, a asigurat-o cu voioşie, numai că-mi plac provocările. Iar dacă bei prea mult te transformi într-o pradă uşoară.

– Eşti un arogant, un infatuat... a început Amanda, indignată, dar s-a oprit cînd a văzut sclipirea ironică din ochii lui. O provoca în mod deliberat. S-a simţit uşurată dar i-a şi părut rău în clipa în care el s-a îndepărtat de ea. Ţi-a plăcut romanul meu? nu s-a putut abţine să-l întrebe.

– Da. La început am fost convins că este un roman din acelea tipice, dulcege. Dar mi-a plăcut felul în care personajele atît de bine-crescute au început să-şi arate adevărata faţă. M-a impresionat modul în care oameni decenţi au început să recurgă la înşelătorii, violenţe şi trădări... nu pari să te reţii de la nimic atunci cînd scrii.

– Criticii spun că muncii mele îi lipseşte decenţa.

– Din pricina tematicii subînţelese: că oamenii obişnuiţi sînt capabili de lucruri extraordinare în viaţa privată. Asta îi stînjeneşte.

– *Chiar* mi-ai citit cărţile, a spus Amanda surprinsă.

– Şi asta m-a făcut să mă întreb ce fel de viaţă privată duce decenta domnişoară Briars.

– Acum ştii. Sunt genul de femeie care angajează o escortă drept cadou de ziua ei.

A rîs auzindu-i declarația francă. Privirea lui albastră a învăluit-o iar vocea i s-a schimbat atunci cînd i-a vorbit din nou. Chiar și așa cum era ea, lipsită de experiență, Amanda și-a dat seama de nota pur sexuală din glasul lui.

- Dacă tot nu mi-ai cerut să plec... despletește-ți părul.

Amanda nu s-a mișcat, l-a privit doar cu ochi mari, rotunzi, fără să clipească.

Jack a întrebat-o încet:

- Ți-e teamă?

Oh, da. Toată viața ei se temuse de asta... de o posibilă respingere, de ridicol... se temuse și de dezamăgirea de a descoperi că intimitatea cu un bărbat era într-adevăr dezgustătoare, așa cum îi spuseseră ambele ei surori. Și totuși, de curînd descoperise că se temea și mai tare de altceva: să nu cunoască niciodată marele mister pe care se părea că-l experimentaseră toți cei din jurul ei. Descrisese atît de bine pasiunea în cărțile ei, dorul și extazul, toate acele sentimente pe care ea nu le va încerca niciodată. Și de ce să stea lucrurile așa? Nu avusese norocul să fie iubită de un bărbat care să-și dorească să-și petreacă viața alături de ea. Dar asta însemna să nu fie dorită niciodată? Viața unei femei număra cam douăzeci de mii de nopți. Ei bine, își dorea să nu fie singură, măcar într-o noapte din toate.

Mîna ei a părut să înceapă să scoată acele fără voinţa ei. De şaisprezece ani îşi strîngea părul în acelaşi fel. Îşi răsucea strîns buclele într-un coc greu. Şi îi trebuiau exact şase ace de păr care să-i ţină strîns părul aşa cum dorea. Dimineţile, părul îi era relativ domolit, dar peste zi o mulţime de cîrlionţi îi cădeau pe frunte , încadrîndu-i chipul ca un halou.

Un ac, două, trei... le ţinea în palmă pe măsură ce le desprindea, atît de strîns încît îi lăsau urme roşii. Cînd a căzut şi ultimul, cocul i-a căzut greu şi buclele i s-au rostogolit pe umărul drept.

Ochii străinului aveau străluciri de foc. A dat să-i atingă părul dar s-a înfrînat.

– Pot? a întrebat-o răguşit.

Nici un bărbat nu-i mai ceruse permisiunea să o atingă.

– Da, i-a răspuns din a doua încercare de a-şi drege glasul. A închis ochii, simţindu-l cum venea mai aproape şi a tresărit cînd degetele lui i-au atins pielea capului, răspîndindu-i apoi bogăţia de bucle pe umeri.

Mîna lui a întîlnit-o pe a ei, obligînd-o cu blîndeţe să dea drumul acelor de păr. I-a atins cu degetul mare urmele roşiatice şi i le-a sărutat.

– Mîna ta miroase a lămîi, i-a spus, iar suflarea lui fierbinte i-a ars palma.

A deschis ochii şi l-a privit serioasă.

– Îmi frec mîinile cu lămîie ca să scot petele de cerneală.

Informaţia a părut să-l amuze. I-a eliberat mîna şi a început să se joace cu părul ei, atingîndu-i în treacăt umărul, tăindu-i răsuflarea.

– Spune-mi de ce ai apelat la doamna Bradshaw în loc să-ţi seduci vreuna din cunoştinţe?

– Din trei motive, a reuşit cu greu să-i răspundă. În primul rînd nu voiam să mă culc cu un bărbat cu care să mă întîlnesc mai apoi în diverse cercuri. În al doilea rînd nu mă pricep să seduc pe cineva.

– Priceperea se obţine uşor, piersicuţo.

– Ce nume ridicol, a spus rîzînd nesigură. Nu-mi mai spune aşa.

– Şi în al treilea rînd... a îndemnat-o el să continue.

– În al treilea rînd, nu m-a atras nici unul dintre bărbaţii pe care îi cunosc. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi dar nu m-a atras niciunul.

– De ce fel de bărbat te simţi atrasă?

Amanda a tresărit cînd i-a simţit mîna alunecîndu-i pe ceafă.

– Ei bine... de unul care să nu fie prea frumos.

– De ce?

– Pentru că frumuseţea este întotdeauna însoţită de vanitate.

Jack a zîmbit ironic.

– Iar urîţenia este mereu însoţită de o mulţime de virtuţi?

– Nu am spus asta, a protestat ea. Numai că prefer un bărbat cu o înfăţişare obişnuită.

– Şi caracterul?

– Să fie plăcut, să nu fie îngîmfat, să fie inteligent şi să aibă simţul umorului.

– Cred, piersicuţo, că idealul tău de bărbat este un căpcăun mediocru. Şi cred că minţi atunci cînd spui că asta îţi doreşti cu adevărat.

Ochii i-au scăpărat şi s-a încruntat, deranjată.

– Eu sînt întotdeauna onestă, aşa să ştii!

– Atunci spune-mi de ce nu vrei să cunoşti un bărbat care să semene cu personajele din romanele tale. Măcar cu cel din ultimul.

Amanda a pufnit indignată.

– O brută lipsită de principii care se duce pe el la ruină şi pe toţi cei din jurul lui? Un bărbat care se comportă ca un barbar şi cucereşte o femeie fără pic de respect pentru dorinţele ei? Nu era deloc un erou, domnule, iar eu l-am folosit doar ca să arăt că dintr-un asemenea comportament nu va ieşi niciodată ceva bun. Se înflăcăra pe măsură ce-şi amintea: iar cititorii au îndrăznit să se plîngă că sfîrşitul nu a fost unul fericit cînd era foarte clar că nu merita unul!

– O parte din tine l-a plăcut, i-a spus Jack privind-o atent. Am văzut asta din scrisul tău.

Ea a zîmbit stînjenită.

– Poate, pe un tărîm al fanteziei. Dar nu şi în realitate, asta e sigur.

– Atunci acesta va fi cadoul tău, Amanda. O noapte a fanteziei. Şi s-a aplecat deasupra ei să o sărute.

CAPITOLUL 2

– Așteaptă, a spus Amanda panicată, întorcînd capul ca să se ferească de gura lui. Buzele lui i s-au lipit de obraz iar fierbințeala intimă a uimit-o. Așteaptă, a spus din nou cu vocea tremurînd. Stătea cu fața spre foc, încercînd să evite sărutul străinului, iar flăcările o amețeau. Gura lui s-a mutat ușor de la obraz spre ureche.

– Ai mai fost sărutată vreodată, Amanda?

– Bineînțeles, i-a răspuns mîndră, deși trebuia să recunoască: nimic nu se compara cu asta. Un sărut furat în grădină sau o îmbrățișare sub vîsc nu se puteau compara cu sentimentul de a fi în brațele unui bărbat, de a-i inspira aroma şi a-i simți căldura trupului, pe sub cămașă. Eu... bănuiesc că eşti foarte priceput la asta, i-a spus. Dată fiind profesia ta.

I-a smuls un surîs:

– Ai vrea să afli?

– Vreau să te întreb ceva, mai întîi. De cît timp... faci asta?

El a înţeles imediat întrebarea.

– De cînd lucrez pentru doamna Bradshaw? Nu de prea multă vreme.

Amanda se întreba ce anume îl putea determina pe un bărbat ca el să se prostitueze. Poate că îşi pierduse slujba sau poate că fusese concediat pentru că făcuse o greşeală. Poate că avea datorii şi nu-i stricau nişte bani în plus. Pentru cum arăta, după cît era de inteligent şi de educat, şi-ar fi putut găsi uşor o altă ocupaţie. Fie că era cu adevărat disperat, fie era leneş şi dezinteresat.

– Ai familie? l-a întrebat.

– Nu merită pomenită. Tu?

I-a simţit tonul schimbat şi a ridicat privirea spre el. Ochii lui deveniseră serioşi.

– Părinţii mei au murit, dar am două surori măritate şi o mulţime de nepoţi şi nepoate.

– De ce nu te-ai căsătorit?

– *Tu* de ce nu te-a căsătorit? a parat ea.

– Îmi place prea mult independenţa.

– Acesta este şi motivul meu. În plus, orice cunoştinţă de-a mea îţi poate confirma că sînt încăpăţînată şi că nu ştiu să fac compromisuri.

I-a zîmbit cu subînţeles:

– Îţi lipseşte o tratare corespunzătoare.

– Tratare... a repetat ea, mirată. Poate că ai vrea să-mi explici ce vrei să spui.

– Sunt convins că bărbatul care ştie cum să te ia ar reuşi să te facă să torci asemenea unei pisici.

Nu ştia dacă să rîdă sau să se simtă jignită... ce ticălos! Dar nu avea de gînd să se lase amăgită de o faţadă. Deşi părea jucăuş, dincolo de aparenţe mai era ceva – o putere ţinută în frîu, o atenţie răbdătoare – care îi dădeau o stare de nervozitate. Nu era un băieţandru, ci un bărbat în toată puterea cuvîntului. Şi deşi ea nu era o femeie de lume, ştia din felul în care era privită că voia ceva de la ea, fie favoruri sexuale, fie doar bani.

Jack i-a susţinut privirea şi şi-a lărgit nodul cravatei din mătase gri, după care şi-a scos-o cu mişcări încete, de parcă se temea să nu o sperie cu vreo mişcare bruscă. În timp ce o privea cu ochii larg deschişi şi-a desfăcut primii trei nasturi ai cămăşii, după care s-a lăsat pe spate, studiindu-i faţa îmbujorată.

În copilărie Amanda îl văzuse de cîteva ori pe tatăl ei în halat, desfăcut la gît şi bineînţeles că îi văzuse pe fermieri lucrînd cîmpul în cămăşi descheiate. Şi totuşi nu-şi amintea să fi văzut ceva asemănător, un bărbat al cărui piept părea sculptat în bronz, cu muşchii într-atît de bine definiţi încît reflectau lumina.

Ar fi vrut să-l atingă, să-şi lipească buzele de pielea lui fierbinte şi să-i inspire parfumul incitant.

– Vino încoace, Amanda, i-a spus cu voce joasă.

– On, n-nu pot. C-cred că ar trebui să pleci.

Jack s-a aplecat şi a prins-o de încheietură cu degete blînde.

– Nu-ţi fac nici un rău, i-a şoptit. Nu-ţi voi face ceva care să nu-ţi placă. Dar înainte să plec te voi ţine în braţe.

Confuzia şi dorinţa se amestecau în ea, făcînd-o să se simtă neajutorată. L-a lăsat să o atragă în îmbrăţişarea braţelor sale lungi. El şi-a trecut palma pe spatele ei, stîrnindu-i un val de senzaţii. Pielea lui o ardea, ca şi cum un foc pîrjolea sub suprafaţa netedă şi aurie.

Respiraţia i s-a întretăiat şi a închis ochii, tremurînd, bucurîndu-se de senzaţia de căldură din oase. Pentru prima oară în viaţa ei, şi-a plecat capul pe braţul unui bărbat şi i-a privit cu atenţie chipul.

A simţit-o tremurînd şi a scos un sunet înfundat, trăgînd-o şi mai aproape.

– Nu te teme, *mhuirnin*. Nu-ţi voi face nici un rău.

– Cum mi-ai spus? l-a întrebat uimită.

I-a zîmbit:

– E un alint. Nu ţi-am spus că sînt pe jumătate irlandez, nu-i aşa?

Asta explica accentul lui şi vocea melodioasă. Avea deci origini celtice. Şi asta explica şi faptul că se orientase spre doamna Bradshaw atunci cînd îşi căutase de

lucru. Negustorii, patronii în general preferau să angajeze un englez, chiar dacă era mai puțin calificat, în locul unui irlandez. Acestora le rezervau muncile mai murdare.

– Îți displac irlandezii? a întrebat-o Jack privind-o în ochi.

– Oh, nu, i-a răspuns ușor ametită. Mă gîndeam doar... că de asta ai ochii atît de albaștri și părul atît de negru.

– *A chuisle mo chroi*, a murmurat el, dîndu-i deoparte buclele care îi căzuseră pe frunte.

– Ce înseamnă?

– Într-o zi îți voi spune. Într-o zi. A ținut-o în brațe un timp, pînă cînd ea s-a simțit învăluită în căldura trupului său și s-a relaxat. Degetele lui au alunecat pînă la gulerul înalt al rochiei ei cu dungi maro și portocalii. Cu grijă și fără grabă i-a desfăcut primii nasturi, dezvelindu-i gîtul. Amanda nu mai reușea să-și controleze respirația, sînii i se ridicau și-i coborau ritmic. Jack a plecat capul și și-a lipit buzele de gîtul ei, cercetînd-o blînd și făcînd-o să ofteze.

– Ești tare dulce. Cuvintele șoptite i-au trimis un fior pe șira spinării. Ori de cîte ori își imaginase intimitatea cu un bărbat se gîndise la întuneric, la insistență și la bîjbîieli. Nu se așteptase la un asemenea foc de artificii și nici la încetineala gesturilor lui. Buzele lui Jack s-a aventurat spre ureche, iar Amanda a

tresărit cînd i-a simţit limba jucîndu-se cu lobul sensibil.

– Jack, a şoptit. Nu trebuie să joci rolul amantului cu mine. Zău... e foarte drăguţ că te prefaci că aş fi dezirabilă şi...

L-a simţit zîmbind, cu buzele lipite de urechea ei.

– Eşti naivă, *mhuirnin*, dacă îţi imaginezi că trupul unui bărbat reacţionează aşa doar din amabilitate.

În timp ce-i vorbea, Amanda a fost brusc conştientă de presiunea intimă asupra coapsei ei şi a împietrit. Obrajii îi erau roşii ca focul şi mii de gînduri i se amestecau în cap, ca fulgii de nea răvăşiţi de vîntul puternic. Era îngrozită... dar şi foarte curioasă. Picioarele li se încolăceau, fusta i se ridicase pînă la genunchi, îi simţea coapsele ferme şi bărbăţia întărită. Nu fusese niciodată atît de aproape de un bărbat excitat.

– Este şansa ta, Amanda, i-a şoptit. Sunt al tău. Poţi face cu mine orice vrei.

– Nu ştiu ce să fac, i-a răspuns ea, nesigură. De asta te-am angajat pe tine.

El a rîs şi a sărutat-o pe gît, acolo unde pulsul îi se zbătea frenetic. Situaţia i se părea de-a dreptul fantastică, departe de orice altă experienţă trăită, de parcă ar fi fost o altă persoană şi nu Amanda Briars. Fata bătrînă cu degetele pătate de tuş, cu bonetă şi sticle

fierbinţi la picioare, ca să le încălzească, fusese înlocuită de o altă persoană... vulnerabilă, capabilă să dorească şi să fie dorită.

Şi-a dat seama că pînă atunci îi fusese puţin cam teamă de bărbaţi. Unele femei înţelegeau cu uşurinţă sexul opus, dar ei îi lipsise această calitate. Nici atunci cînd fusese foarte tînără bărbaţii nu o tachinaseră, nu flirtaseră cu ea. Discutaseră cu ea subiecte serioase, o trataseră cu respect şi deferenţă şi nici măcar nu le trecuse prin cap că ea s-ar fi aşteptat la un avans uşor deplasat din partea lor.

Iar acum apăruse acest bărbat superb care părea mai mult decît interesat să-i ridice fustele. De ce să nu-l lase să o mîngîie şi să o sărute? La ce îi mai folosea virtutea?

L-a prins de gulerul desfăcut al cămăşii şi i-a atras capul spre gura ei. El a ascultat-o dornic şi şi-a lipit buzele de ale ei. A simţit un val de căldură, o plăcere care aproape că a paralizat-o. Şi-a lăsat greutatea peste ea şi a necăjit-o cu gura lui pînă cînd a convins-o să-şi despartă buzele. Gura lui s-a strecurat în moliciunea gurii ei şi dacă nu ar fi susţinut-o ferm cu braţul ar fi căzut. Senzaţia a părut că o loveşte drept în stomac şi în alte zone ale corpului pe care nici nu ar fi îndrăznit să le numească. Ar fi vrut ca el să o guste din nou... oh, felul în care o explora era atît de intim şi de excitant

încît nu s-a putut abţine să nu geamă. Trupul i s-a relaxat şi şi-a ridicat mîinile spre capul lui, mîngîindu-i părul mătăsos care îi atingea ceafa.

– Desfă-mi cămaşa, a murmurat. A continuat să o sărute în timp ce ea se lupta cu nasturii vestei şi apoi cu cei ai cămăşii. Materialul subţire era fierbinte şi purta aroma trupului lui. Pieptul părea din bronz iar muşchii puternici i se contractau ori de cîte ori îl atingea, timidă. Trupul lui radia căldură, atrăgînd-o irezistibil.

– Jack, a spus gîfîind, cu mîinile pe sub cămaşa lui, atingîndu-i spatele. Nu vreau să merg mai departe... e un cadou suficient pentru ziua mea.

El a zîmbit şi şi-a îngropat nasul în umărul ei.

– Bine.

S-a lipit de pieptul lui, absorbindu-i căldura şi mirosul.

– Oh, este îngrozitor!

– Ce anume? a întrebat-o jucîndu-se cu părul ei şi atingîndu-i în treacăt tîmpla.

– Uneori e mai bine să nu cunoşti lucrul de care nu ai parte.

– Draga mea, i-a şoptit el şi i-a furat un sărut. Lasă-mă să mai rămîn cu tine un timp.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Jack a sărutat-o şi mai adînc, prinzîndu-i capul în mîinile lui

mari. Ea nu se putea abține să nu se apropie și mai mult de el. Simțea o agitație profundă, cum nu mai cunoscuse pînă atunci, așa că s-a arcuit spre el, ca să o aline. Era bine clădit, cu osatură puternică și ar fi putut să o domnie cu ușurință dacă ar fi vrut asta, și totuși era nesperat de blînd. Undeva, în adîncul minții, se întreba de ce nu se temea deloc de el, așa cum ar fi trebuit. Fusese învățată încă din copilărie să nu se încreadă în bărbați, în acele creaturi periculoase care nu-și puteau controla pasiunile. Și totuși cu el se simțea în siguranță. Și-a lipit palma deschisă de pieptul lui, acolo unde cămașa i se desfăcuse, și i-a simțit bătăile inimii.

El s-a desprins din sărut și a privit-o în ochi.

– Amanda, ai încredere în mine?

– Bineînțeles că nu. Nu știu nimic despre tine.

A izbucnit în rîs.

– Ești o femeie cu capul pe umeri. Degetele i-au alunecat spre șireturile corsetului.

Amanda a închis ochii. Inima îi bătea cînd liniștit, cînd agitat, ca aripile unei păsări speriate. Nu-l voi revedea niciodată, și-a spus. Putea să facă împreună cu el toate acele lucruri interzise și mai apoi să-și amintească tot ce avea să îngroape într-un colț al minții. Erau amintirile ei, doar ale ei. Cînd va fi bătrînă, demult obișnuită cu singurătatea, își va aminti de seara petrecută cu un străin frumos.

S-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-i arate cum se desfăcea corsetul dar şi-a dat seama imediat că Jack cunoştea bine procedeul. Era evident că nu era primul corset care îi stătuse în cale. A desfăcut şiretul din găici cu o uşurinţă surprinzătoare şi a îndemnat-o să-şi scoată braţele din rochie, lăsînd-o doar în cămaşa transparentă, subţire. Amanda a trebuit să facă mari eforturi să nu se acopere la loc – i se părea că era îngrozitor de expusă privirilor lui.

– Ţi-e rece? a întrebat-o Jack, surprinzîndu-i tremurul. A tras-o la pieptul lui, fără vreun efort. Căldura pielii lui a străbătut cămaşa. făcînd-o să tremure, din cu totul alte motive.

I-a lăsat cămaşa să alunece pe un umăr şi i l-a sărutat. A atins-o uşor, cu vîrfurile degetelor, coborînd spre sînul rotund. Şi-a întors palma fierbinte şi i-a cuprins sînul, făcînd ca sfîrcul să i se întărească. S-a jucat cu el, necăjindu-l cu tandreţe. Amanda a închis ochii şi şi-a lipit buzele de obrazul lui.

L-a auzit murmurînd ceva în irlandeză şi l-a simţit prinzîndu-i capul între palme. A întins-o pe spate pe sofa şi i-a prins sfîrcul între buze, sărutînd-o şi tachinînd-o prin materialul subţire.

– Ajută-mă să-ţi scot cămaşa, i-a şoptit răguşit. Te rog, Amanda.

Ea a ezitat iar răsuflarea rapidă i se amesteca cu a lui. A ridicat apoi mîinile, lăsîndu-l să tragă mînecile.

Cămaşa i s-a adunat în talie, ca un inel şifonat, lăsînd-o cu bustul gol. I se părea imposibil să stea întinsă acolo, pe sofa, pe jumătate goală, cu corsetul aruncat pe jos, alături de un bărbat pe care nu îl cunoştea.

– Nu ar trebui să fac asta, a spus cu voce tremurată, încercînd în van să-şi acopere sînii plini cu mîinile. N-ar fi trebuit să te las să treci de prag.

– E adevărat. I-a zîmbit cu subînţeles şi şi-a scos complet cămaşa, dezvelind un bust perfect, cu muşchii mult prea bine conturaţi ca să fie real. O tensiune de nesuportat se acumula înăuntrul ei. Să mă opresc? a întrebat-o lipind-o de el. Nu vreau să te sperii.

Obrazul ei îi atingea umărul şi a savurat senzaţia pielii ei goale, lipite de a lui. Nu se mai simţise niciodată atît de vulnerabilă, atît de *dornică* de vulnerabilitate.

– Nu mă sperii, i-a spus ameţită şi gînditoare şi şi-a retras mîinile pe care le pusese ca o barieră între trupurile lor, lăsînd ca sînii să-i atingă direct pieptul.

L-a auzit scoţînd un zgomot înăbuşit. Şi-a îngropat faţa în curbura gîtului ei, sărutînd-o, alunecînd tot mai jos. Gura lui i-a cuprins sfîrcul, atingîndu-i cu limba mugurul sensibil iar Amanda şi-a muşcat buzele de plăcere. Vîrful limbii lui îi încercuia leneş sfîrcul, gustînd-o, lingînd, iar răsuflarea lui fierbinte o ardea. S-a mutat la celălalt sîn, făcînd-o să geamă din cauza lentorii. Timpul nu mai exista, de parcă el avea să-şi petreacă eternitatea bucurîndu-se de trupul ei.

I-a ridicat fusta şi s-a potrivit între picioarele ei, acolo unde materialul subţire se umezise, uimind-o. Ea a rămas nemişcată, deşi tot trupul tînjea să se arcuiască spre el. Sprijinindu-se în coate, Jack îi privea intens chipul îmbujorat. Şi-a lipit coapsele de ale ei , alunecînd exact acolo unde ea îşi dorea mai mult. Cunoştea perfect trupul de femeie. Mişcările lui au făcut ca valul de plăcere să se ridice dintre coapse prin canalele intime ale corpului. Se simţea îmbătată, extrem de vie, stimulată mai presus de limita suportabilului. Cu un oftat, l-a încolăcit cu braţele, simţindu-i muşchii încordîndu-se.

Între ei mai erau straturi de haine, pantaloni şi dessous-uri şi o mare de fuste. Voia să poată scăpa imediat de toate, să-şi lipească trupul complet gol de al ei. A părut să o înţeleagă, pentru că a rîs şi i-a prins mîna într-a lui.

– Nu, Amanda... în seara asta vei rămîne virgină.

– De ce?

Mîna lui i-a acoperit sînul, strîngîndu-l uşor, după care l-a acoperit cu buzele.

– Pentru că mai întîi trebuie să afli anumite lucruri despre mine.

Acum, cînd era convinsă că el *nu* avea de gînd să facă dragoste cu ea, devenise brusc lucrul pe care şi-l dorea cel mai tare.

– Dar n-o să te mai văd niciodată, a spus. Şi e ziua mea.

Jack a rîs iar ochii i-au strălucit. A sărutat-o apăsat şi a strîns-o mai aproape, murmurîndu-i cuvinte de alint la ureche. Nu-i mai spusese nimeni, niciodată, asemenea cuvinte. Oamenii erau mereu intimidaţi de atitudinea ei rezervată şi de stăpînirea de sine afişată. Nici un alt bărbat nu îndrăznise să-i spună că era adorabilă, dulce... şi cu siguranţă nici unul nu o făcuse să se simtă astfel. Tînjea şi deopotrivă ura efectul pe care el îl avea asupra ei. Ochii o înţepau, era gata să izbucnească în lacrimi. Acum ştia exact de ce nu ar fi trebuit niciodată să apeleze la un asemenea bărbat. Ar fi fost cu mult mai bine să nu fi ştiut niciodată, pentru că nu avea să mai treacă printr-o asemenea experienţă.

– Amanda, i-a şoptit, interpretîndu-i greşit lacrimile. O să te fac să te simţi bine... nu te mişca... lasă-mă...

A scotocit pe sub fustele ei pînă cînd a găsit şireturile cu care erau prinşi pantalonaşii. Le-a desfăcut imediat, cu degete pricepute. Amanda simţea că totul se învîrtea în jurul ei. A rămas nemişcată, ţinîndu-l strîns de umeri. El i-a atins pielea sensibilă a stomacului, după care a coborît spre locul pe care nu-şi imaginase că i-l va atinge cineva, vreodată, acolo

unde nici ea nu îndrăznea să se atingă. Degetele lui şi-au făcut loc prin părul creţ, făcînd-o să se arcuiască, să tresară.

Accentul lui irlandez era parcă mai accentuat acum:

– Aici, *mhuirnin*?

Ea a gemut cu buzele lipite de gîtul lui. Vîrfurile degetelor lui au aţîţat-o pînă cînd a găsit cel mai sensibil dintre locuri, o culme rozalie de carne care a prins viaţă sub atingerea lui. Căldura i-a invadat plămînii, sînii, capul. Era cu voie prizoniera mîngîierilor lui, toată pielea i se înfiorase, din cap pînă în picioare. Un deget a pătruns înăuntrul ei şi a simţit o arsură slabă. Inocent, trupul ei se împotrivea. Şi-a lăsat capul pe spate şi l-a privit ameţită. Ochii lui aveau o culoare pe care nu o mai văzuse niciodată, poate doar în visele ei... strălucitori, de un albastru pur, plini de implicaţii sexuale care au uimit-o. A continuat să o atingă, înnebunitor, i-ar ea s-a arcuit cu un strigăt, cu toate simţurile înflăcărate.

Într-un final, Jack s-a retras cu un geamăt. Lipsită de atingerile mîinii şi gurii lui, Amanda a simţit că întreg trupul ei tînjea după el. A întins mîna, temătoare, spre coapsa lui, încercînd să-l facă să înţeleagă că dorea să-i ofere aceeaşi plăcere ca şi cea pe care i-o oferise el. Continuînd să-şi ferească privirea, el i-a luat

mîna şi i-a dus-o la gură, sărutîndu-i palma deschisă.

– Amanda, a spus răguşit, mi-e teamă că nu mă voi putea înfrîna. Trebuie să plec, cît mai pot.

Amanda a fost uimită de propriile cuvinte:

– Nu pleca. Rămîi cu mine în noaptea asta.

Jack a privit-o atent. Obrajii îi ardeau. A continuat să o ţină de mînă, plimbîndu-şi degetul mare prin palma ei, ca şi cum ar fi vrut să atingă sărutul lăsat acolo mai devreme.

– Nu pot.

– Ai... o altă clientă? l-a întrebat, ezitînd, cuprinsă de un sentiment îngrozitor la gîndul că pleca de la ea în braţele unei alte femei.

– Dumnezeule, nu! a rîs el. A privit-o gînditor. Vei înţelege cît de curînd. S-a aplecat şi i-a sărutat bărbia, obrajii, pleoapele închise.

– Eu... nu o să te mai solicit, a spus timid în timp ce el o acoperea cu un şal aflat pe spătar.

I-a răspuns amuzat:

– Ştiu.

A continuat să ţină ochii închişi, ascultînd foşnetul hainelor lui în timp ce se îmbrăca, lîngă foc. Cuprinsă de valuri de ruşine dar şi de plăcere, a încercat să se gîndească la cele întîmplate în seara aceea.

– La revedere, Amanda, i-a şoptit după care a plecat, lăsînd-o răvăşită şi pe jumătate dezbrăcată, în lumina focului.

Idei nesăbuite îi treceau prin minte... voia să o viziteze pe Gemma Bradshaw, să-i pună întrebări despre bărbatul pe care i-l trimisese. Tînjea să afle mai multe despre Jack. Dar la ce i-ar fi folosit? Trăia într-o lume diferită de a ei, sordidă şi secretă. Nu exista posibilitatea să se împrietenească şi deşi nu-i luase bani de data asta, cu următoarea ocazie n-ar fi ezitat să o facă. Oh, chiar nu se aşteptase să se simtă astfel, atît de dornică şi de vinovată. Trupul încă îi mai fremăta iar pielea o furnica, de parcă văluri de mătase treceau peste ea. S-a gîndit la degetul lui înăuntrul ei, la gura lui necăjindu-i sfîrcul şi şi-a tras şalul peste ochi, cu un geamăt.

De a doua zi urma să-şi reia viaţa obişnuită, aşa cum îşi jurase. Dar în noaptea aceea se putea lăsa pradă fanteziilor legate de bărbatul care devenise deja mai degrabă un vis decît o fiinţă reală.

– La mulţi ani, şi-a şoptit.

CAPITOLUL 3

După moartea tatălui ei, decizia de a se muta la Londra nu a fost deloc dificilă. Ar fi putut, bineînţeles, să rămînă în Windsor. Se afla la doar patruzeci de kilometri de oraş şi adăpostea cîţiva editori remarcabili. Trăise dintotdeauna în Windsor, familiile surorilor ei erau şi ele stabilite în apropiere iar casa mică, dar confortabilă îi fusese lăsată prin testament de tatăl ei.

După înmormîntare, Amanda vînduse imediat totul, atrăgînd un val de proteste din partea surorilor ei, Helen şi Sophia. Se născuseră în casa aceea, îi spuseseră ele, furioase, iar ea nu avea nici un drept să vîndă o parte importantă, vitală a istoriei familiei.

Amanda le acceptase răbdătoare criticile, spunîndu-şi în sinea ei că îşi cîştigase dreptul de a face ce dorea cu casa aceea. Poate că lui Helen şi Sophiei le era drag de casă, dar aceasta îi fusese ca o închisoare, timp de cinci ani. Surorile ei se măritaseră şi se mutaseră la casele lor, în timp ce Amanda rămăsese cu părinţii şi-i

îngrijise pînă în ultima zi a vieţii lor. Mama ei suferise timp de trei ani de tuberculoză şi murise încet, după care urmase lungul declin al tatălui ei, plin de nemulţumiri, care o adusese la disperare.

Amanda purtase de una singură toată povara. Surorile ei fuseseră prea ocupate cu propriile familii ca să-i vină în ajutor iar majoritatea prietenilor şi rudelor o asiguraseră că era suficient de competentă ca să se descurce şi singură. Era fată bătrînă, la urma-urmei – ce altceva avea de făcut?

O mătuşă bine-intenţionată chiar îi împărtăşise convingerea ei cum că Dumnezeu avusese grijă ca ea să nu se mărite tocmai pentru ca părinţii ei să aibă un ajutor la bătrîneţe. Amanda ar fi vrut ca Atotputernicul să fi avut totuşi alte planuri pentru ea. Se părea că nimănui nu-i trecuse prin cap că ea nu se căsătorise tocmai pentru că fusese nevoită să-şi îngrijească părinţii.

Anii aceia fuseseră grei, din punct de vedere emoţional dar şi fizic. Mama ei, care avusese o limbă ascuţită şi fusese mereu greu de mulţumit îndurase ravagiile făcute de tuberculoză cu o demnitate tăcută care o uimise pe Amanda. Spre sfîrşitul vieţii, mama fusese mai blîndă şi mai iubitoare decît îşi putea aminti Amanda, iar ziua în care trecuse în lumea de dincolo fusese sfîşietoare.

Prin contrast, tatăl ei se transformase din omul vesel în cel mai exasperant pacient posibil. Amanda alerga tot timpul pe scări să-i aducă repede ceva, să-i pregătească mîncăruri pe care nu contenea să le critice, să-i satisfacă sute de cereri care îi ocupau tot timpul, fără să-i mai lase răgaz şi pentru ea.

Ca să nu se lase otrăvită de frustrări, Amanda începuse să scrie, seara tîrziu sau dimineţile. Totul începuse ca un mijloc de deconectare dar cu fiecare pagină scrisă spera tot mai mult că va fi publicată.

Acum, cu două cărţi tipărite şi ambii părinţi morţi, era liberă să face orice îi plăcea. Anul care se încheiase şi-l petrecuse în cel mai aglomerat şi mai mare oraş din lume, printre cei un milion şi jumătate de oameni care îl populau. Se folosise de cele două mii de lire lăsate moştenire de tatăl ei şi de banii obţinuţi pe casă şi-şi cumpărase o alta, mică şi elegantă, în partea vestică a Londrei. Îşi adusese cu ea şi cei doi servitori ai familiei - pe Charles, lacheul şi pe camerista Sukey – şi îşi angajase o bucătăreasă, pe Violet, de îndată ce se mutase.

Londra era exact aşa cum îşi imaginase – şi încă ceva mai mult. Chiar şi acum, la şase luni după ce se mutase la Londra, se trezea în fiecare dimineaţă cu un sentiment de plăcută surpriză. Îi plăceau praful, aglomeraţia, ritmul alert, felul în care începea fiecare

zi, cu strigătele vînzătorilor de stradă, felul în care se sfîrşea, cu zgomotul făcut de roţile trăsurilor pe caldarîm. Îi plăcea faptul că putea lua parte în orice seară din săptămînă la o cîte un supeu, la o lectură privată sau o discuţie literară.

Spre surprinderea ei, era deja o figură recunoscută în lumea literară a Londrei. Publicişti, poeţi, jurnalişti şi alţi romancieri păreau să-i ştie numele şi să-i fi citit cărţile. La Windsor, cunoştinţele ei priviseră scrisul drept o ocupaţie frivolă. Cu siguranţă, nimeni nu era de acord cu genul de romane scrise de ea, considerîndu-le prea vulgare pentru un cititor decent.

Amanda nu înţelegea nici ea cum de scrisul ei era atît de diferit de propria personalitate. Tocul ei părea să capete o viaţă proprie atunci cînd se aşeza în faţa unei coli albe de hîrtie. Scria despre personaje care nu semănau deloc cu oamenii pe care îi cunoştea ea... uneori violenţi, brutali, mereu pasionali, oameni care triumfau uneori, în ciuda lipsei de moralitate. Pentru că nu se aflase niciodată în compania unor astfel de oameni, Amanda trebuia să-şi închipuie că toate acele sentimente şi pasiuni izvorau din adîncul ei. Iar dacă reuşea să se convingă de acest lucru, însemna că ar fi trebuit să se alarmeze.

Genul de romane pe care îl pomenise Jack... citise multe, poveşti despre oameni privilegiaţi ducînd vieţi

extravagante, poveşti de dragoste, descrieri ale hainelor şi bijuteriilor pe care le purtau. Amanda ştia mult prea puţine despre nobilime, aşa că nu ar fi fost în stare niciodată să scrie un astfel de roman. Ea scria despre oamenii de la sate, despre muncitori sau funcţionari, despre ofiţeri şi despre mici boieri de ţară. Din fericire, poveştile ei păreau să rezoneze cu cititorii iar vînzările cărţilor ei erau în creştere.

La o săptămînă după aniversarea ei, Amanda a acceptat o invitaţie la un dineu oferit de domnul Thaddeus Talbot, un avocat care se ocupa de negocieri şi alte chestiuni legale ale scriitorilor. Amandei i se părea cea mai voioasă şi mai indulgentă persoană din cîte cunoscuse. Cheltuia, bea, fuma în exces, juca şi alerga după fuste şi în general părea să se distreze de minune. Petrecerile lui se bucurau întotdeauna de o participare numeroasă, pentru că platourile cu mîncare erau imense, vinul curgea din belşug iar atmosfera era jovială.

– Mă bucur că ieşi într-o noapte frumoasă ca asta, domnişoară Amanda, i-a spus Sukey privindu-i reflexia în oglinda mare din hol. Femeia de vîrstă mijlocie, care semăna cu un elf voios, servea familia Briars de mulţi ani. Mare mirare că nu te-a doborît vreo migrenă, după cît de mult ai scris săptămîna asta.

– Trebuia să termin romanul, i-a răspuns Amanda cu un zîmbet. Nu îndrăzneam să ies nicăieri, de teamă

că domnul Sheffield ar putea auzi că mă plimb prin oraş în loc să-mi fac treaba.

Sukey a pufnit la auzul numelui editorului Amandei, un bărbat sumbru, mereu serios, îngrijorat că mica lui adunare de scriitori ar putea să se lase atrasă de viaţa mondenă şi să-şi neglijeze scrisul. Şi era o preocupare îndreptăţită, la drept vorbind. Oraşul oferea multe amuzamente şi nu era deloc greu să uiţi de obligaţii.

Amanda a privit spre geam, observînd aşchiile de gheaţă care se formaseră. S-a înfiorat şi s-a uitat din nou la salonul ei confortabil. Brusc, i-ar fi plăcut să se schimbe într-o rochie comodă, de casă şi să se aşeze lîngă foc, cu o carte în mînă.

– Afară pare să fie o vreme îngrozitoare, a spus.

Sukey s-a grăbit să-i aducă pelerina de seară, din catifea neagră, sporovăind:

– Nu lua în seamă frigul, domnişoară Amanda. O să ai tot timpul să stai în faţa focului atunci cînd vei fi bătrînă. Acum e vremea să te distrezi cu prietenii. Ce contează un pui de ger? O să te aştept cu o cărămidă fierbinte şi un pahar de lapte, la întoarcere.

– Bine, Sukey, i-a răspuns Amanda zîmbindu-i.

– Şi, domnişoară Amanda, a îndrăznit camerista să o sfătuiască, n-ar fi rău să-ţi mai muşti limba din cînd în cînd, atunci cînd te afli în preajma bărbaţilor.

Flatează-i, zîmbeşte-le, încearcă să pari de acord cu ei atunci cînd discută politică sau...

– Sukey, a întrerupt-o Amanda, doar nu mai speri că mă voi mărita într-o bună zi?

– Se poate întîmpla, a insistat camerista

– Nu mă duc la petreceri decît de dragul companiei şi a conversaţiei, i-a spus Amanda. În nici un caz nu ies la vînătoare de soţi!

– Înţeleg, şi totuşi în seara asta arăţi foarte bine. Sukey a privit-o aprobator, din cap pînă în picioare. Amanda era îmbrăcată într-o rochie neagră elegantă, din mătase strălucitoare, care îi punea în evidenţă trupul voluptuos. Corsetul şi mînecile lungi erau împodobite cu mărgele strălucitoare, iar mănuşile şi pantofii erau din piele moale de căprioară. Era o combinaţie sofisticată, care o avantaja. În trecut Amanda nu pusese mare preţ pe stil, dar recent apelase la un croitor londonez vestit la care îşi comandase cîteva rochii foarte la modă.

Cu ajutorul lui Sukey, Amanda s-a înfăşurat în pelerina cu borduri din hermină şi a strîns-o bine la gît. Peste coafură şi-a pus cu grijă o pălărie mare, în stil parizian, din catifea neagră cu panglici roz. La sugestia lui Sukey, Amanda se hotărîse ca în seara aceea să se pieptene diferit, lăsînd cîţiva cîrlionţi să alunece din cocul larg.

– Sunt sigură că pînă la urmă o să-ţi găseşti un [illegible] a insistat Sukey. Poate că-l vei întîlni chiar în seara [illegible]

– Nu-mi doresc un soţ, a spus Amanda cu răceală. Pun prea mare preţ pe independenţa mea.

– Independenţă, a repetat Sukey ridicînd ochii spre tavan. E mai bine cînd ai un bărbat în pat, eu [illegible] zic.

– Sukey... a spus Amanda încercînd să pară mînioasă, dar camerista a rîs. Îşi permitea asemenea familiarisme, din cauza vîrstei şi a lungilor ani în care o servise.

– Pun chezaş că vei găsi un soţ mai bun decît [illegible] ai surorilor tale, Dumnezeu să le aibă în paza Lui, a prorocit Sukey. Celor care aşteaptă le e rezervat totdeauna e mai bun, aşa am crezut eu întotdeauna.

– Şi cine ar îndrăzni să te contrazică? a spus Amanda strîngînd din ochi din cauza gerului atunci cînd Charles i-a deschis uşa.

– Trăsura este gata, domnişoară Amanda, i-a spus vesel, ţinînd o pătură pe braţ. A însoţit-o la trăsura familiei, veche dar bine întreţinută, a ajutat-o să urce şi a acoperit-o cu pătura. Amanda s-a sprijinit de spătarul uzat, din piele, şi a zîmbind gîndindu-se la petrecerea care o aştepta. Viaţa era frumoasă, şi-a zis. Avea prieteni, o casă confortabilă şi o ocupaţie interesantă şi profitabilă. Deşi nu ducea lipsă de bani, avea şi un motiv de nemulţumire: insistenţele lui Sukey de a-şi găsi cîndva un soţ.

În viața Amandei nu-și găsea locul nici un bărbat. [illegible] să poată vorbi liber, să facă orice dorea. Ideea [illegible] un bărbat, a cărui autoritate legală și socială [illegible] pe a ei... i se părea intolerabilă. În orice [illegible], ultimul cuvînt trebuia să fie al lui. El putea [illegible] de toate cîștigurile ei. Iar eventualii copiii ar [illegible] considerați proprietatea lui. Amanda știa prea [illegible] nu ar putea da nimănui asemenea puteri [illegible] ființei ei. Nu era vorba că i-ar fi displăcut sexul [illegible] contră, îi considera pe bărbați foarte [illegible], de vreme ce aranjaseră totul în favoarea lor.

[illegible]... ce plăcut trebuia să fie să mergi la [illegible] și la ședințe de lectură însoțită de bărbatul [illegible] cu cine să vorbești și cu cine să te cerți. Să [illegible] împărtășești mîncărurile preferate și lîngă care [illegible] în pat, în nopțile geroase. Da, inde- [illegible] era bună dar nu era neapărat și cea mai [illegible] alegere. Totul își avea prețul lui iar auto- [illegible] atrăgea după sine o mare singurătate.

Amintirea a ceea ce se întîmplase cu doar o [illegible] în urmă îi era încă vie în minte, în ciuda [illegible] de a le lăsa în urmă. „Jack", a șoptit ducînd [illegible] la piept, acolo unde o durere o chinuia fără [illegible]. Își amintea totul: albastrul nefiresc al ochilor [illegible] timbrul cald al vocii. Pentru multe femei, o seară [illegible] în compania unui bărbat era o întîmplare

obişnuită, dar pentru ea însemna o experienţă extraordinară, unică în viaţa ei.

Momentele de reflecţie s-au spulberat atunci cînd trăsura a tras în faţa casei domnului Talbot, o clădire frumoasă din cărămidă roşie, cu coloane albe. Avea trei etaje şi o grădină pătrată, iar în seara aceea răsuna de rîsete şi frînturi de discuţii. Aşa cum era de aşteptat pentru un avocat de succes, reşedinţa Talbot era foarte elegantă. Holul de la intrare era oval, fermecător, iar camera mare de primire din capăt era pictată în tonuri de verde cald, în timp ce stucaturile elaborate se reflectau în duşumelele închise la culoare, din stejar. Mirosuri plăcute pluteau prin aer, promiţînd o masă pe cinste, în timp ce clinchetul de pahare suna ca o muzică săltăreaţă.

Încăperile din centrul casei erau aglomerate, iar Amanda a salutat cîteva figuri care s-au întors spre ea, zîmbitoare. I se părea că era la fel de populară ca o mătuşă vîrstnică pe care lumea o tachina în legătură cu un anumit domn, sau un altul, în timp ce nimeni nu credea cu adevărat că putea suscita cuiva vreun interes romantic.

– Oh, draga mea domnişoară Briars! s-a auzit o voce puternică, masculină. S-a întors şi l-a văzut pe voiosul, rubicondul domn Talbot. Numai tu mai lipseai ca seara să fie perfectă.

Deşi Talbot era cu zece ani mai mare ca ea, reuşea să-şi păstreze aerul unui băieţandru, în ciuda părului

lung, complet alb. Era îmbujorat şi zîmbea mereu ironic.

– Şi ce bine arăţi în seara asta! a continuat el, luîndu-i mîna între palmele moi, grăsuţe. Toate celelalte doamne au pălit de invidie.

– M-am obişnuit deja cu complimentele tale, domnule Talbot, i-a răspuns Amanda cu un surîs. Şi nu le voi cădea pradă. Ar fi mai bine să le îndrepţi spre o tînără dispusă să le ia în seamă.

– Rămîi totuşi ţinta mea preferată, i-a spus el iar Amanda a dat ochii peste cap, zîmbind.

L-a luat de braţul pe care i-l oferise şi l-a însoţit la bufetul lipit de perete, flancat de două urne din argint, una plină cu punci fierbinte iar cealaltă cu apă rece. Talbot i-a făcut semn unui servitor să-i umple Amaliei un pahar cu punci.

– Insist să te ocupi şi de ceilalţi oaspeţi, i-a spus Amanda, lăsînd ca aroma uşor condimentată a băuturii să-i umple nările. Senzaţia pe care i-o dădea paharul fierbinte îi făcea plăcere. În ciuda faptului că purta mănuşi, degetele continuau să-i fie îngheţate. Am zărit cîteva persoane cu care doresc să discut iar prezenţa ta mă împiedică s-o fac.

Talbot a rîs jovial auzind-o şi s-a îndepărtat, nu înainte de a se înclina adînc în faţa ei. Amanda a sorbit din paharul cu punci şi şi-a rotit privirea prin mulţime. Autori, publicişti, ilustratori, tipografi, avocaţi, chiar şi

un critic sau doi se adunau şi se separau, în grupuri care se schimbau mereu. Conversaţia era animată, punctată cînd şi cînd de rîsete.

– Amanda, dragă! s-a auzit o voce plăcută. Amanda s-a întors spre văduva blondă atrăgătoare. Era Francine Newlyn, autoarea a şase romane „de senzaţie", poveşti dramatice în care se împleteau bigamia, crima şi adulterul. Deşi Amandei i se părea că romanele ei erau uşor exagerate, îi făcea totuşi plăcere să le citească. Subţire, cu alura unei feline, iubitoare de bîrfă, Francine îşi făcuse un ţel din a cultiva prietenii cu orice scriitor care promitea să se bucure de succes. Amandei îi făceau plăcere conversaţiile pe care le purta cu femeia care părea să ştie totul despre toţi.

– Dragă Amanda, a tors Francine ca o pisică, ţinînd delicat între degetele înmănuşate un pahar din argint, ce plăcere să te întîlnesc aici! Cred că eşti prima persoană cu capul pe umeri care a trecut pragul acestei case în seara asta.

– Nu ştiu dacă asta este o calitate pe care să mi-o doresc, i-a răspuns zîmbind Amanda. Şarmul şi frumuseţea sînt fără îndoială de preferat.

Francine i-a răspuns tot cu un zîmbet:

– Cît sîntem de norocoase! Şi tu şi eu avem toate aceste trei calităţi.

– Nu-i aşa? i-a răspuns sec Amanda. Spune-mi, Francine, cum stai cu noul tău roman?

Blonda a privit-o cu ochi mari, plini de un reproş prefăcut:

– Dacă chiar vrei să afli, să ştii că nu progresez deloc.

Amanda i-a zîmbit cu înţelegere:

– Vei reuşi, pînă la urmă.

– Oh, nu-mi place să lucrez atunci cînd nu am inspiraţie. Am abandonat orice încercare de a scrie pînă cînd nu voi găsi ceva – sau pe cineva – care să-mi stimuleze creativitatea.

Amanda nu s-a putut abţine să nu rîdă văzîndu-i expresia de animal de pradă. Predilecţia văduvei pentru aventuri amoroase era binecunoscută în comunitatea literară.

– Ai pe cineva în vizor?

– Nu încă... dar am cîţiva candidaţi în minte. Văduva a sorbit delicat din pahar. Nu m-ar deranja să mă împrietenesc cu fascinantul domn Devlin, de exemplu.

Deşi Amanda nu-l cunoscuse încă, îi auzise numele pomenit frecvent. John T. Devlin era o figură celebră în lumea literară londoneză, un bărbat cu un trecut misterios care reuşise într-un răstimp de cinci ani să transforme un mic atelier tipografic în cea mai mare firmă din oraş. Se spunea că ascensiunea lui spectaculoasă nu ţinuse cont nici de moralitate şi nici de etica afacerilor.

Folosindu-se de farmecul personal, de înşelătorii şi de mită, el le furase celorlalţi editori cei mai buni autori şi-i încurajase să scrie romane scandaloase, care să facă senzaţie. Le făcuse reclamă în toate publicaţiile periodice şi plătise oameni care să discute despre ele şi să le laude pe la petreceri sau prin taverne. Cînd criticii s-au plîns că anumite romane distrugeau valorile unui public uşor impresionabil, s-a grăbit să publice articole în care îşi avertiza potenţialii cititori că un anumit roman ar putea fi deosebit de violent sau vulgar. Bineînţeles că vînzările crescuseră imediat, spectaculos.

Amanda văzuse clădirea cu cinci etaje, din piatră albă, aflată la intersecţia dintre Holborn şi Shoe Lane, dar nu pusese niciodată piciorul în ea. În spatele uşilor batante, auzise ea, se aflau sute de mii de cărţi aşezate pe rafturi pînă în tavan, aşezate astfel încît să permită publicului să circule cu uşurinţă printre ele. Fiecare dintre cei douăzeci de mii de abonaţi plăteau anual o sumă pentru privilegiul de a împrumuta cărţile lui Devlin. În galeriile de la etajele superioare se aflau cărţile aflate la vînzare, o tipografie, o mică legătorie şi, bineînţeles, birourile.

Douăsprezece trăsuri de marfă veneau şi plecau constant, livrînd periodice şi cărţi la domiciliul abonaţilor. Fregate imense erau încărcate zilnic şi plecau

spre ţărmuri străine. Fără îndoială că Devlin făcuse avere de pe urma afacerilor lui vulgare, dar nu acesta era motivul pentru care nu îl admira Amanda. Auzise despre felul în care îi falimentase pe editorii mici şi distrusese cele cîteva librării concurente. Nu era de acord cu puterea pe care o dobîndise în comunitatea literară şi îşi făcuse un scop din a-l evita.

– N-aveam idee că domnul Devlin va fi aici în seara asta, a spus Amanda, încruntîndu-se. Dumnezeule, mi-e greu să-mi imaginez că domnul Talbot i-ar putea fi prieten! Din cîte am auzit, Devlin este un ticălos.

– Draga mea Amanda, nici unul dintre noi nu-şi poate permite să nu fie prieten cu Devlin, i-a răspuns Francine. Ai face bine să încerci să-i cîştigi bunăvoinţa.

– M-am descurcat foarte bine şi fără, pînă acum. Şi cred că ar fi mai bine să te ţii departe de el. O aventură cu un astfel de bărbat mi se pare cea mai proastă idee din cîte...

S-a oprit brusc atunci cînd a zărit un chip în mulţime. Inima i-a stat în loc şi a clipit, uimită.

– Amanda? a întrebat Francine, nedumerită.

– Mi s-a părut că l-am văzut... Tulburată şi transpirată, Amanda privea mulţimea. Bătăile inimii îi răsunau în urechi. A făcut un pas înainte, apoi unul înapoi, privind dintr-o parte într-alta.

– Unde a dispărut? a şoptit, cu respiraţia întretăiată.

– Amanda, ți-e rău?

– Nu, eu... Dîndu-și seama că se comporta ciudat, Amanda a încercat să-și revină. Credeam că am văzut o persoană... pe care încerc să o evit.

Francine se uita cînd la ea, cînd spre mulțime.

– De ce ai vrea să eviți pe cineva? E vreun critic dezagreabil, poate? Sau vreun prieten de care te-ai îndrăgostit în secret? A zîmbit șiret. Sau poate un fost amant cu care ai rupt-o urît?

Deși era clar că voia doar să o necăjească, Amanda a simțit cum roșea.

– Nu fii ridicolă, i-a spus sec și a băut din punciul fierbinte. Ochii i-au lăcrimat ușor din cauza arsurii.

– Nici nu bănuiești cine vine încoace, Amanda, i-a spus Francine. Dacă Devlin este domnul pe care doreai să îl eviți, află că este prea tîrziu.

Amanda a știut, înainte să apuce să ridice privirea.

Ochii șocanți, albaștri, au fixat-o. Vocea aceea gravă, care îi șoptise alinturi cu doar o săptămînă înainte, acum era de o politețe impresionantă.

– Domnișoară Newlyn, ți-aș rămîne îndatorat dacă mi-ai prezenta-o pe însoțitoarea ta.

Francine i-a răspuns cu un rîs gutural.

– Nu sînt prea sigură că doamna dorește asta. Din nefericire, se pare că îți cunoaște deja reputația.

Amanda nu mai putea să respire. El era Jack,

vizitatorul pe care-l avusese de ziua ei, bărbatul care o sărutase în intimitatea salonului ei. Era mai înalt, mai masiv şi mai oacheş decît îşi amintea ea. Într-o clipă şi-a amintit felul în care trupul ei se simţise sub greutatea lui, felul în care se agăţase de umerii lui puternici... şi gura lui dulce.

Genunchii îi tremurau. Nu trebuia însă să facă o scenă, să atragă atenţia asupra ei. Trebuia să facă orice era necesar ca să evite secretul umilitor pe care îl împărtăşeau. Deşi îi era aproape imposibil să vorbească, a reuşit să articuleze cîteva cuvinte.

– Poţi să ne faci prezentările, Francine.

Blonda frumoasă şi subţire i-a studiat pe amîndoi gînditoare.

– Nu cred că voi face asta, a spus, uimind-o pe Amanda cu răspunsul ei. Este evident că voi doi v-aţi cunoscut deja. Poate că vreţi totuşi să-mi spuneţi în ce împrejurare...

– Nu, a spus Devlin, temperîndu-şi răspunsul abrupt cu un zîmbet fermecător.

Privirea fascinată a lui Francine s-a mutat de la chipul lui Devlin la cel al Amandei.

– Foarte bine. Vă las pe amîndoi să decideţi dacă v-aţi cunoscut deja sau nu. A rîs. Dar să nu spui că nu te-am avertizat, Amanda. Trebuie să aflu povestea, cu orice chip.

Amanda abia dacă a sesizat plecarea prietenei ei. Confuzie, indignare, trădare... era prea copleşită ca să poată spune ceva în clipa aceea. Fiecare respiraţie părea să-i chinuiască plămînii. John T. Devlin... Jack... stătea răbdător în faţa ei, cu privirea intensă a unui tigru.

El avea puterea de a o distruge, şi-a spus panicată. Cu doar cîteva cuvinte şi cu o confirmare din partea doamnei Bradshaw, el îi putea distruge cariera şi reputaţia... o putea lipsi de mijlocul de a se întreţine.

– Domnule Devlin, a reuşit să spună cu o oarecare demnitate. Poate că doreşti totuşi să-mi explici cum şi de ce ai venit în casa mea săptămîna trecută, şi de ce m-ai indus în eroare.

În ciuda ostilităţii, Amanda Briars l-a privit direct în ochi pe Jack, provocîndu-l. Nu era nicidecum o laşă.

Jack avea acelaşi sentiment ca şi cel din primul moment în care o văzuse, în pragul casei ei. Era o femeie voluptuoasă, cu pielea catifelată şi părul cîrlionţat... iar el era un bărbat care ştia să aprecieze calitatea atunci cînd o întîlnea. Avea trăsături plăcute, nu tocmai frumoase, dar ochii... ei bine, ochii erau extraordinari. De un gri pătrunzător... griul unei ploi de aprilie... ochi inteligenţi, expresivi.

Ceva la ea îl făcea să zîmbească. Ar fi vrut să o sărute pe gura încleştată, de fată bătrînă, pînă cînd i-o

îmblînzea, cu căldură şi pasiune. Voia să o farmece, să o tachineze. Şi mai presus de toate voia să o cunoască pe persoana care scrisese un roman ale căror caractere ascundeau sub faţadele cuviincioase nişte emoţii sălbatice. Era un roman care ar fi trebuit să fie scris de o femeie de lume şi nu de o fată bătrînă, crescută la ţară.

Cuvintele ei scrise îl bîntuiseră cu mult timp înainte de a o cunoaşte. Acum, după întîlnirea incitantă din casa ei, o dorea şi mai tare. Îi plăcea să se simtă provocat de ea, surprins de ea, era încîntat de felul în care se descurcase de una singură. Semănau în privinţa asta.

Şi mai poseda o gentileţe care lui îi lipsea şi pe care o admira. Cum de reuşea să fie în acelaşi timp naturală şi o adevărată doamnă, două calităţi care lui i se păreau complet opuse, rămînea pentru el un mister care îl intriga.

– Amanda, a început el, dar ea l-a oprit cu un gest.

– Domnişoară Briars!

– Domnişoară Briars, a continuat el. Dacă nu aş fi profitat de ocazia care mi s-a ivit în seara aceea, aş fi regretat tot restul vieţii.

S-a încruntat la el:

– Ai de gînd să mă dai în vileag?

– Nu am planuri imediate în această privinţă, i-a spus gînditor, deşi o luminiţă neastîmpărată i-a lucit în ochii albaştri. Deşi...

– Deşi? a întrebat ea, îngrijorată.

– Ar fi un subiect de bîrfă interesant, nu crezi? Respectabila domnişoară Briars îşi angajează un bărbat care să-i satisfacă plăcerile. Chiar n-aş dori să te fac să te simţi stînjenită. A zîmbind, dînd la iveală un şir de dinţi albi, dar Amanda nu a spus nimic. Cred că ar trebui să discutăm despre asta. Vreau să ştiu ce stimulent îmi oferi în schimbul tăcerii.

– Ai de gînd să mă şantajezi? l-a întrebat Amanda, tot mai furioasă. Eşti un ticălos, mîrşav...

– Poate n-ar strica să cobori tonul, a sfătuit-o el. De fapt, cred că ar fi mai bine să discutăm mai tîrziu, între patru ochi, din respect pentru reputaţia ta.

– Niciodată, i-a răspuns ea. Este evident că nu eşti un gentleman, aşa că nici nu poate fi vorba de vreun „stimulent".

Devlin era însă în avantaj şi o ştiau amîndoi. Îi zîmbea leneş, cu expresia unui bărbat care ştia exact cum să obţină ceea ce-şi dorea şi nu avea de gînd să se lase oprit din drumul său.

– O să vii să te întîlneşti cu mine, i-a spus. Nu ai de ales. Vezi tu... eu am ceva ce-ţi aparţine şi am de gînd să-l folosesc.

– Eşti josnic, a murmurat, dezgustată. Vrei să spui că ai furat ceva din casa mea?

Rîsul lui a atras o mulţime de priviri curioase.

– Am primul tău roman, i-a spus.

– Poftim?

– Primul tău roman,a repetat Jack, savurînd expresia ei ultragiată. Titlul este *O doamnă neterminată.* Tocmai ce l-am cumpărat. Nu e tocmai rău, dar are nevoie de unele intervenţii pe text înainte de a fi gata de publicare.

– Nu ai făcut asta! a exclamat ea, înecîndu-se în propriile cuvinte furioase. Tonul ei ridicat a suscitat interes printre invitaţii lui Talbot. L-am vîndut cu zece ani în urmă domnului Grover Steadman, pentru zece lire. Dar imediat ce mi l-a plătit şi-a pierdut interesul pentru el şi l-a încuiat într-un sertar, unde se află şi acum, după ştiinţa mea.

– Ei bine, l-am cumpărat de curînd, împreună cu dreptul de a-l publica. iar Steadman mi-a cerut destul de mult pe el. Acţiunile tale au crescut de cînd ultimul tău roman s-a vîndut atît de bine.

– N-ar fi îndrăznit să ţi-l vîndă ţie, a spus cu înflăcărare.

– Mă tem că a făcut-o. Jack s-a tras mai aproape şi i-a şoptit, confidenţial: de fapt acesta a fost motivul pentru care am venit să te văd atunci. Stăteau atît de aproape încît îi simţea mirosul vag de lămîie din păr. A simţit că era încordată. Îşi amintea oare întîlnirea lor înflăcărată? El suferise ore întregi după, tînjise după ea, mîinile lui îşi doriseră atingerea pielii ei moi, mătăsoase. Nu-i fusese uşor să plece în seara aceea.

Dar nici nu ar fi putut să profite de inocenţa ei, sub un fals pretext.

Cîndva se va afla din nou în braţele ei, fără urmă de înşelătorie. Iar atunci nici o putere de pe această lume nu-l va mai opri.

Vocea îi era nesigură atunci cînd l-a întrebat:

– Cum se face că ai sosit exact atunci cînd îl aşteptam pe... celălalt musafir?

– Se pare că am fost induşi în eroare cu bună ştiinţă de prietena noastră comună, doamna Bradshaw.

– De unde o cunoşti? Ochii ei argintii se îngustaseră, acuzatori. Eşti unul din clienţii ei?

– Nu, piersicuţo, a murmurat Jack. Spre deosebire de tine, eu nu am solicitat niciodată astfel de servicii. Nu s-a putut abţine să nu zîmbească satisfăcut atunci cînd a văzut-o roşind. Oh, cîtă plăcere îi făcea să o tulbure! Nevrînd să o mai chinuiască, a continuat pe un ton blînd: ne cunoaştem pentru că tocmai i-am publicat prima carte, *Păcatele doamnei B.*

– Bănuiesc că e un roman murdar.

– Oh, da, i-a răspuns el cu voioşie. O ameninţare adusă moralei şi decenţei. Cred că nu mai este nevoie să-ţi spun că este cel mai mare bestseller al meu de pînă acum.

– Mă miră că te arăţi atît de mîndru în loc să fii ruşinat de asta.

El a ridicat o sprînceană, simţind tonul acuzator:

– Nu am de ce să mă ruşinez. Am avut norocul să cumpăr şi să public o lucrare pe care publicul a apreciat-o.

– Publicul nu ştie întotdeauna ce e bun pentru el.

I-a zîmbit leneş.

– Să înţeleg că doar cărţile tale sînt potrivite?

Amanda s-a îmbujorat, stînjenită.

– Nu poţi pune cărţile mele pe picior de egalitate cu memoriile vulgare ale unei patroane de bordel!

– Bineînţeles că nu, i-a spus el, domolindu-se. Este evident că doamna Bradshaw nu este scriitoare... cînd îi citeşti memoriile ai senzaţia că asculţi nişte bîrfe spuse pe sub scară. În timp ce tu ai un talent pe care îl admir sincer.

Chipul Amandei arăta clar un conflict de emoţii. Ca şi majoritatea scriitorilor, care simţeau mereu nevoia să fie lăudaţi, complimentul îi făcea plăcere. Şi totuşi nu putea să creadă că era sincer, aşa că l-a privit suspicioasă.

– Nu e nevoie să mă flatezi. Oricum nu are nici un efect. Scuteşte-te singur de acest efort şi continuă explicaţiile.

Jack a ascultat-o, îndatoritor:

– Într-o discuţie recentă cu doamna Bradshaw, i-am pomenit faptul că am achiziţionat *O doamnă neterminată* şi despre intenţia mea de a te cunoaşte.

Doamna Bradshaw m-a surprins atunci cînd mi-a pomenit de prietenia voastră. Ea mi-a sugerat să-ţi fac o vizită, în joia aceea, fix la ora opt. Părea absolut convinsă că voi fi bine primit. Şi aşa s-a şi întîmplat - nu a rezistat el să nu adauge.

- Dar ce motiv a avut să facă un asemenea aranjament?

Jack a ridicat din umeri. Nu voia să recunoască faptul că aceeaşi întrebare îl frămîntase zile întregi.

- Nu cred să fi avut o motivaţie anume. Ca majoritatea femeilor, probabil că ia anumite decizii care nu au legătură cu logica unui bărbat.

- Probabil că a vrut să-şi rîdă de mine. Sau de amîndoi.

El a clătinat din cap.

- Nu cred că asta i-a fost intenţia.

- Ce altceva să fi fost, atunci?

- Poate că ar trebui să o întrebi.

- Oh, o s-o fac, i-a spus hotărîtă, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

- Haide, haide, i-a spus cu blîndeţe, rezultatul nu a fost chiar într-atît de dezastruos. Nimeni nu a fost rănit... şi trebuie să ştii că nu sînt prea mulţi bărbaţi care să se fi purtat ca nişte domni în situaţia aceea...

- Ca un domn? a şuierat ea, ultragiată. Dacă ai fi dat dovadă de un dram de integritate sau onestitate

îi fi dezvăluit identitatea de îndată ce-ţi dădeai seama că la mijloc este o neînţelegere!

- Şi să-ţi stric aniversarea? I-a zîmbit ironic văzînd-o că-şi încleştase pumnii. Nu te înfuria, i-a spus. Eu sînt acelaşi bărbat cu cel din noaptea aceea, Amanda...

- Domnişoară Briars, l-a corectat ea imediat

- Domnişoară Briars, fie. Sînt acelaşi, iar atunci m-ai plăcut suficient de mult. Nu avem nici un motiv să nu facem pace şi să nu fim prieteni.

- Ba avem. Te-am plăcut mai mult atunci, cînd am crezut că te prostituezi, decît acum, cînd ştiu că eşti un hoţ, un editor care nu ştie decît să manipuleze. Iar eu nu pot fi prietenă cu cineva care intenţionează să mă şantajeze. Mai mult decît atît, nu-ţi voi permite niciodată să-mi publici cartea. Prefer să ard eu însămi manuscrisul decît să-l văd în mîinile tale.

- Mă tem că nu ai încotro. Dar eşti binevenită mîine, în biroul meu, să discutăm despre planurile pe care le am în privinţa cărţii.

- Sper că nu crezi că... a început ea, aprinsă, dar s-a domolit cînd l-a văzut pe domnul Talbot apropiindu-se.

O avidă curiozitate se citea pe faţa avocatului. I-a privit pe amîndoi cu un zîmbet şi ochi binevoitori.

- Am fost solicitat să intervin, a spus chicotind uşor. Oaspeţii mei nu au voie să se ciondănească. Nici

nu cred că vă cunoaşteţi într-atît încît să vă certaţi atît de aprins.

Amanda i-a răspuns fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Jack:

– Am descoperit că doar cinci minute în compania domnului Devlin sînt suficiente ca să pună la încercare răbdarea unui sfînt.

Jack i-a răspuns cu blîndeţe, iar ochii i-au strălucit, amuzaţi:

– Te pretinzi vreo sfîntă, domnişoară Briars?

Ea a roşit şi a strîns din dinţi. Chiar în clipa în care ar fi vrut să se dezlănţuie împotriva lui, furioasă, domnul Talbot a intervenit grăbit:

– Ah, domnişoară Briars, văd că tocmai au sosit bunii tăi prieteni, soţii Eastman. Te implor să joci rolul de gazdă, alături de mine, şi să mă ajuţi să-i întîmpin. I-a aruncat lui Jack o privire plină de subînţeles şi s-a îndepărtat, însoţit de Amanda.

Înainte de asta, Jack s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

– Îţi trimit trăsura mîine dimineaţă, la zece.

– Nu voi veni, a murmurat Amanda.

Trupul lui devenise extrem de conştient la vederea sînilor plini. Emoţii pînă atunci necunoscute au ieşit la iveală... ceva care aducea cu sentimentul de posesie, cu excitarea sau chiar cu tandreţea.

– Vei veni, i-a spus ştiind că ea nu-i putea rezista, aşa cum nici el nu-i putea rezista ei.

Oaspeţii au intrat în sala de mese, o încăpere cu lambriuri de mahon în care fuseseră aşezate două mese lungi, fiecare avînd paisprezece rînduri de tacîmuri. Patru servitori cu în livrea şi cu mănuşi îşi făceau de lucru în jurul meselor, ajutînd musafirii să se aşeze, turnînd vin în pahar sau aducînd platouri imense din argint încărcate cu stridii. A urmat supa de broască ţestoasă, urmată de calcan cu sos olandez.

Jack s-a trezit aşezat lîngă Francine Newlyn. Era mai mult ca sigur că Francine pusese ochii pe el. Deşi o găsea atrăgătoare, nu era de părere că merita osteneala să aibă o aventură cu ea. Mai ales că nu dorea ca viaţa lui intimă, în detaliu, să devină subiect de bîrfă. Şi totuşi, mîna ei continua să-i alunece pe picior, pe sub masă, şi ori de cîte ori o îndepărta, ajungea tot mai departe, explorîndu-l.

– Domnişoară Newlyn, a şoptit el, atenţiile tale mă flatează. Dar dacă nu-ţi retragi mîna...

Mîna lui Francine a continuat să alunece şi l-a privit cu ochi de felină, mimînd inocenţa.

– Iartă-mă, a tors ea. Îmi pierdusem echilibrul şi încercam să mi-l regăsesc. A ridicat paharul cu vin şi a sorbit delicat. Ce picior puternic, a continuat, încet. Cred că faci frecvent exerciţii.

Jack şi-a înfrînat un oftat cînd şi-a aruncat privirea spre celălalt capăt al mesei, acolo unde stătea Amanda Briars. Era angrenată într-o conversaţie animată cu domnul din stînga ei. Discutau dacă noile romane care erau publicate lunar, pe fragmente, puteau fi considerate cu adevărat romane. Era o dezbatere foarte actuală, de vreme ce anumiţi editori, printre care se număra şi el, lansaseră pe piaţă astfel de romane, fără să se bucure de prea mare succes.

Lui Jack îi făcea plăcere să-i studieze chipul în lumina lumînărilor. Expresia îi era cînd gînditoare, cînd amuzată iar ochii argintii îi străluceau.

Spre deosebire de celelalte femei prezente, care priveau mîncarea cu un dezinteres foarte la modă, Amanda dădea dovadă de un apetit foarte sănătos. Era, aparent, unul din privilegiile unei fete bătrîne: o astfel de femeie putea mînca bine în public. Era naturală şi directă, spre deosebire de femeile sofisticate pe care le cunoscuse. Ar fi vrut să rămînă singur cu ea. Îl invidia pe bărbatul aşezat lîngă ea, care părea să se distreze mai bine decît oricare alt mesean.

Francine continua să-şi lipească piciorul de al lui.

– Dragul meu domn Devlin, mi se pare că nu-ţi mai poţi dezlipi privirea de la domnişoara Briars. Nu se poate ca un bărbat ca tine să fie interesat de ea.

– Şi de ce nu?

Ea a rîs.

– Pentru că eşti un bărbat tînăr, cu sînge fierbinte, iar ea... ei bine, este evident, nu-i aşa? Sigur, bărbaţii *o plac* pe domnişoara Briars, dar aşa, ca pe o soră sau ca pe o mătuşă. Nu este genul de femeie care să trezească instincte amoroase într-un bărbat.

– Dacă spui tu... i-a răspuns el. Femeia se considera cu siguranţă mult mai atrăgătoare decît Amanda şi nici nu visa ca un bărbat să prefere o fată bătrînă în locul ei. Dar Jack mai avusese de-a face pînă atunci cu femei ca Francine şi ştia ce se afla sub aparenţa superficială, atrăgătoare. Sau, mai bine zis, ce *nu* se afla.

Un servitor s-a apropiat cu platoul pe care se afla friptura de fazan cu smîntînă iar Jack a acceptat să fie servit, cu o mişcare a capului. S-a abţinut din nou să nu ofteze, gîndindu-se la noaptea lungă care îl aştepta. Dimineaţa următoare, vizita Amandei, păreau la secole distanţă.

CAPITOLUL 4

– Îţi trimit trăsura mîine dimineaţă, la zece.

– Nu voi veni.

– Vei veni.

Schimbul de replici a tulburat-o pe parcursul întregii nopţi, făcînd-o să se trezească mult mai devreme ca de obicei. Oh, cît de mult ar fi vrut să-l fi putut refuza pe domnul John T. Devlin şi să nu pună piciorul în trăsura lui! Dar trebuia să discute despre romanul ei. Nu voia ca *O doamnă neterminată* să fie publicat, nici de el, nici de un altul.

Trecuseră ani de cînd îl scrisese sau îl citise şi deşi se străduise la vremea aceea, romanul conţinea cu siguranţă multe lacune în ceea ce privea acţiunea sau caracterizarea personajelor. Dacă era publicată acum, *O doamnă neterminată* avea să fie aspru criticată de cititori şi critici deopotrivă, asta dacă nu era supusă unor revizii masive. Iar ea nu avea nici timpul şi nici dorinţa de a face o asemenea muncă istovitoare pentru un roman pe care primise doar zece lire. Aşa că trebuia neapărat să ia romanul din mîinile lui Devlin.

Se mai punea şi problema potenţialului şantaj. Dacă el răspîndea prin Londra zvonul că Amanda era genul de femeie care apela la bărbaţi care se prostituau, reputaţia şi cariera ei erau distruse. Trebuia să obţină cumva de la Devlin promisiunea că nu va sufla un cuvînt despre noaptea aceea îngrozitoare.

Deşi nu ar fi vrut să recunoască, era curioasă. Voia să vadă locul unde lucra Devlin, să-i vadă cărţile, legătoria, birourile, tot ce ascundea clădirea masivă de la intersecţia lui Holborn cu Shoe Lane.

Ajutată de Sukey, Amanda şi-a strîns părul într-un coc auster şi s-a îmbrăcat cu cea mai sumbră rochie pe care o avea, din catifea gri, încheiată pînă la gît. Singurele ornamente erau un cordon subţire din panglici de mătase, cu cataramă argintie, şi un guler din dantelă albă ridicat pe gît, pînă sub bărbie.

– Arăţi ca regina Elizabeth înainte să-i fi tăiat capul contelui de Essex, a spus Sukey.

Amanda a rîs, în ciuda nervozităţii.

– Aş vrea eu să tai capul unui domn, dar în loc de asta sînt nevoită să ajung la o înţelegere cu el.

– Te vezi cu editorul tău?

Amanda a clătinat din cap.

– Nu este editorul meu şi nici nu va fi vreodată. Şi am de gînd să i-o spun foarte clar în dimineaţa asta.

– Aha. Chipul cameristei s-a luminat, plin de interes. Să fie vorba de vreun domn pe care l-ai

cunoscut aseară, la petrecere? Spune-mi, domnişoară Amanda, e frumos?

– N-am observat, i-a răspuns scurt Amanda.

Zîmbind, Sukey s-a grăbit să-i aducă pelerina neagră, din lînă. În timp ce o ajuta să lege şiretul la gît, a intrat pe uşă Charles, lacheul.

– A sosit trăsura, domnişoară Amanda.

Chipul servitorului era îmbujorat de la frigul de afară. Era noiembrie iar livreaua îi mirosea deja a iarnă. A luat un şal de pe scaunul de lîngă uşa de la intrare, şi l-a pus pe braţ şi a însoţit-o afară pe Amanda.

– Ai grijă pe unde calci, domnişoară Amanda. Treptele sînt acoperite cu o pojghiţă de gheaţă.

– Mulţumesc, Charles. Amanda aprecia grija servitorului. Deşi nu avea înălţimea care se cerea de obicei unui lacheu – majoritatea familiilor prefera să-i angajeze pe cei care depăşeau un metru optzeci – Charles compensa prin eficienţă. Familia Briars şi acum Amanda beneficiaseră de serviciile lui prompte timp de mai bine de douăzeci de ani.

Lumina slabă a dimineţii se revărsa pe terasele caselor din Bradley Square. Grădiniţe cochete, cu garduri joase din fier forjat despărţeau cele două rînduri de case aşezate faţă în faţă. La orele zece ale dimineţii, majoritatea aveau obloanele trase, semn că proprietarii încă se odihneau după petrecerile de cu o seară înainte.

În afară de un cerşetor zdrenţuit şi de un poliţist cu picioare lungi care se plimba cu bastonul sub braţ, strada era pustie. O adiere rece, proaspătă, răzbătea printre case. În ciuda aversiunii ei pentru gerul iernii, Amanda nu putea să nu se bucure: mirosul de canal şi gunoi era mai puţin deranjant decît în lunile calde de vară.

La vederea trăsurii, Amanda s-a oprit după ce a coborît trei trepte din cele şase care dădeau în stradă.

– Domnişoară Amanda? a murmurat lacheul, oprindu-se alături de ea.

Amanda se aşteptase să vadă o trăsură simplă şi uzată, ca a ei. Nu s-ar fi gîndit niciodată că Devlin va trimite după ea un mijloc de transport atît de elegant. Trăsura cu geamuri mari era lăcuită, placată cu bronz, iar treptele se închideau şi se deschideau automat, odată cu uşa. Fiecare centimetru era lăcuit, în stare perfectă. Geamurile faţetate aveau perdele din mătase iar interiorul era din piele crem.

Patru cai de aceeaşi talie fornăiau nerăbdători în aerul rece. Era genul de echipaj pe care îl aveau doar cei foarte înstăriţi. Cum de-şi permitea un editor irlandez o asemenea trăsură? Probabil că avea chiar mai mult succes decît se zvonea.

Încercînd să nu-şi piardă stăpînirea de sine, Amanda s-a apropiat de trăsură. Un servitor a sărit şi

i-a deschis uşa în timp ce Charles o ajuta să urce. Vehiculul nu s-a înclinat deloc, semn că avea arcuri solide. S-a aşezat pe bancheta îmbrăcată în piele. Nu avea nevoie de şalul pe care i-l adusese Charles – pe banchetă o aştepta o pătură specială, din blană. Iar la picioare, arzătorul era plin cu cărbuni încinşi, semn că Devlin îşi amintise cît de tare ura frigul.

Ameţită, Amanda s-a sprijinit de spătar şi a privit pe geam, gînditoare, la conturul înceţoşat al casei ei. Uşa s-a închis fără zgomot iar trăsura a pornit.

– Ei bine, domnule Devlin, a spus cu glas tare, dacă tu crezi că o amărîtă de trăsură şi o pătură mă vor înmuia în ceea ce te priveşte, te înşeli amarnic.

Trăsura s-a oprit la intersecţia dintre Shoe Lane şi Holborn, unde se înălţa clădirea masivă cu cinci etaje. Clienţii intrau şi ieşeau, cu zecile. Ştia că Devlin avea o afacere de succes, dar nu se aşteptase la asta. Era un adevărat imperiu. Şi, fără îndoială, mintea ageră a proprietarului căuta mereu noi metode de a-şi spori cîştigurile şi de a se extinde.

Servitorul a ajutat-o să coboare şi s-a grăbit să-i deschidă uşa clădirii, cu o solicitudine demnă de o faţă regală. De îndată ce a trecut pragul, Amanda a fost luată în primire de un domn blond, de vreo treizeci de ani. Era de înălţime medie, dar pentru că era subţire, cu alură de sportiv, părea mai înalt. Zîmbetul lui era

cald şi sincer iar ochii verzi ca marea îi străluceau pe după ochelarii cu ramă din oţel.

– Domnişoară Briars, a spus încet, făcînd o plecăciune de bun-venit, sînt onorat să te cunosc. Mă numesc Oscar Fretwell. Iar acesta – a făcut un gest de jur-împrejur – este *Devlin's.* Magazin, bibliotecă, tipografie, legătorie şi editură, totul sub un singur acoperiş.

Amanda l-a salutat la rîndul ei şi s-a lăsat condusă spre un colţ relativ retras, unde o stivă de cărţi fusese aşezată pe o tejghea din lemn de mahon.

– Ce post ocupi aici, domnule Fretwell?

– Sînt director, dar ocazional sînt şi editor, şi corector, caut cărţi nepublicate pe care să i le aduc în atenţie domnului Devlin, dacă mi se pare că merită. I-a zîmbit din nou: şi am norocul să mă ocup de scriitorii domnului Devlin, atunci cînd mi se cere asta.

– Eu nu sînt scriitoarea domnului Devlin, a spus Amanda, ferm.

– Bineînţeles, i-a răspuns repede Fretwell, preocupat să nu o ofenseze. Nici nu am vrut să sugerez asta. Dar aş dori să-mi exprim plăcerea pe care romanele tale au adus-o cititorilor şi mie personal. Cărţile tale sînt solicitate în permanenţă la biblioteca noastră iar vînzările au crescut spectaculos. Pentru ultimul roman, *Umbre din trecut,* doar comanda de început a fost de cinci sute de exemplare.

– Cinci sute? Amanda era uimită. Cărţile erau obiecte de lux pe care nu şi le permitea oricine, iar tiraje de trei mii de exemplare erau considerate excepţionale. Numai că, pînă atunci, nu-şi dăduse seama în ce mare măsură putea contribui Devlin la creşterea vînzărilor.

– Oh, da, a spus Fretwell, cu sinceritate, dar s-a oprit să vadă ce se întîmpla ceva mai departe de ei. Se părea că un funcţionar primise înapoi de la o clientă o carte aflată într-o stare foarte proastă. Abonata, o femeie pudrată şi parfumată excesiv, protesta viguros împotriva taxei de distrugere a cărţii. E doamna Sandby, a oftat Fretwell. Împrumută frecvent cărţi de la noi. Din nefericire, însă, le citeşte cel mai adesea la coafor, iar cînd le returnează, cărţile sînt pline de vopseluri, cu paginile lipite între ele din cauza diferitelor pomezi.

Amanda a izbucnit în rîs, privind coafura complicată, demodată a femeii. Fără îndoială că şi ea şi cartea petrecuseră mult timp la coafor.

– Se pare că este nevoie de intervenţia ta. Pot să aştept aici pînă rezolvi problema.

– Nu vreau să te las singură, i-a răspuns Fretwell, încruntat. Şi totuşi...

– Nu mă mişc de aici, i-a spus Amanda zîmbind. Şi nu mă deranjează să aştept.

În timp ce Oscar Fretwell se grăbea să aplaneze conflictul, Amanda a privit în jur. Peste tot erau cărţi, aşezate în ordine, pe rafturi care se întindeau de la podea pînă la tavan. Iar încăperea se întindea pe două etaje, cu un balcon aflat la înălţime care dădea acces spre galeria de la etaj. Cărţile legate în piele roşie, aurie, verde şi maro erau o desfătare pentru ochi, iar mirosul de pergament şi piele era îmbătător. Peste tot plutea aroma frunzelor de ceai. Pentru oricine iubea cititul, acesta trebuia să fie paradisul.

Abonaţii şi cumpărătorii aşteptau la rînd să le fie împachetate cărţile în hîrtie maro. Amanda a admirat îndemînarea cu care funcţionarii ambalau şi legau cu sfoară teancurile de cărţi, în timp ce comenzile mari erau puse în lăzi şi transportate direct la trăsuri.

Oscar Fretwell s-a apropiat cu un zîmbet larg:

– Problema a fost rezolvată, i-a şoptit conspirativ Amandei. L-am convins pe funcţionar să o primească aşa cum este, iar noi o vom repara. Am atenţionat-o însă pe doamna Sandby să aibă mai multă grijă de cărţi, pe viitor. Mergem, domnişoară Briars?

Gîndul că-l va revedea pe Devlin a făcut-o să se înfioare de plăcere, combinată cu nelinişte. Se va afla în prezenţa lui, şi asta o făcea curioasă, dar îi dădea şi un sentiment de agitaţie.

Şi-a îndreptat umerii şi l-a luat pe Fretwell de braţ:

– Absolut. Cu cît termin mai repede ce am de discutat cu domnul Devlin, cu atît mai bine.

Fretwell i-a aruncat un zîmbet nedumerit:

– Pari să nu-l placi prea mult pe domnul Devlin.

– Nu. Îl găsesc arogant şi manipulator.

– Ei bine... Fretwell îşi alegea cu grijă cuvintele. Domnul Devlin poate fi destul de agresiv cînd îşi pune în gînd ceva. Dar te asigur că nu există patron mai bun în toată Londra. Este atent cu prietenii şi generos cu cei care lucrează pentru el. Recent a ajutat un romancier să-şi cumpere o casă şi este întotdeauna gata să-ţi găsească bilete la teatru, sau un medic bun pentru un prieten bolnav. Nu ezită în a ajuta pe oricine are dificultăţi...

Fretwell continua să-şi laude şeful, iar Amanda a adăugat în minte „obsedat de control" la lista de adjective care i se potriveau lui Devlin. Bineînţeles că se străduia să-şi facă prieteni, bineînţeles că oamenii care lucrau pentru el îi erau îndatoraţi... se putea folosi de toate astea împotriva lor.

– Cum şi cînd a devenit domnul Devlin editor? a întrebat ea. Nu seamănă deloc cu ceilalţi editori pe care i-am cunoscut. Nu pare genul de om care să iubească prea mult cărţile.

A urmat o scurtă ezitare, iar Amanda a simţit că trecutul misterios al lui Devlin ascundea o poveste interesantă, privată.

– Poate că ar fi mai bine să-l întrebi pe el cum şi de ce, i-a răspuns în final Fretwell. Dar eu pot să-ţi spun un lucru: are o mare dragoste pentru lectură şi un mare respect pentru cuvîntul scris. Şi are o mare abilitate de a discerne punctele forte ale unui scriitor şi de a-l încuraja să ajungă la potenţialul maxim.

– Cu alte cuvinte îi mînă de la spate ca să obţină profit.

Fretwell i-a zîmbit uşor provocator

– Sînt sigur că nu ai nimic de obiectat împotriva profitului, domnişoară Briars.

– Doar atunci cînd arta este sacrificată de dragul comerţului, domnule Fretwell.

– Oh, vei afla curînd că domnul Devlin are cel mai mare respect pentru libertatea de exprimare, a spus grăbit Fretwell.

Au ajuns în partea din spate a clădirii şi au urcat cîteva trepte luminate cu un şir de luminatoare. Interiorul clădirii, ca şi exteriorul, era funcţional dar şi plăcut privirii, iar totul era de cea mai bună calitate. Încăperile prin care treceau erau încălzite cu şeminee din marmură iar podelele erau acoperite cu covoare groase.

Fretwell s-a oprit în faţa unor uşi mari şi şi-a arcuit sprîncenele, întrebător:

– Domnişoară Briars, ai dori să vezi colecţia noastră de cărţi rare?

Amanda a dat din cap şi l-a urmat înăuntru. Încăperea din faţa ochilor ei era ticsită de biblioteci din mahon închise cu uşi de sticlă. Un medalion floral din alabastru împodobea tavanul, asortîndu-se ca model cu covorul Aubusson de pe podea.

– Toate aceste cărţi sînt de vînzare? a întrebat şoptit Amanda, simţindu-se de parcă intra în camera unui rege.

Fretwell a dat din cap:

– Aici vei găsi de toate, de la antichitate la zoologie. Avem o selecţie bogată de hărţi antice sau celeste, de manuscrise originale... A făcut semn în jurul lui, de parcă şirul de rafturi vorbea de la sine.

– M-aş dori să mă închid aici o săptămînă, a spus ea dintr-un impuls. Fretwell a rîs şi a condus-o afară din încăpere. Au mai urcat un etaj şi au ajuns la birouri. Fretwell a deschis o uşă masivă, din lemn de mahon, şi i-a făcut semn să intre. Emoţiile au copleşit-o... biroul masiv, şemineul imens din marmură, cu fotolii din piele de o parte şi de alta, ambianţa elegantă, masculină şi tapetul bogat, cu dungi în nuanţe de maro. Soarele se strecura pe geamurile înalte şi înguste. În cameră mirosea a piele şi a pergament, cu o urmă vagă de tutun.

– În sfîrşit, a auzit o voce familiară, profundă, cu o undă de veselie. Amanda şi-a dat seama că Devlin era

amuzat de faptul că venise totuşi să-l întîlnească. Dar nu ar fi avut încotro, nu-i aşa?

I-a făcut o plecăciune ceremonioasă, ironică şi i-a zîmbit larg, studiind-o cu privirea lui albastră.

– Dragă domnişoară Briars, a spus mimînd sinceritatea, nici o dimineaţă nu mi s-a mai părut atît de lungă. Te-am aşteptat cu nerăbdare. Abia m-am înfrînat să nu ies în stradă, să mă uit după tine, în zare.

Ea s-a strîmbat:

– Aş dori să terminăm cît mai repede. Mă grăbesc.

– Hai să ne aşezăm în faţa focului, a invitat-o el.

Flăcările de după paravan erau cu adevărat îmbietoare. Şi-a scos pelerina şi i-a dat-o lui Fretwell, apoi s-a aşezat pe unul din fotolii.

– Doreşti ceva? a întrebat-o Devlin, plin de solicitudine. De obicei, la ora asta eu beau o cafea.

– Prefer un ceai, i-a răspuns scurt.

Devlin s-a uitat spre Fretwell.

– Ceai şi un platou cu biscuiţi dulci, te rog. Bărbatul a dispărut imediat, lăsîndu-i singuri.

Amanda s-a uitat discret la însoţitorul ei şi a simţit cum îi transpirau palmele, prin mănuşi. Era de-a dreptul indecent pentru un bărbat să fie atît de frumos, cu ochii albaştri mai exotici decît şi-i amintea ea şi părul negru, tuns scurt şi doar puţin ondulat. Părea ciudat ca un bărbat atît de masiv, de robust, să

fie îndrăgostit de cărţi. Nu părea genul cărturar şi nici nu părea ca locul lui să fie între patru pereţi, chiar şi într-un birou mare, ca acela.

– Clădirea este impresionantă, domnule Devlin, i-a spus. Nu mă îndoiesc că toată lumea îţi spune asta.

– Mulţumesc, dar sîntem abia la început. Locul nu arată nici pe departe aşa cum ar trebui. Devlin s-a aşezat în faţa ei şi şi-a întins picioarele lungi, studiindu-şi bombeurile pantofilor bine lustruiţi. Era îmbrăcat în haine bine croite, ca în seara în care se cunoscuseră, cu un costum gri din lînă fină.

– Unde doreşti să ajungi? a spus ea, întrebîndu-se ce anume urmărea el.

– Anul acesta voi deschide şase magazine în ţară. În doi ani, numărul lor se va tripla. Am de gînd să cumpăr toate ziarele care merită şi cîteva reviste.

O asemenea dorinţă implica de asemeni o poziţie socială înaltă şi putere politică. S-a uitat la chipul hotărît al bărbatului din faţa ei.

– Eşti foarte ambiţios, i-a spus.

El i-a zîmbit:

– Tu nu?

– Nu, deloc. A făcut o pauză şi a cîntărit vorbele lui. Nu aspir la mari averi sau influenţă. Îmi doresc doar să trăiesc confortabil şi ca într-o bună zi să ajung la un anumit nivel de excelenţă în munca mea.

A ridicat o sprînceană:

– Nu ţi se pare că scrii destul de bine şi acum?

– Nu încă. Ştiu că munca mea are şi multe lacune.

– Eu nu am văzut niciuna.

Amanda nu s-a putut abţine să nu roşească, luată prin surprindere de cuvintele lui şi de privirea lui atentă. A inspirat adînc, încercînd să nu se piardă cu firea.

– N-ai decît să mă flatezi cît vrei, domnule Devlin, i-a spus. Nu ai cum să mă impresionezi. Vizita mea de azi are un singur scop: să te informez că nu voi fi niciodată de acord cu planurile tale de a publica *O doamnă neterminată*.

– Înainte să mă refuzi atît de categoric, i-a sugerat cu blîndeţe, ce-ar fi să mă asculţi? Am o ofertă pe care s-ar putea să o găseşti interesantă.

– Ascult.

– Vreau să public *O doamnă neterminată* ca roman-foileton.

– Foileton, a repetat Amanda, de parcă nu-i venea să creadă. Ideea o insulta, pentru că romanele publicate pe fragmente erau considerate de o calitate inferioară faţă de cele standard, în trei volume. Să apară aşa, ca o revistă de doi bani!

– După ce va fi publicată ultima serie, a continuat Devlin fără să o ia în seamă, o să-l public din nou, în trei volume, legat în piele, cu ilustraţii şi goldschnitt.

– Şi de ce nu-l publici aşa de la început? Eu nu sînt genul de scriitoare de romane-foileton şi nici nu-mi doresc să devin.

– Da, ştiu. Devlin părea relaxat: s-a sprijinit leneş de spătar şi a privit-o intens cu ochii lui albaştri care străluceau de energie şi căldură. Este o atitudine corectă, sînt de acord. Foarte puţine din romanele-foileton pe care le-am citit sînt suficient de bune încît să capteze atenţia publicului. Şi este necesar să ai un anumit stil... fiecare secţiune trebuie să fie de sine stătătoare iar sfîrşitul trebuie să aibă suspans, astfel încît cititorii să aştepte cu nerăbdare ediţia din luna următoare. Nu e o sarcină uşoară pentru un scriitor.

– Nu văd cum s-ar potrivi *O doamnă neterminată* tuturor acestor cerinţe, a spus Amanda, încruntîndu-se.

– Este romanul perfect pentru asta. Se poate împărţi cu uşurinţă în fascicule de treizeci şi două de pagini şi are destule momente dramatice pentru ca fiecare din ele să fie antrenant. Cu relativ puţină muncă ar putea fi transformat într-un roman-foileton.

– Domnule Devlin, a spus Amanda, peste *completa* mea lipsă de dorinţă de a deveni autoare de cărţi în fascicule se adaugă cea de a te avea drept editor. Şi nu am intenţia să-mi pierd timpul revizuind un roman pentru care am primit doar zece lire.

– Bineînţeles... Înainte ca Devlin să mai apuce să spună ceva, domnul Fretwell a intrat în cameră, aducînd o tavă din argint.

A aşezat-o pe măsuţa de lîngă fotoliul Amandei, a turnat ceai în ceşti de porţelan de Sevres şi i-a făcut semn spre farfuria pe care erau aşezaţi şase biscuiţi mici, perfect rotunzi. Pe deasupra lor, un strat de zahăr tos strălucea îmbietor.

– Încearcă-i, domnişoară Briars. Sînt foarte buni.

– Nu, mulţumesc, a spus Amanda cu părere de rău. Fretwell s-a înclinat şi a ieşit. Ea şi-a sos mănuşile şi le-a aşezat pe marginea scaunului. A pus lapte şi zahăr în ceai şi a sorbit, grijulie. Ceaiul era aromat, puternic şi s-a gîndit ce bine ar fi mers un biscuit. Şi totuşi, la o talie ca a ei, orice bomboană pe care o mînca părea să o îngraşe cît ai clipi. Singura modalitate să-şi păstreze o talie relativ subţire era să evite cu totul dulciurile şi să meargă mult pe jos, în ritm alert.

Bărbatul de lîngă ea a părut să-i ghicească gîndurile.

– Ia un biscuit, i-a spus. Dacă-ţi faci griji pentru siluetă, dă-mi voie să-ţi spun că arăţi superb. Iar părerea mea este foarte avizată, doar ştii.

Amanda s-a îmbujorat de ruşine.

– Chiar mă întrebam cînd vei aduce în discuţie acest subiect dezgustător! A întins mîna după un biscuit şi a muşcat din el, privindu-l cu ochi furioşi.

Devlin a zîmbit ironic şi şi-a pus palmele pe genunchi.

– Sînt sigur că n-a fost chiar într-atît de dezgustător.

Ea aproape că s-a înecat cu ceaiul fierbinte.

– Ba a fost! Am fost indusă în eroare şi molestată şi nu-mi doresc altceva decît să uit totul!

– Oh, nu te las eu să uiţi, a asigurat-o el. În ceea ce priveşte molestarea... nu e ca şi cum aş fi ţîşnit de undeva din întuneric. M-ai încurajat şi tu, pas cu pas.

– Nu erai cel pe care-l credeam! Şi am de gînd să aflu cum de doamna Bradshaw te-a trimis pe tine în locul altcuiva. După ce plec de aici mă opresc direct la ea să-i cer o explicaţie.

– Dă-mi voie să-ţi spun eu. Deşi tonul îi era indiferent, era clar că nu admitea un refuz. Şi eu plănuiam să o vizitez, chiar azi. Nu are rost să-ţi rişti reputaţia şi să fii văzută intrînd în stabilimentul ei. În orice caz, mie îmi va spune mai multe decît ar face-o în prezenţa ta.

– Ştiu deja ce va spune. Amanda îşi ţinea degetele înlănţuite în jurul ceştii de ceai. Este clar că s-a amuzat pe socoteala noastră.

– Rămîne de văzut. Devlin s-a aplecat şi a aţîţat focul, dînd paravanul deoparte. Scînteile s-au trezit din nou la viaţă, împrăştiind o căldură plăcută în aer.

Amanda era fascinată de felul în care arăta el. În lumina aceea intensă, atitudinea lui încrezătoare se

împletea cu ceva ce nu mai văzuse pînă atunci la el – o tenacitate fără limite. Era genul de bărbat care nu ar fi pregetat să o curteze, să o linguşească, să se certe sau chiar să o ameninţe pe cea care i-ar fi stat în cale. Pe jumătate irlandez, fără să fie de familie bună, în ciuda felului în care arăta şi se purta... probabil că ajunsese atît de sus muncind din greu. Şi făcînd o mulţime de sacrificii. Dacă nu ar fi fost atît de îngîmfat şi de enervant, aproape că l-ar fi admirat pentru asta.

– Doar zece lire, a reluat el, amintind de discuţia lor de mai devreme despre romanul rămas încă nepublicat. Şi drepturi de autor, în cazul în care va fi tipărit?

Amanda a ridicat din umeri.

– Ei bine, şansele de a primi ceva erau foarte mici. Autorii nu au de unde să afle cît anume cheltuieşte exact un editor cu romanul lui. M-am aşteptat încă de la început ca domnul Steadman să pretindă că nu a avut nici un fel de profit, indiferent de vînzări.

Chipul lui Devlin era brusc lipsit de expresie.

– Zece lire pentru un prim roman nu e o sumă mică. Numai că azi cărţile tale valorează mult mai mult. Aşa că nu mă aştept să cooperezi în cazul în care nu-ţi fac o ofertă generoasă.

Amanda şi-a turnat o altă ceaşcă de ceai, străduindu-se să nu pară prea interesată de subiect.

– Şi ce sumă ţi s-ar părea potrivită?

– Doresc să fiu drept şi să avem o relaţie de lucru amiabilă. Sunt gata să-ţi ofer cinci mii de lire pentru drepturile de a publica *O doamnă neterminată* aşa cum ţi-am spus, mai întîi ca un roman-foileton şi apoi în ediţia în trei volume. Sunt de asemenea dispus să-ţi plătesc suma în avans. Şi-a arcuit o sprînceană, întrebător: ce zici de asta?

Amandei era cît pe ce să-i scape linguriţa din mînă. S-a străduit să nu-şi lase mîna să tremure atunci cînd amesteca în ceaşcă. Gîndea cu înfrigurare. Cinci mii de lire... aproape de două ori mai mult decît primise pe ultimul ei roman. Şi asta pentru o treabă aproape gata făcută.

Inima îi bătea cu putere. Oferta era prea frumoasă ca să fie adevărată... numai că urma să-şi piară o mare parte din prestigiu dacă îşi publica romanul în serial.

– Oferta ta merită luată în consideraţie, bănuiesc, a spus ea alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Deşi nu agreez ideea de a mă face cunoscută drept autoare de romane-foileton.

– Dă-mi voie să-ţi mai dau cîteva cifre la care să te gîndeşti, domnişoară Briars. Estimez că din ultimul tău roman s-au vîndut cam trei mii de exemplare...

– Trei mii cinci sute, a spus defensiv Amanda.

Devlin a dat din cap, cu un zîmbet în colţul gurii.

– O cifră impresionantă pentru un roman în trei

volume. Şi totuşi, dacă mă laşi să-ţi public cartea în ediţii de cîte un şiling, vom începe de la zece mii de exemplare pe care mă aştept să le dublez în luna următoare. Pînă la sfîrşit vom ajunge la un tiraj de şaizeci de mii. Nu, domnişoară Briars, nu glumesc deloc. Şi nu beau niciodată nimic atunci cînd discut afaceri. Sunt convins că ai auzit de tînărul Dickens, reporterul de la *Evening Chronicle*? El şi Bentley, editorul lui, au ajuns să vîndă lunar cîte o sută de mii de exemplare din *The Pickwick Papers.*

– O sută de mii, a repetat Amanda, fără să se mai sinchisească să-şi ascundă uimirea. Şi ea şi orice altă persoană de litere din Londra auziseră de domnul Charles Dickens. *Pickwick,* romanul lui foileton, fermecase publicul prin umor şi acţiunea sa alertă. Fiecare apariţie era aşteptată cu nerăbdare de librari, iar exemplarele erau adesea împrumutate, prin taverne sau cafenele. Vînzătorii ţineau cîte un exemplar pe sub tejghea, să-l citească atunci cînd nu aveau muşterii. Elevii le ţineau printre paginile cărţilor de gramatică, riscînd oricînd să fie descoperiţi. În ciuda vîlvei care se iscase în jurul scrierilor lui Dickens, Amanda nu se aşteptase ca vînzările lui să fie într-atît de spectaculoase.

– Domnule Devlin, a spus gînditoare, nu am fost niciodată acuzată de falsă modestie. Ştiu că în calitate

de scriitoare posed anumite abilităţi. Dar scrisul meu nu se compară cu cel al domnului Dickens. Nu am umorul lui, nu sînt în stare să-l imit...

– Nu vreau să imiţi pe nimeni. Vreau să public un roman foileton scris în stilul *tău*, domnişoară Briars... să fie răsunător, romantic. Şi îţi promit că publicul va aştepta cu nerăbdare şi cu loialitate fiecare apariţie.

– Nu poţi garanta aşa ceva, i-a spus Amanda.

Devlin a făcut o grimasă.

– Nu. Dar sînt dispus să-mi asum riscul, dacă şi tu eşti de acord. Fie că vom avea succes sau nu, banii îţi vor intra în buzunar... şi vei avea tot timpul din lume să scrii alte romane pe care să le publici în trei volume, dacă asta îţi doreşti.

A speriat-o pe Amanda cînd s-a aplecat brusc deasupra ei, sprijinindu-se de braţele fotoliului pe care stătea. Dacă ar fi încercat să se ridice ar fi trebuit să se lipească de el.

– Spune da, Amanda, a insistat el. Nu vei regreta.

Amanda s-a sprijinit de spătar. Ochii lui dezarmanţi şi chipul de o frumuseţe masculină perfectă ar fi putut foarte bine să aparţină unui tablou sau unei sculpturi. Şi totuşi înfăţişarea lui nu avea nimic aristocrat. Poseda o senzualitate, un aer pămîntean imposibil de ignorat. Aducea cu un înger căzut.

Întregul ei trup părea să-i răspundă. Mirosul pielii lui o îmbăta. Avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie acea aromă uşor picantă. Nu mai putea să gîndească clar, tot ce-şi dorea acum era să se lipească de el, să-şi strecoare mîinile sub hainele lui. Undeva, în adîncurile minţii, îşi dădea seama cu o disperare plină de ironie că precedenta lor întîlnire nu i stăvilise cu nimic pornirile nedorite, fizice.

Dacă îi accepta oferta însemna să-l vadă, să-i vorbească, să încerce să-şi ascundă pornirile trădătoare ale trupului. Nu era nimic mai caraghios decît o fată bătrînă frustrată, dîndu-i tîrcoale unui bărbat frumos - era unul din subiectele favorite ale comediilor care se jucau pe scenă şi ale romanelor. Nu trebuia să se lase atrasă în acea postură.

- Mă tem că nu pot, i-a răspuns Amanda, dorindu-şi ca tonul ei să fi fost mai ferm. A încercat să-şi ferească privirea de la el, fără să reuşească. Era prea aproape - chipul şi trupul lui îi umpleau cîmpul vizual. Eu... trebuie să-i fiu loială actualului meu editor, domnul Sheffield.

El a rîs, deloc măgulitor.

- Sheffield nu se bazează deloc pe loialitatea scriitorilor lui, crede-mă. Plecarea ta nu-l va surprinde deloc.

- Vrei să sugerezi că pot fi cumpărată, domnule Devlin?

– Da, domnişoară Briars, cred că poţi fi.

Ar fi vrut să-i poată demonstra că se înşela, gîndul la cele cinci mii de lire era prea îmbietor ca i poată rezista. S-a încruntat.

– Şi dacă refuz?

– O să public oricum romanul, respectînd c tractul semnat iniţial cu Steadman. O să cîştigi ş acest caz, piersicuţo, dar nu la fel de mult.

– Şi cum rămîne cu ameninţarea de a le spu tuturor despre noaptea aceea... Vorbele îi rămîneau gît, înecînd-o. A înghiţit în sec şi a continuat: da intenţionezi în continuare să mă şantajezi cu fapt că...

– Că eram cît pe ce să facem dragoste? a sărit el s o ajute cu o sugestie, privind-o într-un fel anume.

– Dragostea nu a avut nici o legătură, a ripostat ea.

– Poate că nu, a rîs el încet. Dar haide să nu coborîm negocierile la un asemenea nivel, domnişoară Briars. Ce-ar fi să-mi accepţi propunerea din prima, ca să nu fiu nevoit să recurg la măsuri disperate?

Amanda a deschis gura să-i mai pună o întrebare cînd uşa a vibrat, lovită cu pumnul sau poate cu piciorul.

– Domnule Devlin, s-a auzit vocea înăbuşită a lui Oscar Fretwell. Domnule Devlin, nu pot să... Oof!

De afară se auzeau sunetele unei încăierări. Lui

Devlin i s-a şters zîmbetul de pe chip şi s-a întors îngrijorat spre Amanda:

- Ce naiba...? a murmurat, îndreptîndu-se spre uşă. S-a oprit cînd aceasta s-a deschis larg, dînd la iveală un bărbat masiv, furios, cu hainele elegante în dezordine şi peruca şatenă aşezată strîmb. Mirosul puternic de băutură a ajuns pînă la Amanda, care era aşezată destul de departe. Ea a strîmbat din nas, dezgustată, întrebîndu-se cum de putea cineva să bea atît de mult, atît de devreme.

- Devlin, a tunat bărbatul, nu mai ai scăpare. Te-am încolţit ca pe o vulpe. Vei plăti pentru ce ai făcut!

Fretwell se chinuia să scape din încleştarea bărbatului furios.

- Este lordul Tirwitt, cel care... ei bine, dînsul consideră că a fost defăimat în cartea doamnei Bradshaw...

Tirwitt l-a împins cît-colo şi i-a trîntit uşa în faţă, după care s-a întors spre Devlin, agitînd ameninţător din baston. Lemnul greu, cu mînerul din argint, se transformase într-o armă mortală, pentru că din celălalt capăt îi răsărise un cuţit ascuţit, cu două tăişuri.

- Eşti un demon, i-a spus. Ochii îi ardeau şi era roşu la faţă. O să mă răzbun, şi pe tine şi pe ticăloasa de doamnă Bradshaw. O să tai cîte o bucată din tine pentru fiecare cuvînt pe care l-ai publicat despre mine şi o să hrănesc cu ele...

– Lord Tirwitt, nu-i aşa? Ochii lui pătrunzători i-au fixat pe faţa bucălată a bărbatului. Lasă blestemăţiile aia deoparte, să putem discuta raţional. Şi în caz că nu ai observat, este şi o lady prezentă. Să-i dăm prilejul să se retragă şi...

– O femeie care se află în compania ta nu are cum să fie o lady, a mîrîit Tirwitt, făcînd un gest larg cu bastonul. Nu poate fi mai presus de Gemma Bradshaw

Chipul lui Devlin împietrise. A făcut un pas înainte, fără să-i pese de ameninţare.

Amanda a intervenit în grabă.

– Domnule Devlin, a spus, este un spectacol remarcabil. Este o farsă pe care ai pus-o la cale ca să mă determini să semnez contractul, nu-i aşa? Sau îţi stă în obicei să fii vizitat la birou de astfel de persoane cu probleme mentale?

Aşa cum intenţionase, Tirwitt şi-a îndreptat atenţia spre ea.

– Dacă am probleme, este din cauză că viaţa mi-a fost distrusă. Am devenit bătaia de joc a tuturor, din cauza minciunilor publicate de acest ticălos. Să distrugi vieţile oamenilor doar ca să obţii profit... Ei bine, a venit vremea să-şi primească răsplata!

– Numele tău nu a fost pomenit deloc în cartea Gemmei Bradshaw, i-a spus calm Devlin. Toate personajele au primit nume fictive.

– Dar au fost dezvăluite anumite detalii personale,

suficiente ca identitatea mea să nu mai constituie un secret. Soţia m-a părăsit, prietenii m-au abandonat... mi-a fost luat tot ce conta. Tirwitt respira greu, furios. Nu mai am nimic de pierdut, a spus în şoaptă. Şi te iau cu mine în iad, Devlin!

Ce prostie! l-a întrerupt Amanda. Să dai buzna aşa... e ridicol! Nu am asistat niciodată la un comportament într-atît de ridicol! Mă simt tentată să scriu şi eu despre un asemenea personaj, într-una din cărţile mele.

- Domnişoară Briars, i-a spus Devlin, n-ar fi rău să-ţi ţii gura, de data asta. Lasă-mă să-mi rezolv singur problema.

- Nu e nimic de rezolvat! a strigat Tirwitt, atacînd ca un taur înfuriat, cu bastonul înainte. Devlin a sărit într-o parte, dar lama cuţitului i-a tăiat vesta şi cămaşa.

- Du-te după birou, s-a răstit la Amanda.

Amanda s-a retras la perete, privind uimită. Cuţitul era probabil extrem de ascuţit, şi-a spus, de reuşise să treacă prin ambele straturi de material. O pată roşie şi-a croit imediat drum la suprafaţă, dar Devlin părea să nici nu fi observat rana.

- Gata, am înţeles, a spus cu voce joasă, ţintuindu-l cu privirea pe bărbat. Linişteşte-te, altfel te trezeşti în temniţa din Bow Street.

La vederea sîngelui, lordul Tirwitt a părut şi mai încrîncenat:

– Abia am început. O să te sacrific ca pe un porc de Crăciun, ca să nu mai apuci să distrugi viaţa nimănui. Iar publicul îmi va mulţumi.

Devlin a făcut un salt înapoi cu o agilitate uimitoare atunci cînd bastonul s-a rotit din nou prin aer, ratîndu-l pe puţin.

– Publicului îi plac şi leşurile atîrnînd în aer... pentru că vei ajunge cu siguranţă la spînzurătoare.

Amanda era impresionată de prezenţa lui de spirit, într-un astfel de moment. Numai că lordul Tirwitt era mult prea înnebunit ca să-i mai pese de consecinţe. Continua să fie în avantaj, ameninţînd cu cuţitul diverse părţi ale anatomiei lui Devlin. Acesta s-a retras în spatele biroului şi a înşfăcat un dicţionar gros, pe care îl ţinea pe post de scut. Lama cuţitului i-a crestat coperta iar Devlin a aruncat cu volumul greu spre adversar. Lordul Tiewitt s-a ferit, încasînd doar o lovitură în umăr. A gemut şi s-a aruncat încă o dată asupra lui Devlin.

În timp ce ei se înfruntau, Amanda s-a uitat în jur şi privirea i s-a oprit pe setul de unelte de lîngă şemineu.

– Excelent, a murmurat , întinzînd mîna după vătraiul din aramă, cu braţ lung.

Lordul Tirwitt era prea ocupat ca să observe că Amanda se apropia de el, prin spate. Ţinînd vătraiul cu

ambele mîini, Amanda l-a ridicat în aer. A lovit cu toată forţa, ţintindu-i ceafa. Intenţia era să-l lase inconştient, fără să-l omoare. Pentru că nu era antrenată pentru luptă, prima dată nu l-a lovit suficient de tare. Să loveşti craniul unui om cu vătraiul i s-a părut o senzaţie curioasă. Spre marea ei uimire, lordul Tirwitt s-a întors cu faţa spre ea, uluit. Bastonul i-a tremurat în mînă. Amanda l-a lovit din nou, de data aceasta în frunte.

Lordul Tirwitt s-a prăbuşit la pămînt, cu ochii închişi. Amanda a scăpat vătraiul din mînă, simţindu-se uşor ameţită. L-a văzut pe Devlin îngenunchind lîngă bărbatul căzut.

– L-am omorît? a întrebat cu voce nesigură.

CAPITOLUL 5

– Nu, nu l-ai omorît, i-a răspuns Devlin. Va supraviețui, din păcate. A păşit peste bărbatul inconştient, s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o, dînd de bătăuşul angajat de Tirwitt. Înainte ca acesta să apuce să reacţioneze, l-a lovit cu pumnul în stomac, lăsîndu-l lat pe podea. Fretwell! a strigat calm, cu tonul cuiva care cerea să i se aducă tava cu ceai. Unde eşti, Fretwell?

Tînărul a apărut cît ai clipi, gîfîind puţin din cauza efortului. Era vădit uşurat că şeful lui era nevătămat. Doi băieţi solizi îl urmau.

– Am trimis după un agent din Bow Street, a spus pe nerăsuflate Fretwell, şi pînă una-alta am adus doi băieţi de la depozit să ne ajute să le dăm afară pe aceste... S-a uitat cu dispreţ în jos. Pe aceste scursuri, a încheiat cu o grimasă.

– Mulţumesc, i-a răspuns Devlin. Te-ai descurcat bine, Fretwell. Totuşi, se pare că domnişoara Briars s-a descurcat şi mai bine.

- Domnişoara Briars?

Bărbatul a aruncat o privire neîncrezătoare spre Amanda, care se aplecase asupra trupului inert al lui Tirwitt.

- Doar nu vrei să spui că ea...?

- L-a lovit în moalele capului, da, a spus Devlin iar fața i s-a luminat brusc de un zîmbet larg, de nestăpînit.

- Înainte să continui să te amuzi pe seama mea, i-a spus Amanda, ar fi bine să te ocupi de rana aceea, domnule Devlin, înainte să cazi din picioare.

- Dumnezeule! a exclamat Fretwell, observînd pata de sînge care se întindea pe vesta gri. Trimit imediat după doctor. Nu observasem că nebunul acesta a reuşit să te rănească.

- E doar o zgîrietură, a spus calm Devlin. Nu am nevoie de doctor.

- Ba eu cred că ai. Fretwell păli se vizibil.

- Lasă-mă să mă uit la rană, i-a spus ferm Amanda. După toţi acei ani petrecuţi lîngă bolnavi, vederea sîngelui nu o mai tulbura. Domnule Fretwell, ocupă-te de lordul Tirwitt. Scoate-l de aici, iar eu îi voi îngriji rana. S-a uitat în ochii lui indigo şi i-a spus: scoate-ţi de rog haina şi aşează-te.

Devlin a făcut întocmai, clipind de durere atunci cînd a trebuit să-şi tragă mînecile. Amanda s-a repezit

să-l ajute, ştiind că rana îl ardea deja, ca focul. Chiar dacă era doar o zgîrietură, tot trebuia dezinfectată. Numai Dumnezeu ştia la ce mai fusese folosit cuţitul acela în trecut.

Amanda i-a luat haina şi a aşezat-o pe cel mai apropiat spătar. Stofa îi purta aroma şi căldura trupului. Mirosul acela o atrăgea, aproape narcotic, şi pentru o clipă lipsită de raţiune, Amanda a fost tentată să-şi îngroape faţa în haina lui.

Devlin îi privea concentrat pe cei doi băieţi care îl cărau pe Tirwitt afară din birou. Bărbatul a protestat, gemînd, iar Devlin a părut foarte satisfăcut:

– Sper să-l doară ca naiba capul, a spus încet. Sper să...

– Domnule Devlin, l-a întrerupt Amanda, împingîndu-l pînă cînd l-a aşezat pe colţul biroului din mahon, controlează-te. Sunt convinsă că ai un vocabular foarte bogat, dar nu sînt dispusă să te ascult în momentul acesta.

Devlin a zîmbind, dezvelindu-şi dinţii albi. A rămas nemişcat atunci cînd ea i-a desfăcut cu degetele ei mici nodul cravatei gri, din mătase. În timp ce i-o scotea de la gît şi-i descheia nasturii cămăşii, a devenit conştientă de privirea lui, aţintită pe ea. Ochii lui albaştri erau plini de căldură dar şi de ironie. Nu încăpea îndoială că situaţia îi făcea o imensă plăcere.

A aşteptat ca Fretwell şi băieţii să iasă şi abia atunci a vorbit:

- Pare să-ţi facă plăcere să mă tot dezbraci, Amanda.

Amanda s-a oprit la al treilea nasture de la cămaşă. Obrajii îi luaseră foc şi s-a forţat să-i susţină privirea.

- Nu interpreta greşit compasiunea mea drept un interes personal, domnule Devlin. Am bandajat cîndva un cîine vagabond care se lovise la o lăbuţă. Te-aş putea plasa în aceeaşi categorie, dacă stau să mă gîndesc.

- Îngerul meu păzitor... a murmurat Devlin, iar amuzamentul îi strălucea în ochi. A tăcut însă, lăsînd-o să-i desfacă toţi nasturii cămăşii.

Amanda îşi ajutase tatăl bolnav să se dezbrace de nenumărate ori încît acest lucru nu o mai impresiona. Şi totuşi era altceva să-şi ajute o rudă bolnavă.

L-a ajutat să-şi scoată vesta pătată de sînge şi a terminat de desfăcut nasturii cămăşii. Cu fiecare centimetru de piele expus privirii, Amanda simţea că obrajii îi ardeau şi mai tare.

- Mă descurc, i-a spus Devlin care devenise neaşteptat de morocănos în acest răstimp. I-a desfăcut nasturii cu gesturi precise, deşi era evident că rana îl durea.

- Al naibii Tirwitt, a mîrîit el. Dacă mi se infectează chestia asta, jur că-l găsesc şi...

– Nu se va infecta, i-a răspuns Amanda. O să o curăţ bine şi o s-o bandajez, iar într-o zi-două îţi vei reveni complet. I-a scos cu atenţie cămaşa, dezvelindu-i umerii. Pielea lui arămie a strălucit în lumina flăcărilor. A făcut ghemotoc cămaşa şi i-a şters cu ea rana. Era o tăietură de vreo douăzeci de centimetri lungime, chiar sub cutia toracică.

– Ai grijă, i-a spus încet Devlin. O să-ţi distrugi rochia.

– Se spală, i-a spus cu indiferenţă. Domnule Devlin, ai ceva de băut pe aici? Nişte coniac, poate?

– Am whisky, în bufetul de acolo. De ce, domnişoară Briars? Simţi nevoia să bei ceva după ce m-ai văzut dezbrăcat?

– Eşti un nesuferit îngîmfat, i-a spus Amanda, zîmbind. Nu e pentru asta. Vreau să-ţi curăţ rana.

A continuat să ţină ghemotocul de material apăsat, stînd atît de aproape de el că genunchiul i se lipise de piciorul lui. Devlin stătea nemişcat, încercînd să nu o atingă. Pantalonii gri din lînă subţire i se mulaseră pe coapse, urmărind liniile puternice ale muşchilor. Ca şi cum ar fi încercat să-i demonstreze că nu constituia o ameninţare pentru ea, s-a lăsat uşor pe spate, relaxat.

Amanda se străduia să nu se uite insistent la el, dar curiozitatea ei nu avea limite. Devlin era suplu şi plin de muşchi, asemenea tigrului pe care îl văzuse cîndva, la o menajerie. Dezbrăcat, părea şi mai înalt,

umerii îi păreau mai laţi. Textura pielii era grea şi fermă, iar abdomenul îi era străbătut de şiruri de muşchi. Văzuse şi ea statui care înfăţişau trupuri de bărbaţi, dar niciuna nu-i transmisese acea senzaţie de căldură, putere şi virilitate.

Pentru un motiv anume, operele artistice omiseseră cîteva detalii fascinante, cum ar fi smocurile de păr de la axilă, sfîrcurile întunecate la culoare şi umbra de păr care începea de la buric şi se continua undeva în pantaloni.

Amanda îşi amintea de căldura deosebită a pielii lui, de senzaţia pe care o avusese atunci cînd sînii i se lipiseră de carnea netedă de bărbat. Înainte ca Devlin să i surprindă uşorul tremur al mîinilor, s-a îndepărtat de el şi s-a îndreptat spre bufetul din spatele biroului. A găsit sticla din cristal cu lichidul de culoarea ambrei şi a ridicat-o.

– Este whisky? l-a întrebat arătîndu-i sticla iar el a încuviinţat. Amanda a privit curioasă sticla. Domnii pe care îi cunoştea ea beau vin de Porto şi de Madeira sau coniac, dar această băutură îi era complet necunoscută. Ce este whisky-ul, mai exact?

– O băutură făcută doar din malţ, a mormăit Devlin. Ai face bine să-mi aduci un pahar.

– Nu e prea devreme pentru asta? l-a întrebat Amanda, scoţînd o batistă din mînecă.

– Sînt irlandez, i-a reamintit el. Şi pe deasupra a fost o dimineaţă dificilă.

Amanda i-a turnat cu grijă un deget de whisky într-un pahar şi şi-a umezit bine batista, direct din sticlă.

– Da, asta cam aşa este, a început ea, apoi a tăcut brusc. De acolo de unde era îi vedea spatele gol, musculos, inspirînd forţă. Pielea îi era însă brăzdată de urme de bici, de demult... cicatrice lăsate de bătăi nemiloase.

Devlin s-a uitat peste umăr, alertat de tăcerea ei bruscă. Ochii au cercetat-o întrebători, apoi şi-a dat seama ce văzuse. Chipul i-a împietrit, tensionat. A arcuit uşor o sprînceană, uimind-o pe Amanda cu aerul lui mîndru, aproape aristocratic. O provoca în tăcere să comenteze ceva legat de un subiect care-i era cu siguranţă interzis. Atunci cînd arbora acea expresie putea fi cu uşurinţă luat drept un nobil.

Amanda s-a străduit să pară netulburată şi a încercat să-şi amintească despre ce vorbeau mai devreme... ceva despre o dimineaţă dificilă.

– Da, a spus şi a dat ocol biroului, cu paharul de whisky în mînă. Să înţeleg că nu eşti obişnuit să fii atacat şi ameninţat cu moartea în biroul tău.

– Nu în sens literal, i-a răspuns el. Devlin părea să se relaxeze, înţelegînd că nu avea de gînd să-l întrebe nimic de rănile de pe spate. A luat paharul şi a băut tot whisky-ul dintr-o singură înghiţitură.

Amanda era fascinată de gîtul lui puternic şi lung,

Ar fi vrut să-i atingă pielea fierbinte de la baza lui, să o atingă cu buzele. Şi-a încleştat pumnul. Doamne-Dumnezeule, trebuia să se controleze!

Devlin a lăsat paharul deoparte şi a fixat-o cu privirea.

- Dacă stau să mă gîndesc bine, cea mai dificilă treabă nu a fost întreruperea lordului Tirwitt, ci faptul că abia îmi ţin mîinile departe de tine.

Declaraţia directă nu era tocmai flatantă, dar a luat-o prin surprindere pe Amanda. A întins încet mîna şi l-a îndepărtat cămaşa pătată de sînge, presînd pe rană batista înmuiată în whisky.

Devlin a tresărit cînd l-a atins şi a şuierat de durere. Cu blîndeţe, Amanda i-a apăsat din nou pe rană cu batista. El a spus o înjurătură printre dinţi, trăgîndu-se înapoi.

Netulburată, Amanda continua să-i cureţe rana.

- În cărţile mele, a încercat ea să continue conversaţia, eroul ia în rîs durerea, indiferent cît de mare ar fi.

- Ei bine, eu nu sînt un erou, a mormăit el. Şi doare al naibii! Drace, femeie! Nu poţi fi mai blîndă?

- Fizic, ai proporţii de erou, a remarcat ea. Se pare însă că nu e valabil şi în ceea ce priveşte caracterul.

- Nu poate să aibă toată lumea tăria ta de caracter, domnişoară Briars. Tonul îi era sarcastic.

Deranjată, Amanda i-a trîntit pe rană batista înmuiată în whisky, făcîndu-l să scoată un geamăt. Ochii lui albaştri promiteau răzbunare.

Au întors amîndoi capul în acelaşi timp auzind uşa şi dregea cineva glasul. Oscar Fretwell intrase în cameră. La început, Amanda a crezut că era atît de încordat la vederea sîngelui. Şi totuşi, buzele lui strînse şi ochii verzi ca marea spuneau altceva... rîdea? Cu naiba găsea atît de amuzant?

Bărbatul a reuşit să se stăpînească, într-un final.

– Eu... am adus bandaje şi o cămaşă curată, domnule Devlin.

– Ai întotdeauna un schimb de haine la birou, domnule Devlin? l-a întrebat Amanda.

– Oh da, s-a repezit să-i răspundă Fretwell, înainte ca Devlin să apuce să spună ceva. Pete de tuş, aristocraţi furioşi... niciodată nu ştii la ce să te aştepţi. E mai bine să fii pregătit pentru orice.

– Afară, Fretwell, i-a spus Devlin iar bărbatul a făcut întocmai, cu un zîmbet întipărit pe chip.

– Îmi place Fretwell, a spus Amanda, întinzînd mîna după un bandaj.

– Toată lumea îl place, i-a răspuns sec Devlin.

– Cum de a ajuns să lucreze pentru tine? I-a înfăşurat cu grijă bandajul în jurul trupului, abia după ce s-a convins că îi curăţase temeinic rana.

Ne cunoaştem de copii, i-a răspuns el, ţinînd de capătul bandajului. Am fost la aceeaşi şcoală. Cînd m-am decis să intru în această afacere, el şi cîţiva alţi băieţi au decis să mă urmeze. Unul dintre ei, Guy Cubbins, se ocupă de contabilitate. El ţine registrele. Noell Fry se ocupă de exporturi iar Will Orpin de negocieri.

Ce şcoală aţi urmat?

A tăcut cîteva clipe. Chipul îi era complet lipsit de expresie. Exact cînd Amanda începuse să creadă că nu auzise întrebarea, i-a răspuns:

Una mică, neînsemnată, în mijlocul unor cîmpii. Sigur n-ai auzit de ea.

- De ce nu-mi spui, totuşi... I-a legat bandajul.

- Dă-mi cămaşa, a întrerupt-o el.

Aerul vibra de forţa iritării lui. Ridicînd uşor din umeri, Amanda a abandonat subiectul şi a întins mîna după cămaşa frumos împăturită. El a desfăcut-o cu o mişcare precisă şi i-a desfăcut primul nasture. Din obişnuinţă, ea i-a ţinut-o ridicată, ca un valet, aşa cum făcuse de atîtea ori pentru tatăl ei.

- Pari foarte familiarizată cu îmbrăcămintea bărbaţilor, domnişoară Briars, a spus Devlin încheindu-şi singur nasturii cămăşii.

Amanda s-a întors cu spatele, ferindu-şi privirea atunci cînd el şi-a băgat cămaşa în pantaloni. Era pentru prima oară că se bucura că era o fată bătrînă

de treizeci de ani. Aceasta era o situaţie extrem de compromiţătoare la care o virgină nu ar fi avut voie să fie martoră. Dar dat fiind statutul ei, nu trebuia să-şi facă deloc griji.

– L-am îngrijit pe tata în ultimii doi ani ai vieţii lui, i-a răspuns lui Devlin. Era invalid şi avea nevoie de ajutor la îmbrăcat. I-am fost valet, bucătăreasă şi infirmieră, mai ales spre sfîrşit.

Expresia lui Devlin s-a schimbat. Nu mai părea la fel de iritat.

– Eşti o femeie extrem de capabilă, i-a spus fără urmă de ironie.

Ea s-a lăsat înfăşurată în privirea lui caldă, dîndu-şi seama că el o înţelegea mult prea bine. Înţelegea că anii ei cei mai preţioşi se irosiseră din sentimentul datoriei şi din dragoste. Că avusese mereu responsabilităţi... şi că doar rareori avusese ocazia să flirteze, să rîdă, să fie lipsită de griji.

El i-a zîmbit iar răspunsul trupului ei a alarmat-o. În zîmbetul lui era o urmă de ironie, de joacă. Nu mai ştia ce să creadă. Toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse, în special cei de succes, erau extrem de serioşi. Nu reuşea deloc să-l înţeleagă pe Jack Devlin.

A căutat cu înfrigurare ceva de spus, ceva care să spargă liniştea încărcată de intimitate dintre ei.

– Dar ce-a scris doamna Bradshaw despre lordul Tirwitt de l-a adus într-o asemenea stare?

- Am început să înţeleg cum îţi funcţionează mintea, aşa că nu mă mir că-mi pui tocmai acum această întrebare. S-a apropiat de un raft cu cărţi şi a scos de acolo un volum legat în piele pe care i l-a întins..

- *Păcatele doamnei B*, a spus Amanda, încruntându-se.

- Este cadoul meu pentru tine. Vei afla totul despre aventurile lordului Tirwitt în capitolele şase şi şapte. Vei descoperi suficiente motive pentru o tentativă de crimă.

- Nu pot lua gunoiul acesta acasă, cu mine, a protestat Amanda uitîndu-se la modelul elaborat, auriu, de pe scoarţă. Curînd şi-a dat seama că formele acelea, privite un timp suficient de lung, începeau să semene cu nişte scene obscene. S-a strîmbat: pentru numele lui Dumnezeu, ce te face să crezi că aş citi aşa ceva?

- În scopul documentării, bineînţeles, i-a spus el cu inocenţă. Eşti o femeie de lume, nu-i aşa? Şi apoi, este obscenă doar pe jumătate. S-a aplecat spre ea şi i-a murmurat, cu buzele aproape atingîndu-i gîtul: dacă vrei să citeşti ceva *cu adevărat* decadent, îţi pot trimite cîteva cărţi care să te facă să roşeşti o lună întreagă.

- Nu mă îndoiesc de asta, i-a răspuns ea cu răceală. Palmele îi transpiraseră pe carte şi fiori fierbinţi îi

treceau pe şira spinării. A blestemat în gînd. Acum nu i-o mai putea înapoia, pentru că Devlin ar fi observat petele de umezeală lăsate pe carte. Sunt convinsă că doamna Bradshaw s-a descurcat excelent descriindu-şi profesia. Îţi mulţumesc pentru materialul documentar.

Ochii profunzi i-au zîmbit.

– Măcar atît să fac şi eu, după cît de eficient m-ai scăpat de lordul Tirwitt.

Ea a ridicat din umeri, ca şi cum ceea ce făcuse nu avea nici o importanţă.

– Dacă-l lăsam să te omoare nu mai primeam cele cinci mii de lire.

– Să înţeleg că te-ai hotărît să-mi accepţi oferta?

Amanda a ezitat după care a dat din cap. Era uşor încruntată, totuşi.

– Se pare că ai avut dreptate, domnule Devlin. Şi eu pot fi cumpărată.

– Ei bine... A rîs stăpînit. Te poţi consola cu ideea că m-ai costat mai scump decît toţi ceilalţi.

– În plus, nu am chef să aflu dacă ai merge într-adevăr pînă într-acolo încît să-l şantajezi pe acel autor care refuză să scrie pentru tine.

– În mod obişnuit nu aş face asta, a asigurat-o el cu o strălucire diavolească în ochi. Este adevărat însă că nu am mai dorit atît de mult un autor.

Amanda a strîns în mînă cartea atunci cînd l-a văzut apropiindu-se. Încetineala cu care se mişca o alarma.

– Nu înseamnă că poţi să-ţi permiţi anumite libertăţi cu mine, chiar dacă am acceptat să lucrez cu tine.

– Bineînţeles. Devlin o încolţise cu uşurinţă şi nu s-a oprit pînă nu i-a lipit spatele de un raft cu cărţi. Capul i se sprijinea de un rînd de cotoare îmbrăcate în piele moale. Speram să pecetluim înţelegerea noastră cu o strîngere de mînă.

– O strîngere de mînă, a repetat ea nesigură. Bănuiesc că aş putea să... Şi-a muşcat uşor buza cînd l-a simţit mîna mare închizîndu-se în jurul mîinii ei. Degetele ei subţiri, mereu îngheţate, îi absorbeau căldura. O prinsese şi nu-i mai dădea drumul. Nu era o strîngere de mînă ci un act de posedare. Diferenţa de înălţime dintre ei era atît de mare că a trebuit să încline capul într-o poziţie foarte incomodă ca să-i poată privi chipul.

Era ceva în neregulă cu respiraţia ei. Plămînii aveau brusc nevoie de mult mai mult aer. Simţurile i se dilataseră şi întreg trupul îi era în alertă.

– Domnule Devlin, a reuşit să spună, cu mîna încă prinsă în încleştarea lui, de ce insişti să-mi publici cartea sub forma unui roman foileton?

– Cărţile nu ar mai trebui să fie doar privilegiul celor bogaţi. Vreau să tipăresc cărţi bune pe care masele să şi le poată permite. Un om sărac are nevoie să evadeze chiar mai mult ca unul bogat.

– Să evadeze, a repetat Amanda. Nu mai auzi
niciodată o asemenea descriere a cărților.

– Da, ceva care să-ți îndepărteze mintea de la ce
unde ești. Toată lumea are nevoie de așa ceva. Au fo
momente din viața mea cînd cărțile au fost singure
care m-au ținut departe de pragul nebuniei. Eu...

S-a oprit brusc și Amanda a înțeles că nu intenți
nase să-i facă o asemenea confesiune. Camera dev
nise stînjenitor de tăcută, doar trosnetul lemnelor
șemineu se auzea cînd și cînd. Prin aer plutea o emoț
neexprimată. Voia să-i spună că-l înțelegea prea bin
că și ea se simțise adesea eliberată atunci cînd avuse
în față o pagină scrisă. Existaseră vremuri grele în via
ei iar cărțile fuseseră singura ei sursă de mulțumir
de liniște.

Stăteau atît de aproape unul de celălalt că îi simț
căldura trupului. Amanda și-a mușcat buza, încercîr
să se împiedice să-i pună întrebări despre trecutul l
tulbure. Ar fi vrut să afle de ce anume dorea el să fu
și dacă avea legătură cu cicatricile de pe spatele lui.

– Amanda, a șoptit el. Deși în vocea lui nu era ni
o tentă sexuală, ea nu a putut să nu-și amintească
seara aceea... cît de blînd o mîngîiase... cît de dul
fusese gura lui... cît de mătăsos i se păruse părul l
atunci cînd își trecuse degetele prin el.

A încercat să găsească repede ceva de spus,
rupă vraja dintre ei. Trebuia să iasă imediat din ac
situație. Se temea însă că dacă va spune ceva se

bîlbîi ca o fetiţă. O neliniştea efectul pe care acest bărbat îl avea asupra ei.

Din fericire au fost întrerupţi de apariţia lui Oscar Fretwell care a bătut la uşă şi a intrat fără să aştepte să fie poftit înăuntru. A părut chiar să nu observe că Amanda s-a tras brusc de lîngă Devlin, roşind vinovată.

– Scuze, domnule, i-a spus Fretwell lui Devlin, dar a sosit Jacob Romley, agentul din Bow Street. L-a luat pe lordul Tirwitt în custodie şi acum doreşte să-ţi pună cîteva întrebări despre cele întîmplate.

Devlin nu i-a răspuns. Continua să o fixeze pe Amanda, ca o pisică flămîndă care tocmai a fost luată de lîngă un şoricel.

– Trebuie să plec, a murmurat ea trăgîndu-şi grăbită mănuşile. Te las să-ţi vezi de treabă, domnule Devlin. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai pomeni numele meu domnului Romley... Nu mi-ar place deloc să-mi văd numele prin vreun ziar de scandal. Poţi să-ţi asumi meritul de a-l fi doborît pe lordul Tirwitt, de unul singur.

– Publicitatea ar face ca vînzările cărţilor tale să crească, a spus Devlin.

– Vreau ca ele să se vîndă datorită calităţii lor, domnule Devlin, nu datorită unei publicităţi vulgare.

A privit-o cu o uimire sinceră:

– Ce contează, atîta vreme cît se vînd? Ea a izbucnit în rîs şi i s-a adresat lui Fretwell, care aştepta alături.

– Mă conduci, domnule Fretwell?

– Cu mare plăcere. I-a oferit galant braţul şi au ieşit împreună din cameră.

Jack o plăcuse dintotdeauna pe Gemma Bradshaw, recunoscînd în ea un suflet împietrit, foarte asemănător cu al lui. Amîndoi realizaseră ceva în viaţă, doar prin forţe proprii, într-o lume în care celor cu origini umile nu li se ofereau prea multe şanse. Amîndoi descoperiseră încă din adolescenţă că norocul şi-l făcea chiar omul. Asta, împreună cu un dram de şansă, le dăduse posibilitatea să se bucure de succes în domeniul lor: lui în editarea cărţilor, ei în prostituţie.

Gemma începuse ca femeie uşoară, pe străzi, şi nu încăpea îndoială că fusese tare pricepută. Ajunsese însă curînd la concluzia că bolile, violenţele şi îmbătrînirea prematură, comune tuturor prostituatelor, nu erau pentru ea. Îşi găsise un protector cu suficienţi bani care să-i finanţeze cumpărarea unei case cochete. Acolo înfiinţase ea cel mai de succes bordel din toată Londra.

Stabilimentul Gemmei era condus cu inteligenţă, la standarde înalte. Îşi alegea şi îşi instruia cu grijă fetele. Se asigura că fetele ei erau tratate bine, ca nişte obiecte de preţ, iar calitatea înaltă a serviciilor era

oferită la preţuri astronomice. Şi nu ducea lipsă de domni londonezi dispuşi să plătească oricît.

Deşi aprecia frumuseţea fetelor care lucrau în casa din cărămidă cu şase coloane albe la intrare şi zece balconaşe pe latura din spate, cu saloane şi dormitoare luxoase, Jack nu acceptase oferta Gemmei. O noapte gratis, cu una din fetele ei. Nu-l interesa să petreacă o noapte cu o femeie care avea un preţ. Îi plăcea să lupte pentru favorurile unei femei, îi făcea plăcere să flirteze şi să seducă şi mai presus de toate astea, nu putea rezista în faţa unei provocări.

Trecuseră aproape doi ani de cînd Jack o abordase pe Gemma Bradshaw cu propunerea de a scrie o carte despre escapadele din acel vestit bordel şi despre trecutul ei scandalos. Gemmei îi plăcuse ideea, simţind că asta avea să ducă la creşterea afacerii ei şi la sporirea reputaţiei de cea mai bună matroană din oraş. Mai mult decît atît, chiar se mîndrea cu realizările ei şi cîteva laude îi făceau oricînd plăcere.

Cu ajutorul unuia dintre scriitorii lui Jack, ea îşi aşternuse pe hîrtie amintirile, cu mult umor şi cu dezvăluiri obraznice. Cartea avusese un mare succes, mai mare decît şi-ar fi putut imagina cineva, şi îi adusese o mulţime de bani şi o publicitate care a ridicat imediat stabilimentul, făcîndu-l cunoscut pînă peste hotare.

Jack şi Gemma deveniseră prieteni, fiecare apreciind la celălalt felul direct de a vorbi, cu o onestitate aproape brutală. În compania Gemmei, Jack se dezbăra de toate falsele amabilităţi folosite atunci cînd se afla societate. L-a amuzat gîndul că singura altă femeie cu care mai putea vorbi la fel era Amanda Briars. Era ciudat, dar şi madama şi fata bătrînă împărtăşeau aceeaşi calitate reconfortantă.

A fost condus neîntîrziat în salonul ei privat, deşi programul Gemmei era foarte încărcat, avînd întîlniri după întîlniri, iar Jack şi-a făcut apariţia fără să se fi anunţat din timp. Aşa cum bănuise, Gemma îi anticipase vizita. Era deopotrivă amuzat şi iritat cînd a văzut-o stînd într-o postură plină de graţie, în salonul somptuos.

Ca şi restul casei ei, interiorul fusese conceput astfel încît să o pună în valoare. Pereţii erau acoperiţi cu brocart verde, tapiţeria din catifea era în nuanţe de auriu stins şi culoarea smaraldului. Pe acest fundal, părul ei roşu semăna cu o flacără.

Gemma era o femeie înaltă, voluptuoasă, cu o faţă colţuroasă şi un nas mare. Poseda însă un simţ deosebit al stilului şi o încredere în sine care o făceau să fie considerată o frumuseţe. Iar cea mai mare calitate a ei era aceea că-i aprecia sincer pe bărbaţi.

Multe femei pretindeau că-i plăceau pe bărbaţi şi că-i respectau, dar puţine erau acelea care o făceau cu adevărat. Iar Gemma se număra cu siguranţă printre ele. Avea un fel anume de a face un bărbat să se simtă în largul lui, să-l asigure că era perfect, că nu ar fi schimbat nimic la el, niciodată.

– Te aşteptam, dragul meu, a tors ea întinzînd braţele spre el. Jack i-a prins mîinile şi i-a privit chipul, zîmbind ironic. Ca de obicei, mîinile ei erau pline de bijuterii.

– Eram sigur, a mormăit el. Avem cîteva lucruri de discutat, Gemma.

Ea a rîs, încîntată de farsa pe care i-o pusese la cale.

– Doar nu ai de gînd să te superi pe mine, nu-i aşa? Mi s-a părut că-ţi fac un cadou, sincer. Cît de des ai şansa să faci pe armăsarul în faţa unei creaturi atît de delicioase?

– O găseşti delicioasă pe domnişoara Briars? a întrebat sceptic Jack.

– Bineînţeles, i-a răspuns Gemma, fără vreo undă de sarcasm. Ochii ei căprui străluceau, amuzaţi. Domnişoara Briars a venit la mine, hotărîtă, şi mi-a comandat un bărbat pentru ziua ei aşa cum i-ar fi comandat măcelarului o bucată de carne. Mi s-a părut un act de mare curaj din partea ei. Şi mi-a vorbit frumos, aşa

cum mi-am imaginat întotdeauna că ar discuta două femei respectabile. Am plăcut-o foarte tare.

S-a aşezat cu graţie pe un fotoliu şi i-a făcut semn să se aşeze şi el pe scaunul învecinat. Dintr-o obişnuinţă care-i devenise o a doua natură, a avut grijă ca picioarele ei lungi să se ghicească prin fustele din catifeaua de culoarea vinului.

– Tolly, a spus pe un ton poruncitor iar servitoarea şi-a făcut imediat apariţia. Tolly, adu-i domnului Devlin un pahar cu coniac.

– Aş prefera o cafea, a spus Jack.

– Cafea, atunci, cu zahăr şi frişcă. I-a zîmbit dulce, cu buzele ei pline, ajutate de mult ruj. A aşteptat ca servitoarea să iasă şi a continuat: bănuiesc că doreşti o explicaţie. Ei bine, vizita pe care mi-ai făcut-o cu doar cîteva ore înaintea domnişoarei Briars a fost doar o întîmplare. Mi-ai pomenit atunci de cartea pe care ai cumpărat-o, de dorinţa ta de a o cunoaşte pe domnişoara Briars şi atunci mi-a venit ideea. Domnişoara Briars dorea un bărbat iar eu nu ştiam nici unul potrivit. I-aş fi putut trimite pe Ned sau pe Jude, dar niciunul din frumuşeii cu capul sec nu i-ar fi fost pe plac.

– De ce nu? a întrebat Jack.

– Ei, fii serios! N-o puteam insulta pe domnişoara Briars trimiţîndu-i un bărbat fără creier cu care să

scape de virginitate. Exact în clipa în care cîntăream situaţia, întrebîndu-mă unde aş fi putut găsi bărbatul potrivit, ai sosit tu. A ridicat din umeri, încîntată de ea însăşi. Nu mi-a fost deloc greu să pun totul la cale. M-am decis să te trimit pe tine şi cum nu am primit nici o plîngere din partea domnişoarei Briars, înţeleg că te-ai achitat cum se cuvine de sarcină.

Lui Jack nu-i trecuse pînă atunci prin gînd că-i datora gratitudine Gemmei, poate din cauza ineditului situaţiei sau din cauza fascinaţiei pe care o simţea pentru Amanda. Gemma Bradshaw i-ar fi putut trimite un tip arogant, care nu ar fi ştiut să aprecieze calitatea, frumuseţea Amandei şi i-ar fi răpit inocenţa fără să se gîndească prea mult, aşa cum ar fi rupt un măr din copac. Reacţia trupului său la acest gînd l-a alarmat.

– Ar fi trebuit să-mi spui care îţi era planul, a mîrîit el, furios şi uşurat deopotrivă. Dumnezeule, dacă în locul lui, în seara aceea, s-ar fi aflat un alt bărbat?

– Nu-mi puteam asuma riscul unui refuz. Şi ştiam că din clipa în care o vei cunoaşte nu-i vei mai putea rezista.

Jack nu avea de gînd să-i dea satisfacţie, recunoscînd că avusese perfectă dreptate.

– Ce te-a făcut să crezi că o fată bătrînă de treizeci de ani ar putea fi pe gustul meu?

– Păi semănaţi perfect, a exclamat ea. Oricine poate să vadă asta.

S-a încruntat, uluit.

– Cum adică semănăm?

– Pentru început, amîndoi păreți să vă priviți inimile ca pe niște mecanisme care au nevoie de reparații. A pufnit amuzată și a continuat, pe un ton blînd: Amanda Briars are nevoie de un bărbat care să o iubească și totuși crede că asta se poate rezolva plătind un bărbat, pentru o singură noapte. Iar tu, dragul meu Jack, ai evitat mereu lucrul de care ai cea mai mare nevoie: compania unei femei. Te-ai însurat cu afacerea ta, dar ea nu-ți ține de cald noaptea, în pat.

– Pot avea oricînd companie, Gemma. Nu trăiesc ca un călugăr, în nici un caz.

– Nu mă gîndeam la întîlnirile ocazionale pentru sex, bărbat obtuz ce ești. Nu-ți dorești o parteneră, o femeie pe care să o iubești și în care să ai încredere?

Jack și-a dat seama, iritat, că nu avea nici un răspuns. Cunoștințe, prieteni, chiar și amante, avea cu duiumul. Dar nu găsise femeia care să-i poată satisface nevoile fizice și emoționale, iar vina era doar a lui. Îi lipsea ceva, era incapabil să se dăruiască, iar cînd încerca, o făcea doar superficial.

– Domnișoara Amanda Briars nu este partenera ideală pentru un ticălos lipsit de inimă ca mine.

– Oh? I-a zîmbit provocator. De ce nu încerci? Rezultatul te-ar putea surprinde.

– Nu mi te-am imaginat niciodată în postura unei peţitoare, Gemma.

– Îmi place să experimentez, din cînd în cînd, i-a răspuns pe un ton jucăuş. Şi voi urmări cu interes desfăşurarea evenimentelor. Poate că pînă la urmă se va alege ceva.

– Nu se va alege nimic, a asigurat-o el. Iar dacă se va întîmpla asta, mai bine mă spînzur decît să-ţi povestesc tocmai ţie.

– Dragule, s-a alintat ea, nu poţi fi într-atît de crud încît să mă lipseşti de această plăcere, mai ales că intenţiile mele sînt din cele mai bune. Haide, spune-mi ce s-a întîmplat între voi în seara aceea. Mor de curiozitate.

El nu şi-a schimbat expresia.

– Nu s-a întîmplat nimic.

Gemma a rîs:

– Ar trebui să dai dovadă de mai multă isteţime, Jack. Dacă mi-ai fi spus că v-aţi rezumat la un mic flirt, sau că v-aţi certat, mai-mai că te-aş fi crezut... Dar e imposibil să nu se fi întîmplat nimic.

Jack nu era obişnuit să-şi dezvăluie adevăratele sentimente în faţa nimănui. Cu mult timp în urmă, învăţase arta de a face conversaţii uşoare, fără să dezvăluie ceva. I se păruse dintotdeauna că nu avea rost să împărtăşească secrete cu cei care nu erau în stare să le păstreze.

Amanda Briars era o femeie frumoasă care se ascundea sub masca unei femei anoste... era amuzantă, inteligentă, curajoasă şi, mai presus de toate, *interesantă*. Îl tulbura faptul că nu ştia prea bine ce anume îşi dorea de la ea. În lumea lui, femeile aveau o menire precisă. Unele îţi ofereau companie intelectuală, altele erau amante pricepute sau partenere de afaceri. Majoritatea erau însă anoste şi se gîndeau doar la măritiş, aşa că erau de evitat. Amanda nu se potrivea însă în nici una din aceste categorii.

– Am sărutat-o, a spus brusc Jack. Mîinile îi miroseau a lămîie. Am simţit... Nu-şi găsea cuvintele să descrie inexplicabilul, aşa că a tăcut.

– Doar atît ai de spus? s-a plîns Gemma, nemulţumită de tăcerea lui. Dacă aşa te pricepi tu să faci o descriere, nu-i de mirare că nu ai scris niciodată o carte.

– O doresc, Gemma, i-a spus încet. Dar nu e un lucru bun, nici pentru ea, nici pentru mine. A zîmbit amar. Dacă am avea o aventură, s-ar sfîrşi cu siguranţă prost. Ar ajunge să-şi dorească lucruri pe care eu nu i le pot oferi.

– Şi de unde ştii tu asta? l-a ironizat Gemma.

– Nu sînt prost, Gemma. Amanda Briars este genul de femeie care îşi doreşte – şi care merită – mai mult decît unul care este bărbat doar pe jumătate.

Doar pe jumătate bărbat, a repetat ea rîzînd. De ce spui asta? Din cîte mi-a ajuns la urechi legat de anatomia ta, eşti extrem de dotat.

Jack a abandonat subiectul, înţelegînd că Gemma nu dorea sau nu putea să discute despre problemele pentru care nu avea soluţii. Şi nici el, de fapt. S-a întors dumbind spre camerista care intrase cu tava cu cafea.

- Din fericire, a spus în şoaptă, pe lume mai sînt şi alte femei în afară de Amanda Briars.

Gemma a abandonat şi ea subiectul.

- Să mă anunţi cînd vei dori compania uneia dintre fetele mele. Măcar atît să fac şi eu pentru editorul meu drag.

- Că tot ai adus vorba... Jack a făcut o pauză şi a sorbit din cafeaua fierbinte, după care a continuat pe un ton voit indiferent: în dimineaţa asta am primit la birou vizita lordului Tirwitt. Nu i-a plăcut deloc portretul pe care i l-ai făcut în carte.

- Zău? a spus Gemma, fără să pară prea interesată. Şi ce a avut de spus ticălosul bătrîn?

- A încercat să mă înjunghie cu pumnalul pe care-l are în capătul bastonului.

Cuvintele lui au atras un hohot de rîs din partea Gemmei.

- Oh, Doamne, a spus ea. Şi cînd te gîndeşti că am încercat să fiu blîndă cu el! Nici nu-ţi imaginezi ce

chestii am omis, pentru că erau prea dezgustătoare ca să vadă lumina tiparului.

– Dacă aş fi în locul tău mi-aş avertiza servitorii, în caz că se opreşte la tine după ce va fi eliberat din arestul din Bow Street.

– N-ar îndrăzni să vină aici, a spus Gemma, ştergîndu-şi o lacrimă din colţul ochiului conturat puternic cu creion negru. N-ar face decît să confirme zvonurile. Dar îţi mulţumesc că m-ai avertizat, dragule.

Au mai stat puţin de vorbă despre investiţii şi politică, genul de conversaţie pe care Jack ar fi purtat-o cu orice om de afaceri priceput. Admira pragmatismul Gemmei şi umorul ei caustic. Împărtăşeau aceleaşi vederi lipsite de scrupule, sprijineau aceleaşi cauze, fie liberale, fie conservatoare, după cum le dictau interesele. Dacă s-ar fi aflat pe un vapor care se scufunda, ei ar fi fost primii care l-ar fi abandonat, alegînd şi cea mai bună barcă de salvare.

Cafeaua se răcise, iar Jack şi-a amintit că mai avea şi alte întîlniri stabilite pentru ziua aceea.

– Ţi-am răpit suficient de mult timp, i-a spus ridicîndu-se în picioare şi zîmbindu-i Gemmei, care rămăsese aşezată. S-a aplecat şi i-a sărutat mîna. Buzele nu au apucat să-i atingă pielea, întîlnind inelele masive, care străluceau în lumină.

Au mai schimbat cîteva politeţuri, iar în final Gemma l-a întrebat:

- Pînă la urmă ai convins-o pe domnişoara Briars să scrie pentru tine?

- Da, dar am făcut un jurămînt de castitate în ceea ce o priveşte.

- Foarte înţelept din partea ta, dragule. Vocea îi era caldă, aprobatoare, dar ochii îi străluceau amuzaţi. Ca şi cum ar fi rîs de el, în sinea ei. Jack şi-a amintit că şi Oscar Fretwell îl privise la fel în dimineaţa aceea. Ce naiba găseau cu toţii atît de amuzant la înţelegerea lui cu Amanda Briars?

CAPITOLUL 6

Spre surpriza Amandei, contractul nu i-a fost adus acasă de un curier, ci de Oscar Fretwell. Bărbatul era la fel de fermecător precum şi-l amintea, cu ochii turcoaz, calzi şi prietenoşi şi un zîmbet sincer. Înfăţişarea lui îngrijită a părut să o impresioneze din cale-afară pe Sukey, care l-a studiat din cap pînă în picioare. Amanda era convinsă că Sukey nu omisese nici un detaliu, de la părul blond care strălucea ca o monedă nouă pînă la vîrful pantofilor lustruiţi.

Sukey l-a adus cu mare pompă pe Fretwell în salon, înclinîndu-se cu o deferenţă demnă de un cap încoronat.

La invitaţia Amandei, Fretwell s-a aşezat pe un scaun alăturat şi a căutat în servieta din piele:

– Acesta este contractul, i-a spus scoţînd un teanc gros de hîrtii şi întinzîndu-i-l triumfător. Trebuie citit şi semnat. I-a zîmbit, parcă cerîndu-şi scuze, văzînd că Amanda ridicase o sprînceană, întrebător.

– N-am mai văzut un contract atît de lung, i-a spus. Este opera avocatului meu, nu încape îndoială.

– După ce prietenul tău Talbot a terminat de trecut toate observaţiile, rezultatul a fost un document neobişnuit de lung.

– Îl voi citi neîntîrziat. Îl semnez şi-l trimit înapoi, mîine dimineaţă. L-a pus deoparte. Nu se aşteptase să simtă o asemenea nerăbdare, anticipînd cu emoţie ziua cînd urma să înceapă să scrie pentru un om de nimic ca Jack Devlin.

– Trebuie să-ţi transmit şi un mesaj personal din partea domnului Devlin, i-a spus Fretwell privind-o atent din spatele ochelarilor. M-a rugat să-ţi spun că lipsa ta de încredere la adresa lui l-a rănit.

Amanda a rîs:

– Poţi avea încredere în el cît într-un şarpe. În ceea ce priveşte contractul, nu vreau să las nici un aspect ambiguu, pentru că sînt sigură că ar profita imediat.

– Oh, domnişoară Briars! Fretwell părea de-a dreptul şocat. Sper că nu ai această impresie despre domnul Devlin! Te asigur că te înşeli! Este un om deosebit... dac-ai şti...

– Ce anume? l-a întrebat ea. A ridicat o sprînceană. Haide, domnule Fretwell, spune-mi ce găseşti atît de admirabil la Devlin. Te asigur că nu se bucură de o reputaţie prea bună şi în ciuda faptului că are un oarecare farmec, nu am văzut la el semne că ar avea caracter sau conştiinţă. Chiar vreau să ştiu de ce îl consideri un asemenea om.

– Trebuie să recunosc că domnul Devlin impune un ritm greu de urmat, că este foarte pretenţios, dar este întotdeauna drept şi-i răsplăteşte întotdeauna cu generozitate pe cei care îşi fac treaba bine. Are un temperament furtunos, recunosc, dar ştie să fie şi rezonabil. De fapt are o inimă mare, dar nu vrea ca lumea să ştie asta. De exemplu, avem un funcţionar care este bolnav de o bucată mare de vreme. Domnul Devlin i-a garantat că slujba îl va aştepta pînă cînd se va însănătoşi. Nu orice patron face asta.

– Vă cunoaşteţi demult, înţeleg, i-a spus Amanda pe un ton întrebător.

– Am fost colegi de şcoală. După ce am absolvit, eu împreună cu alţi cîţiva l-am urmat la Londra. Atunci am aflat că intenţiona să devină editor.

– Împărtăşiţi cu toţii interesul pentru activitatea editorială? l-a întrebat ea, sceptică.

Fretwell a ridicat din umeri.

– Nu conta ce alegea. Dacă ne spunea că vrea să se facă docher, măcelar sau negustor de peşte, noi tot pentru el am fi vrut să lucrăm. Dacă nu ar fi fost domnul Devlin, vieţile noastre ar fi fost complet diferite. De fapt, mulţi din noi nici nu ar mai fi fost în viaţă dacă nu ar fi fost el.

Auzindu-l, Amanda a încercat să-şi ascundă uimirea. Rămăsese cu gura căscată.

- De ce spui asta, domnule Fretwell?

Acesta părea stînjenit, de parcă regreta că spusese prea multe.

- Domnul Devlin pune mare preţ pe intimitatea lui. Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Pe de altă parte... sînt anumite lucruri pe care trebuie să le înţelegi la el. Pentru că este evident că te place.

- Mie mi se pare că el place pe toată lumea, i-a răspuns sec Amanda, amintindu-şi de uşurinţa cu care conversase la petrecerea domnului Talbot şi de numărul mare de prieteni care îi dădeau atenţie. Se înţelegea chiar mai bine cu sexul opus. Nu-i scăpase felul în care invitatele la petrecere îşi fluturaseră genele şi chicotiseră atunci cînd se aflaseră în compania lui, vînînd-i atenţia.

- Este o faţadă, a asigurat-o Fretwell. Scopul lui este să aibă un cerc cît mai larg de cunoştinţe în lumea bună, dar pe puţini îi place cu adevărat şi se încrede în şi mai puţini. Dacă i-ai cunoaşte trecutul nu ai fi deloc surprinsă.

Amandei nu-i stătea în obicei să se folosească de farmecul ei ca să obţină informaţii. Preferase dintotdeauna să abordeze frontal o persoană. Şi totuşi s-a trezit zîmbindu-i dulce lui Fretwell, cît putea ea de dulce. Era curioasă să afle cît mai multe despre trecutul lui Devlin.

– Domnule Fretwell, i-a spus, chiar nu ai deloc încredere în mine? Ştiu prea bine să-mi ţin gura.

– Te cred, dar acesta nu este un subiect de conversaţie de salon.

– Nu sînt uşor impresionabilă, domnule Fretwell. Şi nici nu sînt o făptură delicată, genul care să aibă imediat nevoie de săruri.

Fretwell i-a zîmbit, dar tonul îi era grav:

– Devlin ţi-a povestit ceva despre şcoala pe care am urmat-o?

– Doar că era o şcoală mică, între cîmpii. Nu mi-a spus numele ei.

– Este vorba de Knatchford Heath, a spus el printre dinţi, de parcă ar fi rostit un blestem. A făcut o pauză, părînd să-şi amintească un coşmar de demult. Amanda îşi repeta în gînd cuvintele. Knatchford Heath nu-i era pe deplin necunoscut. Nu era şi un cîntec popular care rima cu asta?

– Nu ştiu nimic despre această şcoală, i-a răspuns gînditoare Amanda. Am doar o vagă impresie... nu cumva a murit acolo un elev, cîndva?

– Mulţi băieţi şi-au pierdut viaţa acolo, i-a spus cu amărăciune Fretwell. Locul acela nu mai există, slavă Domnului. Scandalul s-a amplificat cu timpul, pînă cînd părinţii nu au mai îndrăznit să-şi trimită copiii acolo, de teama oprobiului societăţii. Dacă şcoala nu ar fi fost

închisă, eu unul i-aş fi pus foc, să ardă pînă în temelii. Chipul îi împietrise. Acolo veneau copiii nedoriţi şi cei ilegitimi, de care părinţii voiau să scape. Un loc în care îţi puteai abandona greşeala din tinereţe. Asta eram şi eu: copilul ilegitim al unei doamne măritate care îi punese coarne soţului şi voia să ascundă dovada adulterului. Iar Devlin era fiul unui nobil care violase o biată menajeră irlandeză. După moartea mamei, tatăl nu a mai vrut să aibă de-a face cu bastardul său şi l-a trimis la Knatchford Heath. A tăcut, părînd copleşit de amintiri.

- Continuă, i-a spus ea cu blîndeţe. Povesteşte-mi despre şcoală.

- Unul sau doi dintre profesori erau relativ blînzi cu noi, dar majoritatea erau nişte monştri. Iar directorul era întruchiparea diavolului. Cînd un elev nu-şi învăţa lecţia sau se plîngea de pîinea mucegăită sau de fiertura infectă pe care o numeau porridge, era imediat disciplinat cu lovituri de bici, înfometare şi alte metode, chiar mai crude. Unul dintre angajaţii de aici, domnul Orpin, este aproape complet surd din cauza loviturilor primite. Un alt băiat a orbit pe cînd se afla la Knatchford Heath, din cauza înfometării. Adesea elevii erau legaţi de porţi şi lăsaţi acolo peste noapte, expuşi gerului sau furtunilor. A fost un miracol că am supravieţuit, dar iată că aşa s-a întîmplat.

Amanda îl privea cu un amestec de oroare și compasiune.

– Părinții băieților nu știau ce se petrecea acolo?

– Bineînțeles că știau, dar nu le păsa. N-aveam decît să murim acolo. Probabil că asta și sperau. Noi nu aveam sărbători sau vacanțe. Nici un părinte nu venea de Crăciun să-și viziteze copilul. Nimeni nu inspecta condițiile de acolo. Așa cum ți-am spus, eram niște copii nedoriți. Niște greșeli.

– Un copil nu este o greșeală, a spus Amanda, cu voce tremurîndă.

Fretwell a zîmbit amar și a continuat:

– Cînd am sosit la Knatchford Heath, Jack Devlin era acolo de mai bine de un an. Mi-am dat imediat seama că era diferit de ceilalți băieți. Nu părea să se teamă de profesori și de directori, așa ca noi. Devlin era puternic, inteligent, încrezător... de fapt l-aș fi putut numi preferatul tuturor, dacă ar fi existat așa ceva. Bineînțeles că nici el nu scăpa de pedepse. Era bătut și înfometat la fel de des ca și noi ceilalți. Curînd am descoperit că uneori lua asupra lui greșelile altora și era pedepsit în locul lor, știind că băieții mai firavi nu vor supraviețui loviturilor. Și îi încuraja pe cei mai puternici să facă la fel. Trebuia să avem grijă unii de alții, obișnuia să spună. În afara zidurilor școlii se afla lumea, ne amintea el, iar dacă reușeam să supraviețuim...

Fretwell şi-a scos ochelarii şi şi-a şters lentilele cu [illegible]gerat de multă grijă.

- Uneori, singura diferenţă între viaţă şi moarte [illegible]te capacitatea de a nu-ţi pierde speranţa. Devlin ne [illegible]dea această speranţă. Ne făcea promisiuni, uneori [illegible]posibile, pe care a reuşit să şi le ţină.

Amanda rămăsese fără cuvinte, fiindu-i imposibil [illegible] regăsească în neobrăzatul Jack Devlin pe care îl [illegible]unoscuse pe băiatul pe care tocmai i-l descrisese Fretwell.

Citindu-i pe chip neîncrederea, Fretwell şi-a pus ochelarii pe nas şi i-a zîmbit.

- Înţeleg foarte bine cum ţi s-a părut. Devlin [illegible]pozează adesea în nemernic. Te asigur însă că este cel mai de încredere om din cîţi am cunoscut. Mie mi-a salvat viaţa odată, punîndu-şi-o în pericol pe a lui. Fusesem prins în timp ce furam mîncare iar pedeapsa a fost să fiu legat de poartă şi lăsat acolo peste noapte. Era frig şi bătea vîntul iar eu eram înspăimîntat. Dar imediat după căderea nopţii Devlin s-a strecurat pînă la mine cu o pătură. M-a dezlegat şi a rămas cu mine pînă în zori Am stat amîndoi sub pătură şi am vorbit despre ziua în care vom pleca de la Knatchford Heath. În zori, cînd profesorul a venit după mine, Devlin mă legase la loc şi dispăruse înăuntru. Dacă era prins ajutîndu-mă, probabil ar fi fost în pericol de moarte.

– De ce? a întrebat încet Amanda. De ce şi-a primejduit viaţa pentru tine şi pentru alţii? Aş fi crezut...

– Că este preocupat doar de el însuşi? i-a terminat Fretwell fraza iar ea a dat din cap. Trebuie să mărturisesc că nu am înţeles niciodată cu adevărat ce îl motivează pe Jack Devlin. Dar un lucru îl ştiu sigur: poate că nu este un om prea religios, dar este un adevărat filantrop.

– Te cred, dacă spui asta, a murmurat Amanda. Şi totuşi... I-a aruncat o privire sceptică. Mi se pare greu de înţeles cum un bărbat care a îndurat cîndva bătăi crîncene poate să se vaite atît pentru o rană superficială.

– Te referi la vizita pe care a avut-o la birou, săptămîna trecută? Cînd lordul Tirwitt l-a atacat cu lama din vîrful bastonului?

– Da.

Fretwell a zîmbit:

– L-am văzut pe Devlin îndurînd dureri de o sută de ori mai mari, fără să clipească măcar. Probabil că doar a dorit să cîştige un strop de simpatie feminină.

– Simpatia *mea* şi-a dorit-o? a întrebat Amanda, uimită.

Fretwell părea dispus să-i mai furnizeze şi alte informaţii interesante, dar s-a adunat brusc, de parcă

I se părea mai înţelept să nu o facă. A privit-o pe Amanda în ochii mari şi gri.

– Cred că am spus destule.

– Dar, domnule Fretwell, a protestat ea, nu ţi-ai terminat povestea. Cum a ajuns un băiat fără familie şi fără bani să aibă propria afacere? Şi cum de...?

– Îl las pe Devlin să-ţi povestească tot, într-o bună zi, cînd va fi pregătit. Nu am nici cea mai mică îndoială că o va face.

– Dar nu poţi lăsa povestea la jumătate! s-a plîns Amanda, făcîndu-l să rîdă.

– Nu este povestea mea, domnişoară Briars. A lăsat jos ceaşca de ceai şi şi-a împăturit şervetul. Te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă întorc la treabă, altfel voi avea probleme cu Devlin.

Amanda a trimis după Sukey, care şi-a făcut imediat apariţia cu haina, mănuşile şi pălăria lui Fretwell.

– Sper să te revăd curînd, i-a spus Amanda.

El a dat din cap, pe deplin conştient că ea dorea să afle mai multe despre Jack Devlin.

– Voi veni cu plăcere, domnişoară Briars. Oh, era să uit... A dus mîna la buzunar şi a scos un obiect mic, într-un săculeţ din catifea neagră, legat cu o panglică de mătase. Şeful meu m-a rugat să-ţi dau asta, i-a spus. În semn de amintire pentru primul contract pe care l-ai semnat cu el.

– Nu pot accepta un cadou personal de la el, a răspuns Amanda, evitînd să întindă mîna după săculeţul de catifea.

– Este un toc pentru peniţe, i-a răspuns el. Nu este deloc un obiect căruia să-i dai conotaţii personale.

Amanda a acceptat săculeţul din mîna lui şi i-a vărsat conţinutul în palmă. Era într-adevăr un toc din argint, cu cîteva peniţe din oţel. Amanda a clipit, surprinsă. Indiferent de ce-i putea spune Fretwell, *era* un obiect personal, la fel de scump ca o bijuterie. Era greu, din argint masiv, iar capacul îi era încrustat cu turcoaze. Cînd primise ultima oară un cadou de la un bărbat, în afară de vreun fleac, de Crăciun, de la vreo rudă? Nici nu-şi mai amintea. Ura sentimentul care pusese stăpînire pe ea, făcînd-o să simtă din nou ca o copiliţă. Instinctul îi spunea să-i înapoieze darul, dar nu şi l-a urmat. De ce să nu-l păstreze? Probabil că pentru Devlin nu însemna nimic, iar ei îi făcea plăcere să-l aibă.

– Este foarte frumos, i-a spus uşor înţepată. Bănuiesc că domnul Devlin le face asemenea cadouri tuturor autorilor lui?

– Nu, domnişoară Briars. Fretwell şi-a luat rămas-bun şi s-a aventurat în gerul de afară.

– Acest pasaj trebuie să dispară. Degetul lui Devlin s-a proptit pe una din paginile pe care le avea în faţă, pe biroul lui.

Amanda s-a apropiat şi a privit peste umărul lui, făcînd ochii mici. A citit paragraful pe care i-l arătase el.

– În nici un caz! În el este descris caracterul eroinei.

– Încetineşte mult acţiunea, i-a răspuns sec luînd tocul şi pregătindu-se să bareze cu o linie pagina. Aşa cum ţi-am mai spus de cîteva ori de azi-dimineaţă, acesta este un roman foileton. Ritmul este totul, domnişoară Briars.

– Crezi că ritmul este mai important decît descrierea personajului principal? l-a întrebat cu înflăcărare, smulgîndu-i pagina din mînă.

– Mai ai cel puţin o sută de paragrafe în care este descris caracterul eroinei, crede-mă, i-a spus în timp ce se ridica de pe scaun şi încerca să-i ia foaia din mînă. Iar acesta este redundant.

– Are o importanţă crucială asupra poveştii, a insistat Amanda, apărînd cu strășnicie hîrtia.

Jack s-a abţinut cu greu să nu zîmbească. Era adorabila. Atît de stăpînă pe ea, atît de drăguţă, de ispititoare. Era prima dimineaţă în care lucrau la cartea ei, *O doamnă neterminată*, şi pînă atunci lucrurile se desfăşuraseră cît se poate de plăcut. Romanul Amandei era relativ uşor de transformat într-un foileton. Pînă atunci fusese de acord cu toate schim-

bările pe care i le sugerase el şi fusese receptivă la toate ideile lui. Unii autori erau foarte încăpăţînaţi şi nu permiteau să se schimbe nici un cuvînt din opera lor, de parcă ar fi fost vorba de textul Bibliei. Cu Amanda se lucra însă uşor iar ea nu ridica pretenţii foarte mari asupra lucrării sau asupra ei însăşi. Era chiar modestă în privinţa talentului ei şi părea cu adevărat surprinsă şi stînjenită atunci cînd el o lăuda.

Subiectul romanului ei se concentra pe o tînără care încerca să trăiască ghidîndu-se după regulile stricte ale societăţii, fără să reuşească însă să se conformeze. Făcuse nişte greşeli fatale în viaţă - jucase jocuri de noroc, avusese un amant, ba chiar şi un copil din flori - şi toate astea din dorinţa de a obţine fericirea efemeră după care tînjea în secret.

În final, sfîrşise sordid, răpusă de o boală venerică dar şi de oprobiul celor din jurul ei. Pe Jack îl fascinase însă altceva: faptul că Amanda, ca şi autor, refuzase să ia atitudine în ceea ce o privea pe eroină - nici nu o aplaudase dar nici nu o condamnase. Era clară simpatia ei pentru personaj, iar Jack suspecta că atitudinea ei rebelă reflecta adevăratele sentimente ale Amandei.

Deşi Jack se oferise să o viziteze acasă ca să discute despre revizuirile necesare, ea preferase să se vadă la biroul din Holborn Street. Din cauza celor întîmplate între ei, fără îndoială, şi-a spus Jack

amintindu-şi totul cu plăcere. A zîmbit satisfăcut: probabil că Amanda se credea mai în siguranţă acolo.

– Dă-mi foaia înapoi, i-a spus, amuzat de felul în care se ferea de el. Paragraful trebuie să dispară, Amanda.

– Rămîne, a contracarat ea, aruncînd o privire peste umăr, să se asigure că el nu avea de gînd să o înghesuie în vreun colţ.

În dimineaţa aceea, Amanda era îmbrăcată într-o rochie roz deschis, din lînă subţire, încinsă în talie cu o cordon din mătase de un roz mai aprins. Purtase şi o bonetă împodobită cu trandafiri, care se odihnea acum pe colţul biroului lui, cu panglicile din catifea atîrnînd la podea. Culoarea rochiei îi punea în valoare tenul luminos în timp ce croiala îi avantaja silueta generoasă. Deşi îi aprecia inteligenţa, Jack nu se putea abţine să nu o compare cu o bomboană.

– Autorii... a murmurat zîmbind. Sînteţi cu toţii convinşi că opera voastră nu are cusur şi că acela care încearcă să schimbe un cuvînt măcar este un idiot.

– Iar editorii se consideră cei mai inteligenţi oameni de pe pămînt, a ripostat Amanda.

– Să mai chem pe cineva? a întrebat arătînd spre foaia de hîrtie. Avem nevoie de o a treia opinie?

– Toţi cei de aici lucrează pentru tine. Vor trece imediat de partea ta, indiferent pe cine ai chema.

– Ai dreptate, a încuviințat el cu voioșie. A întins mîna după foaie. Haide, dă-mi-o, Amanda.

– Pentru tine sînt domnișoara Briars, i-a răspuns ea. Deși nu zîmbea, Jack era sigur că schimbul lor de replici îi făcea plăcere. Și nu-ți dau în nici un caz pagina. Insist să rămînă în manuscris. Ce-o să-mi faci?

Jack nu putea rezista provocării. Munciseră suficient pentru prima dimineață iar acum avea chef de joacă.

– Dacă nu mi-o dai, o să te sărut, i-a spus încet.

Amanda a clîpit, uimită.

– Poftim?

Jack nu s-a obosit să repete, ci a lăsat cuvintele să vibreze între ei, asemenea cercurilor pe care le face o piatră aruncată într-un lac.

– Este alegerea ta, domnișoară Briars. Jack descoperea că și-ar fi dorit ca Amanda să-l împingă spre limită. Abia aștepta să-și ducă la îndeplinire amenințarea. Își dorise să o sărute de cînd o văzuse intrînd în biroul lui, în dimineața aceea. Felul în care își strîngea buzele, distrugînd curbura voluptuoasă a gurii ei, îl făcea să-și piardă mințile. Voia să o sărute iar și iar, pînă cînd ar fi făcut-o să-i răspundă, să-i împlinească toate fanteziile.

A văzut-o îndreptîndu-și spatele, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine. Se îmbujorase iar degetele

îl tremurau pe hîrtia pe care o apărase cu atîta străşnicie.

– Domnule Devlin, i-a spus serioasă, sînt convinsă că nu joci acest joc ridicol şi cu celelalte scriitoare.

– Nu, domnişoară Briars, i-a răspuns grav. Mă tem că eşti singura asupra căreia se îndreaptă atenţiile mele romantice.

Cuvintele „atenţii romantice" au părut să o lase fără glas. A făcut ochii mari, uimită. Iar Jack a descoperit cu uimire că nu-şi mai putea controla reacţiile faţă de ea, deşi îşi pusese în minte să o lase în pace. Instincte adînci puseseră stăpînire pe el.

Deşi era în interesul lui ca relaţia lor să fie amabilă, armonioasă, nu era ceea ce-şi dorea de la ea. Nu voia un simulacru de prietenie. Voia să o tulbure, să o uimească, să o facă să devină conştientă de trupul lui, aşa cum era el de al ei.

– Fără îndoială că acesta este un compliment pe care l-ai adresat multor femei, a spus într-un final Amanda. Dar eu aş prefera ca atunci cînd eşti cu mine să laşi deoparte asemenea prostii.

– Ai de gînd să-mi înapoiezi foaia? a întrebat-o cu prefăcută blîndeţe.

Brusc, Amanda a părut să fi luat o hotărîre: a făcut hîrtia ghemotoc, s-a apropiat de şemineu şi a aruncat-o în foc. Flăcările au cuprins mai întîi marginile hîrtiei

mototolite, iar centrul ghemotocului s-a înnegrit aproape imediat.

– Hîrtia nu mai există, a spus Amanda. Ar trebui să fii mulţumit. A ieşit cum ai vrut.

Gestul ei fusese menit să alunge tensiunea dintre ei, dar atmosfera a rămas încărcată, electrică. Jack i-a vorbit fără să-i zîmbească:

– Cred că este una dintre puţinele dăţi din viaţa mea cînd îmi pare rău că a ieşit aşa cum am vrut.

– Nu vreau să jucăm nici un joc, domnule Devlin. Vreau doar să terminăm treaba pe care o avem de făcut.

– Să ne terminăm treaba, a repetat el şi a salutat-o precum un soldat care primea un ordin de la superiorul lui. S-a întors la birou şi a început să-şi citească notiţele. Constat că am terminat. Cele treizeci de pagini sînt suficiente pentru prima ediţie. Le putem trimite la tipar.

– În zece mii de exemplare? a întrebat ea timid, amintindu-i de promisiunea făcută.

– Da. Jack i-a zîmbit, simţindu-i îngrijorarea. Se va vinde, domnişoară Briars. Mă pot încrede în instinctul meu în asemenea cazuri.

– Probabil, a spus ea neîncrezătoare. Şi totuşi... povestea aceasta, în mod special... mulţi vor avea obiecţii. Este un roman de senzaţie şi este... mai zgu-

duitoare decît îmi aminteam. Nu am luat o atitudine morală în ceea ce o priveşte pe eroină...

– Tocmai de asta se va vinde, domnişoară Briars.

Amanda a rîs.

– Aşa cum s-a vîndut şi cartea doamnei Bradshaw.

A descoperit cu uimire şi plăcere că ea era în stare să se autoironizeze. Jack s-a ridicat de la birou şi a venit lîngă ea. Conştientă de apropierea dintre ei, Amanda a evitat să-l privească în ochi. Privirea i-a alunecat de la fereastră spre podea, oprindu-se asupra primului nasture al cămăşii lui.

– Vînzările cărţii tale le vor depăşi cu mult pe cele ale doamnei Bradshaw, i-a răspuns zîmbind. Şi nu din cauza conţinutului aşa-zis zguduitor. Ai spus cu mult talent o poveste interesantă. Şi îmi place că nu ai avut o atitudine moralizatoare faţă de eroină, faţă de greşelile ei. Cititorului îi va fi greu să nu o simpatizeze.

– Dar acelaşi lucru îl simt şi eu, i-a răspuns franc Amanda. Mi se pare că a fi prins într-o căsătorie fără iubire este cea mai mare dintre nenorociri. Atît de multe femei sînt nevoite să se mărite doar din raţiuni economice! Dacă mai multe femei ar fi capabile să se susţină financiar, pe lume ar exista mai puţine mirese şi soţii nefericite.

– Ia te uită, domnişoară Briars! Cît poţi fi de nonconformistă!

L-a privit uimită:

– Nu cred. Mi se pare doar o chestiune de bun-simţ.

Şi-a dat brusc seama că aceasta era cheia spre a o înţelege. Amanda era un spirit practic, dispus să lase deoparte orice ipocrizie şi convenienţe sociale pe care majoritatea oamenilor le acceptau fără să se gîndească. Într-adevăr, de ce să se mărite o femeie doar pentru că asta se aşteaptă lumea de la ea, dacă are posibilitatea să facă propriile alegeri în viaţă?

– Poate că multor femei li se pare mai comod să se mărite decît să se întreţină singure, i-a spus el, provocînd-o în mod deliberat.

– Mai comod? a pufnit ea. Nu mi se pare că a-ţi petrece viaţa într-o continuă corvoadă domestică este de preferat muncii. Femeile au nevoie doar de mai multă educaţie, de posibilitatea de a alege. Vei vedea că au şi alte opţiuni în afara căsătoriei

– Dar o femeie nu este completă fără un bărbat alături, a provocat-o Jack şi a rîs cînd i-a surprins expresia. Şi-a ridicat braţele într-un gest de apărare: linişteşte-te, domnişoară Briars. Glumeam. Nu am chef să o iau pe urmele lordului Tirwitt. De fapt, sînt întru totul de acord cu tine. Nu sînt un adept al căsătoriei. Chiar intenţionez să o evit, cu orice preţ.

– Să înţeleg că nu-ţi doreşti o soţie, copii?

– Dumnezeule, nu! I-a zîmbit ironic. Orice femeie își dă seama repede că riscă mult în ceea ce mă privește.

– Este absolut evident, a încuviințat Amanda, zîmbind cu subînțeles.

De obicei, atunci cînd termina un roman, Amanda se apuca imediat să-l scrie pe următorul. Altfel, viața ei nu avea nici un sens. Trebuia să aibă mereu o poveste în minte, ca să nu se simtă rătăcită. Spre deosebire de ceilalți, ei nu-i displăcea să aștepte la coadă sau în trăsură, timp îndelungat. Acestea erau doar ocazii ca să se gîndească la scrierile ei, să-și construiască dialogurile în minte, să producă noi idei pentru intriga romanului.

Era pentru prima oară după mulți ani că nu se simțea pregătită să se apuce din nou de scris. Sfîrșise de revizuit *O doamnă neterminată* și venise vremea să se lanseze într-un nou proiect, dar perspectiva nu o îmbia deloc.

Se întreba dacă nu era Jack Devlin de vină pentru asta. Trecuse o lună de cînd îl cunoscuse iar viața ei interioară nu mai părea nici pe departe la fel de interesantă ca lumea exterioară. Era o problemă cu care nu mai avusese de-a face pînă atunci. Poate că ar trebui să-i spună să nu o mai viziteze, și-a spus. Devlin căpătase obiceiul să vină la ea de cel puțin două ori pe

săptămînă, pe neanunţate. Se întîmpla fie în miezul zilei, fie la cină, iar ea se vedea nevoită să-l invite la masă.

– Mi s-a spus întotdeauna să nu hrănesc cîinii vagabonzi, i-a spus sumbru Amanda cînd el şi-a făcut apariţia pentru a treia oară la cină, neinvitat. Asta îi face să se întoarcă, iar şi iar.

Aflat în pragul uşii şi străduindu-se să pară pocăit, Devlin i-a adresat un zîmbet convingător.

– Este deja ora cinei? Nici nu mi-am dat seama că este atît de tîrziu. Plec. Fără îndoială că bucătăreasa mă aşteaptă cu vreun piure rece sau o supă reîncălzită.

Amanda nu părea deloc impresionată.

– Sunt convinsă că bucătăreasa ta nu e nici pe departe aşa cum o descrii tu. De fapt, am auzit chiar zilele trecute că ai un întreg regiment de servitori şi o casă impresionantă. Nu pot să cred că eşti chiar atît de înfometat precum spui.

Înainte ca Devlin să-i poată răspunde, o rafală de vînt rece s-a strecurat înăuntru, iar Amanda s-a grăbit să-i facă semn lui Sukey să-l poftească înăuntru şi să închidă uşa.

– Intră, domnule Devlin, i-a spus sec, înainte să mă transform într-un sloi de gheaţă.

Radiind de satisfacţie, el a păşit în casa caldă şi a adulmecat aerul.

– Friptură de vită? a murmurat, privind întrebător spre Sukey, care i-a zîmbit larg.

– Friptură la cuptor, domnule Devlin, cu piure de napi şi spanac şi cea mai bună prăjitură cu gem de caise din lume. Bucătăreasa noastră s-a întrecut pe ea însăşi în seara asta, o să vezi.

– Domnule Devlin, ai început să-ţi faci atît de des apariţia la uşa mea că nu mai apuc să te invit. L-a luat de braţ şi i-a făcut semn să o însoţească în mica dar eleganta sală de mese. Deşi era singură în marea majoritate a serilor, obişnuia să mănînce la lumina lumînărilor şi să folosească cele mai bune porţelanuri şi tacîmuri din argint. Lipsa unui soţ nu însemna să mănînce spartan, îşi spunea.

– Dacă mai aşteptam puţin, mă invitai? a întrebat-o Devlin, cu ochii strălucind ştrengăreşte.

– Nu, i-a răspuns ea direct. Nu obişnuiesc să invit la masa mea şantajişti lipsiţi de scrupule.

– Tot nu ai uitat, i-a spus el. Dar spune-mi adevăratul motiv. Încă te mai simţi stînjenită din cauza celor întîmplate de ziua ta?

Chiar şi acum, după atîtea ore petrecute în compania lui, cea mai nevinovată referire la întîlnirea lor de atunci o mai făcea să se îmbujoreze.

– Nu, a murmurat ea. Nu are nici o legătură cu asta. Eu... S-a oprit brusc şi a oftat, încercînd să-şi adune puterile şi să i se confeseze. Nu sînt tocmai îndrăzneaţă atunci cînd vine vorba de bărbaţi. Nu sînt în stare nici măcar să invit un bărbat la cină, cu excepţia

cazurilor cînd este vorba de o întîlnire de afaceri. Dar nici nu sufăr foarte tare cînd sînt refuzată.

Aşa cum descoperise deja, lui Jack Devlin îi făcea plăcere să o provoace şi să o necăjească atunci cînd era cu garda sus. Cînd ea dădea semne de vulnerabilitate, devenea surprinzător de blînd.

– Eşti o femeie independentă, cu un chip plăcut, foarte inteligentă şi cu o bună reputaţie... de ce să fii refuzată de vreun bărbat, pentru numele lui Dumnezeu?

Amanda i-a cercetat chipul, în căutarea celui mai mic semn de ironie, dar a găsit în ochii lui doar un interes sincer, care a deconcertat-o.

– Nu sînt o sirenă în stare să ademenească orice bărbat, i-a spus cu prefăcută uşurinţă. Te asigur, domnule, că există mulţi bărbaţi capabili să mă refuze.

– Înseamnă că nu te merită.

– Absolut, i-a răspuns Amanda rîzînd stînjenită din cauza adierii de intimitate dintre ei. L-a invitat să se aşeze la masa frumoasă din mahon, pe care erau aşezate porţelanurile de Sevres, în nuanţe de verde şi auriu şi tacîmurile din argint cu mînere din sidef. În mijlocul mesei era un vas din sticlă verde, împodobit cu o lucrătură complicată din argint. Lîngă el se afla untiera, al cărui capac avea un mîner din argint în formă de vacă. Deşi prefera obiectele simple, ea nu-l

putuse rezista şi o cumpărase de îndată ce o văzuse într-un magazin londonez.

Devlin s-a aşezat pe locul din faţa ei cu o familiaritate confortabilă. Părea să se simtă bine acolo, la masa ei. Amanda era de-a dreptul perplexă văzînd cum radia. Un bărbat ca Jack Devlin era binevenit la mesele multora... de ce o prefera oare pe a ei?

– Mă întreb dacă să fie de vină compania mea sau talentul bucătăresei, a mormăit cu voce tare. Violet, bucătăreasa, avea puţin peste douăzeci de ani, dar avea un fel anume de a pregăti mîncărurile obişnuite, pe care le transforma în ceva cu totul excepţional. Învăţase meserie servindu-i drept asistentă unei bucătărese de la o mare familie aristocrată şi îşi notase diverse lucruri despre ierburi şi condimente în caietul ei de reţete, aflat într-o permanentă creştere.

Devlin a învăluit-o pe Amanda în zîmbetul lui cuceritor şi cald, care nu înceta să o vrăjească.

– Talentul bucătăresei tale este de apreciat, a recunoscut el. Dar compania ta poate face ca o coajă de pîine să pară cina potrivită pentru un rege.

– Nu pot să cred că poate fi atît de plăcută compania mea, i-a răspuns ea, încercînd să mascheze valul de plăcere care o cuprinsese. Nu fac nimic care să te flateze sau să-ţi fie pe plac. De fapt, nu-mi amintesc să fi purtat o singură conversaţie care să nu se fi transformat într-o dispută.

– Îmi place să mă contrazic, a recunoscut el. Face parte din moştenirea mea irlandeză.

Amanda s-a agăţat imediat de această rară referire la trecutul lui.

– Mama ta avea un astfel de temperament?

– Vulcanic, a murmurat el, zîmbind. Îşi amintise ceva. Era o femeie care îşi trăia cu pasiune emoţiile, credinţele. Pentru ea, nimic nu putea fi pe jumătate de măsură.

– Ar fi bucurat-o succesul tău.

– Mă îndoiesc, i-a răspuns Devlin, iar zîmbetul i s-a şters de pe buze. Mama nu ştia să citească. Nu cred că ar fi fost prea impresionată de faptul că fiul ei a ajuns editor. Era o catolică ferventă şi nu era de acord cu nimic în afara *Bibliei* şi a imnurilor religioase. Ceea ce public eu ar fi făcut-o probabil să vină după mine, cu o tigaie în mînă.

– Şi tatăl tău? nu s-a putut ea abţine să întrebe. Este încîntat că ai devenit editor?

Devlin a privit-o lung, după care i-a răspuns rece:

– Nu ne vorbim. Nu mi-am cunoscut cu adevărat tatăl. Este doar o siluetă vagă care m-a trimis la şcoală, după moartea mamei, şi care mi-a plătit taxele.

Amanda era conştientă că trecutul lui adăpostea amintiri amare, dureroase. Se întreba cîtă încredere avea în ea, dacă era cazul să mai insiste în a-l chestiona.

Gîndul că un bărbat atît de puternic i se confesa doar ei o fascina. Iar prezenţa lui acolo, în seara aceea, era o dovadă. Îi făcea plăcere compania ei, voia ceva de la ea – dar nu-şi dădea seama exact ce anume.

Cu siguranţă nu era vorba doar de un interes sexual – asta dacă nu era disperat după fetele bătrîne cu limba ascuţită.

Charles, lacheul, a venit să-i servească. A adus platourile din argint, i-a ajutat să-şi umple farfuriile cu friptură suculentă şi legume trase în unt şi le-a pus vin în pahare.

Amanda a aşteptat ca servitorul să iasă şi abia atunci a vorbit din nou:

– Domnule Devlin, ai evitat în mod repetat să-mi răspunzi la întrebările legate de întîlnirea cu doamna Bradshaw. Mi se pare corect, în lumina ospitalităţii mele, să-mi explici ce v-aţi spus şi cum aţi pus la cale acea întîlnire ridicolă, de la aniversarea mea. Te avertizez: nici o bucată de prăjitură cu caise nu va ajunge în farfuria ta dacă nu-mi povesteşti totul.

Ochii lui au strălucit, amuzaţi.

– Eşti o femeie crudă. Profiţi de slăbiciunea mea pentru dulciuri.

– Spune-mi, a insistat ea, neclintită.

El a mai tras de timp. A mai gustat din friptură, a mai luat o înghiţitură de vin roşu.

– Doamna Bradshaw a fost de părere că nu te vei mulţumi cu un bărbat mai puţin inteligent decît tine. Mi s-a plîns că toţi cei pe care îi ştia erau prea anoşti ca să ţi se potrivească.

– Şi de ce ar fi contat? l-a întrebat Amanda. Nu am auzit ca actul sexual să necesite un înalt grad de inteligenţă. Din cîte am observat, toţi proştii sînt în stare să facă copii.

Remarca l-a făcut să pufnească în rîs, aproape înecîndu-se. Amanda a aşteptat nerăbdătoare ca el să-şi revină, dar ori de cîte ori îi arunca cîte o privire întrebătoare, el izbucnea din nou în rîs. În final, după ce a dat pe gît o jumătate de pahar de vin, i-a răspuns:

– Este adevărat. Dar constatarea ta trădează lipsa de experienţă, piersicuţo. Adevărul este că satisfacţia sexuală este mai greu de atins de către femei decît de către bărbaţi. Necesită o anume pricepere şi, da, chiar inteligenţă.

Subiectul conversaţiei lor depăşise cu mult limitele decenţei, aşa că Amanda a roşit puternic. S-a uitat spre uşă, asigurîndu-se că erau complet singuri, şi abia după aceea i-a spus:

– Iar doamna Bradshaw a fost de părere că ai calităţile necesare pentru... a mă satisface... în timp ce angajaţii ei nu?

– Aşa se pare. A lăsat jos tacîmurile şi i-a privit cu interes chipul.

Amanda ştia că ar trebui să încheie acea discuţie scandaloasă, dar curiozitatea de a afla mai multe era mai puternică. Amanda nu fusese în stare să întrebe pe nimeni despre sex – în nici un caz pe părinţii ei, sau pe surorile ei care, în ciuda statutului de femei măritate, păreau chiar mai puţin informate decît ea.

Iar acum avea în faţa ei un bărbat nu numai capabil, dar şi dornic să-i răspundă la orice întrebare. A renunţat brusc la lupta cu decenţa – la urma-urmei, era fată bătrînă şi la ce-i ajutase decenţa?

– Dar bărbaţii? a întrebat ea. Întîmpină vreodată dificultăţi în a-şi găsi mulţumirea alături de o femeie?

Spre încîntarea ei, Devlin i-a răspuns la întrebare fără urmă de ironie sau batjocură.

– Pentru un bărbat tînăr sau pentru unul lipsit de experienţă, este în general de ajuns să aibă lîngă el un trup cald de femeie. Dar pe măsură ce se maturizează îşi doreşte mai mult. Actul sexual este mai interesant atunci cînd femeia te provoacă, îţi suscită interesul... sau ştie să te facă să rîzi.

– Bărbaţii îşi doresc femei care să-i facă să rîdă? a întrebat sceptică Amanda.

– Bineînţeles. Intimitatea este cu atît mai plăcută cu cît partenerul de pat este mai jucăuş şi mai lipsit de inhibiţii.

– Jucăuş, a repetat Amanda, clătinînd din cap. Ideea îi contrazicea tot ce ştiuse pînă atunci despre

sex. În pat nu te „jucai". Ce voia să spună cu asta? Că partenerii de sex săreau pe saltea şi se băteau cu pernele, asemenea copiilor?

În timp ce-l privea uimită, Devlin a părut brusc stînjenit. Privirea lui o ardea, ca o flacără albastră. Se şi îmbujorase puţin şi nu mai părea în stare să lase jos furculiţa pe care o ţinea strîns. Cînd i-a vorbit, tonul îi era grav şi blînd:

– Mă tem, domnişoară Briars, că va trebui să schimbăm subiectul. Pentru că nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decît să-ţi demonstrez ce ţi-am spus.

CAPITOLUL 7

Devlin voise să spună, şi-a dat Amanda seama, că discuţia lor îl excitase. Şi a constatat cu uimire şi stînjeneală că şi trupul ei se trezise la viaţă după schimbul intim de replici. Senzaţii noi îi străbăteau trupul, sînii îi ardeau, la fel şi stomacul şi locul dintre coapse. Ce ciudat că doar vederea unui bărbat, sunetul vocii lui, puteau avea un asemenea efect asupra genunchilor ei, altădată fermi pe poziţie.

– Mi-am cîştigat prăjitura cu gem? a întrebat Devlin, întinzînd mîna spre platoul acoperit. Pentru că am de gînd să o mănînc, oricum. Te avertizez că mă poţi împiedica doar recurgînd la forţa fizică.

A reuşit să o facă să zîmbească, aşa cum intenţionase.

– Absolut! i-a răspuns, cu voce sigură. Te rog să te serveşti.

Şi-a pus imediat două prăjituri în farfurie şi a început să mănînce cu entuziasmul unui băieţel. Amanda a căutat un nou subiect de conversaţie.

– Domnule Devlin, aș vrea să știu cum ai devenit editor.

– Mi s-a părut mult mai interesant decît să scrijelesc cifre în registrul vreunei bănci sau vreunei societăți de asigurare. Și știam că nu voi cîștiga bani dacă voi începe ca ucenic. Am vrut să-mi deschid propria afacere, să am angajații mei și să pot publica imediat ceva. Așa că în ziua în care am absolvit m-am îndreptat spre Londra însoțit de cîțiva colegi și... A făcut o pauză și o umbră i-a trecut peste chip. Am obținut un împrumut, a spus într-un final.

– Trebuie să fi fost foarte convingător dacă ai obținut de la bancă suficienți bani să acoperi toate cheltuielile. Mai ales la acea vîrstă fragedă.

Amanda avusese intenția să-l complimenteze, dar pentru un motiv oarecare ochii lui s-au întunecat și au căpătat o expresie gînditoare.

– Da a spus el încet, cu o ușoară autoironie, am fost suficient de convingător. A mai băut puțin vin, după care s-a uitat la Amanda care îl privea întrebător. Și-a continuat povestea de parcă și-ar fi luat o povară de pe umeri: am decis să încep cu o revistă ilustrată și cu șase romane în trei volume. Nu aveam suficiente ore într-o zi ca să putem termina tot ce aveam de făcut. Fretwell, Stubbins, Orpin și cu mine munceam pînă la epuizare – nu cred să fi dormit pe atunci mai mult de patru ore pe noapte. Am luat decizii la repezeală – nu

toate bune - dar am reuşit cumva să evit să fac o greşeală majoră, care să ne ruineze. Am reuşit să fac bani foarte repede. Altfel nu aş fi supravieţuit. Colegii de breaslă m-au considerat un trădător fără scrupule - şi aveau dreptate. Dar în primul an al afacerii mele am vîndut trei sute de mii de cărţi, numai ale mele, şi am reuşit să înapoiez toţi banii împrumutaţi.

- Mă mir că ceilalţi nu au complotat împotriva ta, încercînd să te dea la o parte, i-a spus Amanda. Oricine din lumea literară ştie că membrii *Asociaţiei vînzătorilor de carte* şi cei ai *Comitetului editorilor* obişnuiesc să-şi unească forţele ca să-i distrugă pe cei care nu le urmează regulile nescrise.

- Oh, au încercat, a spus el zîmbind cu amărăciune. Dar în momentul în care au vrut să organizeze o campanie împotriva mea eu cîştigasem suficient de mulţi bani şi aveam destulă influenţă ca să mă pot apăra.

- Trebuie să fii foarte mulţumit de ce ai realizat.

El a rîs.

- Pînă acum nimic nu a reuşit să mă mulţumească. Şi mă îndoiesc că se va întîmpla vreodată.

- Ce ţi-ai mai putea dori? l-a întrebat fascinată şi uimită deopotrivă.

- Orice nu am încă, a spus el, făcînd-o să izbucnească în rîs.

Conversaţia lor a devenit mai relaxată. Au vorbit despre romane şi scriitori, despre anii pe care Amanda

îi petrecuse cu familia ei, în Windsor. Şi-a descris surorile, cumnaţii şi copiii lor iar Devlin a ascultat-o cu un interes care a surprins-o. Era neobişnuit de receptiv pentru un bărbat, şi-a spus. Părea să audă şi ceea ce ea *nu* spunea, la fel de clar ca şi cuvintele pe care le rostea.

– Îţi invidiezi surorile pentru că au soţi şi copii? S-a sprijinit de spătarul scaunului şi o şuviţă i-a căzut pe frunte. Pe moment, atenţia Amandei a fost distrasă - îşi dorea să-i atingă fruntea, să-i aranjeze părul. Nu-l uitase textura, moale şi totodată elastică, energică.

Ea a cîntărit întrebarea, gîndindu-se cum de îndrăznea el să pună întrebări pe care nu i le mai pusese nimeni... şi motivul pentru care îi răspundea la ele. Îi plăcea să analizeze acţiunile şi sentimentele altora, dar nu şi pe ale ei. Ceva o determina însă să-i răspundă cu toată sinceritatea.

– Bănuiesc, a ezitat puţin Amanda, că le-am invidiat ocazional pentru că au copii. Dar nu mi-aş dori un soţ care să semene cu vreunul dintre ei. Mi-am dorit întotdeauna altceva... foarte diferit. A făcut o pauză, gînditoare, timp în care Devlin a rămas tăcut. Tăcerea din încăpere a determinat-o să continue. N-am acceptat ideea că viaţa de femeie măritată nu este aşa cum mi-am imaginat-o eu. Am crezut mereu că iubirea trebuie să fie irezistibilă, sălbatică. Că trebuie să te acapareze cu totul. Aşa cum o descriu cărţile, cîntecele. Dar lucrurile nu au stat aşa nici pentru părinţii mei şi

nici pentru surorile mele – pentru nici una dintre cunoştinţele mele de acolo, din Windsor. Şi totuşi... am ştiu dintotdeauna că eu am idei greşite, că doar acele căsnicii sînt potrivite.

– De ce spui asta? Ochii lui străluceau, interesaţi.

– Pentru că nu este practic. Şi pentru că o astfel de iubire păleşte întotdeauna.

A zîmbit.

– De unde ştii asta?

– Aşa spune toată lumea. Şi are sens.

– Iar ţie îţi place să ţii cont de părerea altora, a ironizat-o el.

L-a privit provocator.

– Şi ce ar fi rău în asta?

– Nimic. Dar într-o bună zi, piersicuţo, latura ta romantică o va învinge pe cea practică. Şi sper să fiu prin preajmă atunci cînd se va întîmpla asta.

Îl privea în lumina lumînărilor, umbrele se jucau cu trăsăturile lui ferme iar gura şi pometii lui căpătaseră accente aurii. Amanda se simţea goală şi fierbinte pe dinăuntru, ca o sticlă care fusese ţinută deasupra focului.

Îşi dorea să-i atingă părul aspru şi mătăsos deopotrivă, pielea catifelată, pulsul de la baza gîtului. Voia să-l simtă ţinîndu-şi răsuflarea, să-l audă şoptindu-i din nou la ureche. Cîte femei nu-şi doriseră oare asta, s-a surprins întrebîndu-se, cuprinsă de melan-

colie. Îl cunoștea oare cineva cu adevărat? Își împărtășise vreodată secretele unei femei?

– Dar tu? l-a întrebat. Mariajul ar trebui să fie un aranjament practic pentru un bărbat ca tine.

Devlin s-a sprijinit din nou de spătar și a privit-o zîmbindu-i din colțul gurii.

– Adică? a provocat-o el.

– Ei bine, ai nevoie de o soție care să joace rolul amfitrioanei, care să-ți ofere companie. Și sînt sigură că-ți dorești copii, altfel cui vei lăsa afacerea și toate proprietățile?

– Nu trebuie neapărat să te însori ca să ai companie, a remarcat el. Și nu dau doi bani pe ce se va alege de proprietățile mele după moartea mea. În plus, sînt și așa prea mulți copii – aș face o favoare lumii dacă nu i-aș mai adăuga și pe ai mei.

– Nu pari să-ți placă copiii, a observat ea, așteptîndu-se ca el să nege.

– Nu în mod special.

Amanda a fost uimită de onestitatea lui. Cei cărora nu le plăceau copii obișnuiau să ascundă acest lucru, să pretindă contrariul.

– Probabil că nu vei mai simți la fel cînd îi vei avea pe ai tăi, i-a spus apelînd la cuvintele așa-zis înțelepte pe care le auzise de atîtea ori.

Devlin a ridicat din umeri și i-a răspuns cu ușurință:

– Mă îndoiesc.

Subiectul „copii" a părut să risipească intimitatea dintre ei. Devlin a aşezat cu grijă şervetul pe masă şi i-a zîmbit.

– Ar trebui să plec, i-a şoptit.

Privirea ei atentă îl stînjenise, şi-a spus Amanda, cuprinsă de remuşcări. Era un lucru pe care îl făcea uneori – se uita fix la oameni, de parcă ar fi vrut să ajungă pînă la sufletul lor. Nu o făcea intenţionat – era doar un obicei de scriitor.

– Nu vrei o cafea? l-a întrebat Amanda. Sau un pahar de vin de Porto? Văzînd că el clătina din cap, s-a ridicat şi a dat să sune după Sukey. Să-ţi aducă haina şi pălăria, atunci...

– Aşteaptă. Devlin s-a ridicat la rîndul lui şi a ocolit masa, apropiindu-se de ea. Avea o expresie ciudată, ca a unui animal care ezita să ia hrana din mîna unui străin în care nu avea încredere. Amanda i-a întors privirea, zîmbindu-i politicos, deşi inima începuse să-i bată cu putere.

– Da, domnule Devlin?

– Ai un efect neobişnuit asupra mea, i-a murmurat el. Mă faci să-mi doresc să spun adevărul – lucru neobişnuit la mine, şi extrem de neplăcut.

Nici nu şi-a dat seama că se dăduse cîţiva paşi înapoi pînă cînd nu şi-a simţit spatele lipindu-se de perete. Devlin s-a sprijinit într-o mînă, ţinînd-o captivă, copleşind-o cu apropierea lui.

Şi-a umezit buzele uscate cu vîrful limbii.

– Despre ce adevăr vorbeşti, domnule Devlin? a reuşit să-l întrebe.

El a făcut o pauză lungă, atît de lungă încît ea a crezut că nu-i va mai răspunde. După care a privit-o în ochi. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, iar albastrul ochilor lui era şocant de intens.

– Împrumutul, a şoptit el, de parcă îi era greu să rostească acele cuvinte. Împrumutul pe care l-am făcut ca să-mi pot începe afacerea. Nu a fost făcut la bancă. Banii erau de la tatăl meu.

– Înţeleg, a spus ea încet, deşi ştiau amîndoi că de fapt nu înţelegea nimic.

Palma deschisă sprijinită de perete s-a strîns într-un pumn, apăsînd cu putere în tapetul din brocart.

– Nu-l cunoscusem pînă atunci dar îl uram. Este nobil, un om bogat, iar mama îi era cameristă. A violat-o sau a sedus-o iar la naşterea mea a aruncat-o în stradă, fără milă. Nu eram primul lui bastard şi probabil nici ultimul. Iar un copil ilegitim nu-l interesa cîtuşi de puţin. Are alţi şapte, cu soţia lui. A zîmbit dezgustat. Nişte leneşi, nişte răsfăţaţi.

– I-ai cunoscut pe fraţii tăi vitregi? l-a întrebat Amanda, precaută.

– Da, i-am văzut, i-a răspuns el cu amărăciune. Dar nu au nici cea mai mică dorinţă să-l cunoască pe unul dintre mulţii bastarzi ai tatălui lor.

Amanda a dat din cap, continuînd să-i privească chipul mîndru, împietrit.

– După moartea mamei, nimeni nu s-a oferit să mă la în grijă, aşa că tatăl meu m-a trimis la Knatchford Heath. Era... nu era un loc prea plăcut. Orice băiat trimis acolo putea gîndi cu uşurinţă că tatăl lui îi dorise moartea. Iar eu ştiam prea bine că moartea mea nu ar fi fost vreo mare pierdere. Numai gîndul acesta mă ţinea în viaţă. A rîs scurt, amar. Am supravieţuit doar din încăpăţînare. Am vrut să-i fac în necaz tatălui meu. Eu... S-a oprit şi a clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească mintea. N-ar trebui să-ţi povestesc toate astea.

Amanda i-a atins uşor haina, prinzîndu-i reverul între degete.

– Continuă, a murmurat ea. A rămas nemişcată, conştientă că el îşi punea sufletul pe tavă în faţa ei, că avea încredere în ea aşa cum nu mai avusese în altcineva... şi dorea să-l înţeleagă.

Devlin nu şi-a dezlipit privirea de la ea.

– Cînd am absolvit, a continuat cu glas răguşit, nu aveam nimic: nici avere, nici nume, nici rude. Şi ştiam că nu voi reuşi să fac nimic fără bani, că nu îmi voi putea deschide propria afacere. Aşa că m-am dus la tatăl meu, la omul pe care îl uram cel mai mult pe lume şi i-am cerut să mă împrumute, cu orice dobîndă dorea. Nu ştiam ce altceva să fac.

– Trebuie să-ţi fi fost foarte greu, a şoptit Amanda.

– În clipa în care l-am văzut am simţit că mă cufundam într-o mare de otravă. Bănuiesc că pînă în clipa aceea avusesem impresia că îmi datora ceva. dar am ştiut din felul în care s-a uitat la mine că pentru el nu eram un fiu sau cineva cît de cît apropiat, măcar. Eram doar o greşeală.

O greşeală. Amanda şi-a amintit că Oscar Fretwell folosise aceleaşi cuvinte atunci cînd îi vorbise despre el şi despre ceilalţi băieţi de la şcoală.

– Erai fiul lui, i-a spus ea. Îţi era dator.

Devlin nu a părut să o audă.

– Ironia este – a continuat el încet – că semăn perfect cu el. Mai mult decît oricare dintre fiii lui legitimi. Sînt cu toţii blonzi, ca mama lor. Cred că l-a amuzat faptul că „pecetea" lui era atît de evidentă, la mine. Dar nu i-a făcut deloc plăcere că nu i-am spus nimic despre şcoala la care mersesem. Mi-a dat nenumărate ocazii să mă plîng despre iadul de acolo, dar eu nu am scos nici un cuvînt. I-am spus planul meu de a deveni editor iar el m-a întrebat cîţi bani doream de la el. Ştiam că făceam un pact cu diavolul. Că îmi trădam mama, luînd bani de la el. Dar îmi trebuiau prea mult ca să-mi pese. Aşa că i-am luat.

– Cine te-ar putea învinui? i-a spus Amanda cu sinceritate, deşi ştia că acest lucru nu conta deloc

pentru el. Devlin nu se putea ierta pe el însuşi, indiferent de ce îi spunea oricine. Şi i-ai înapoiat banii, nu-i aşa? Totul este de acum de domeniul trecutului.

El i-a zîmbit cu amărăciune.

– Da, i-am restituit totul, cu dobîndă. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Tatălui meu îi place să se laude prietenilor că el m-a ajutat să pornesc. Joacă rolul binefăcătorului iar eu nu-l pot contrazice.

– Dar cunoscuţii tăi ştiu adevărul, a murmurat Amanda. Doar asta contează.

– Da. Expresia lui devenise distantă şi Amanda a înţeles că el regreta că-i povestise atît de multe despre el. Nu voia ca el să regrete încrederea pe care i-o arătase. Dar de ce făcuse asta? De ce îi spusese ce era mai rău despre el? Ca să o apropie sau ca să o îndepărteze de el? Devlin şi-a coborît privirea, de parcă aştepta o concluzie din partea ea.

– Jack, a spus ea, rostindu-i numele mic înainte să-şi fi dat seama că o făcuse. El a făcut un gest de parcă ar fi încercat să se depărteze de ea, dar Amanda l-a luat de după umeri, dintr-un impuls. L-a îmbrăţişat protector iar Devlin şi-a încordat spatele. Spre surpriza ei, şi probabil şi a lui, i-a acceptat treptat îmbrăţişarea, aplecîndu-se uşor, pentru că ea era mult mai scundă decît el. Capul aproape că i s-a lipit de umărul ei. Amanda i-a atins uşor gîtul, acolo unde pielea moale întîlnea gulerul cămăşii.

– Jack... A încercat să-i vorbească cu blîndeţe, dar vocea i-a sunat pragmatic, ca de obicei. Ceea ce ai făcut tu nu a fost nici ilegal şi nici imoral, aşa că nu are rost să-ţi iroseşti vremea cu regrete. Aşa cum ai spus şi tu, nu ai avut de ales. Iar dacă vrei să te răzbuni cu adevărat pe tatăl şi pe fraţii tăi, cred că ar trebui să încerci să fii fericit.

El i-a rîs aproape de ureche.

– Prinţesa mea cea practică! A îmbrăţişat-o strîns. Aş fi vrut să fie atît de uşor. Dar unii oameni nu sînt făcuţi să fie fericiţi – te-ai gîndit vreodată la asta?

Pentru un bărbat obişnuit să controleze totul, să se lupte şi să cucerească, momentul acela de slăbiciune a fost o experienţă al naibii de stranie. Jack se simţea ameţit, ca şi cum fusese învăluit de o ceaţă caldă care netezise muchiile tăioase ale lumii lui crude. Nu era foarte sigur ce anume cauzase acele mărturisiri impetuoase, dar, cumva, un cuvînt îl atrăsese după el pe un altul, şi apoi altul, pînă cînd dăduse la iveală secrete pe care nu i le mai împărtăşise nimănui. Nici măcar lui Fretwell şi Stubbins, cei mai apropiaţi confidenţi ai lui. Ar fi preferat ca Amanda să-l ironizeze sau să fie rece şi distantă... atunci ar fi reuşit să privească totul cu umor şi sarcasm, ca întotdeauna. Dar atitudinea ei înţelegătoare era de-a dreptul

enervantă. Nu reuşise să se desprindă de lîngă ea, chiar dacă momentul îmbrăţişării lor se prelungea nepermis de mult.

Îi admira puterea, felul direct în care aborda viaţa, lipsa de sentimentalism plîngăcios. Îşi dădea seama că lui îi trebuise dintotdeauna o femeie ca ea, care să nu se lase intimidată de ambiţia lui nemăsurată şi de agitaţia din viaţa lui.

– Jack, a spus ea încet. Mai rămîi puţin. Hai să bem ceva în salon.

El şi-a cufundat faţa în buclele ei rebele.

– Nu te temi să stai singură cu mine în salon? a întrebat-o. Aminteşte-ţi ce s-a întîmplat data trecută.

– Cred că mă descurc, mulţumesc.

Stăpînirea ei de sine i-a făcut plăcere. S-a dat puţin înapoi şi i-a cuprins faţa rotundă în palme, lipind-o de perete sub greutatea lui. În ochii ei gri a citit surprindere şi a văzut-o cum se înroşea. Avea un ten superb şi cea mai tentantă gură din cîte văzuse vreodată – cel puţin în momentele în care nu strîngea din buze, aşa cum îi era în obicei.

– Nu trebuie să-i spui niciodată asta unui bărbat. Pe mine unul mă faci să-mi doresc să-ţi dovedesc contrariul.

Îi făcea plăcere să o tulbure, lucru pe care, bănuia el, nu-l reuşeau prea mulţi bărbaţi. A rîs nesigură, continuînd să roşească şi fără să fie în stare să-i dea

vreun răspuns. Jack i-a mîngîiat obrajii cu vîrful degetelor. Avea pielea rece şi mătăsoasă. Voia să o încălzească, să-i umple trupul de flăcări. Şi-a plecat capul şi şi-a lăsat buzele să rătăcească pe obrazul ei.

– Amanda... tot ce ţi-am spus... nu am făcut-o ca să-ţi cîştig simpatia. Vreau să înţelegi ce fel de om sînt. Nu sînt nobil. Nu sînt un bărbat cu principii.

– Nici nu mi-am imaginat asta, i-a spus cu francheţe iar el a rîs, lipit de obrazul ei. A simţit-o tremurînd.

– Jack... Şi-a lipit obrazul de al lui. Pari să mă avertizezi într-un fel, dar nu înţeleg de ce o faci.

– Nu înţelegi? Jack s-a dat înapoi şi a privit-o grav, deşi dorinţele erau cît pe ce să-i adoarmă raţiunea. Ea făcuse ochii mari. Ar fi putut să o privească în ei o veşnicie. Pentru că te doresc. S-a străduit să vorbească normal, deşi răguşise brusc. Pentru că nu ar trebui să mă mai primeşti la tine acasă, la cină. Şi pentru că ar trebui să fugi cît mai departe atunci cînd mă zăreşti pe stradă. Tu eşti asemenea eroinelor din romanele tale, Amanda. Eşti o femeie bună, morală, care este în pericol să ajungă într-o companie nepotrivită.

– Companiile nepotrivite mi se par cele mai interesante. Amanda nu părea să se teamă deloc de el şi nici nu părea să înţeleagă ce încerca să-i spună el. Şi

poate că te studiez doar, pentru unul dintre romanele mele. L-a uimit aruncîndu-şi braţele în jurul gîtului lui şi atingîndu-i buzele cu colţul gurii ei. Uite, vezi? Nu mi-e teamă de tine.

Gura ei moale l-a ars. Jack nu se mai putea controla, aşa cum nu ar fi reuşit să oprească rotaţia pămîntului. A pus stăpînire pe buzele ei şi a sărutat-o pasional. Ea era dulce şi savuroasă, trupul ei micuţ se potrivea de minune cu al lui iar sînii voluptuoşi se lipiseră de pieptul lui. A explorat-o adînc cu limba, încercînd să fie blînd, deşi trupul lui era cuprins de flăcări. Voia să-i smulgă rochia de pe ea, să-i guste pielea, sfîrcurile, curbura abdomenului, cîrlionţii dintre coapse. Voia să o seducă în mii de feluri, să o şocheze, să o privească adormind epuizată în braţele lui. Fustele ei cu falduri bogate îl împiedicau să o simtă aşa cum ar fi vrut. S-au sărutat şi mai adînc, agăţîndu-se unul de celălalt, pînă cînd Amanda a gemut uşor. Jack a reuşit să-şi desprindă gura de a ei şi a lipit-o de trupul lui excitat.

– Ajunge... a şoptit cu greu. Ajunge... sau te voi face a mea, chiar aici.

Ea îşi ferise faţa de privirea lui, dar a simţit-o respirînd sacadat şi făcînd eforturi să-şi stăpînească tremurul din trup. A mîngîiat-o pe păr cu mîini neîndemînatice.

A trecut ceva timp pînă cînd a reuşit să vorbească.

– Acum înţelegi de ce nu e o idee bună să mergem în salon?

– Poate că ai dreptate, i-a răspuns nesigură.

Jack a eliberat-o din îmbrăţişare, deşi trupul lui a protestat.

– N-ar fi trebuit să vin aici în seara asta, a şoptit. Mi-am făcut o promisiune, dar se pare că nu sînt în stare să... S-a oprit, dîndu-şi seama că era pe cale să i se confeseze din nou. Ce se întîmpla cu el, care era atît de reţinut de obicei? Nu se putea opri din vorbit atunci cînd era cu ea. La revedere, i-a spus brusc, privindu-i chipul îmbujorat.

– Aşteaptă. L-a prins de mîneca hainei. El i-a privit mîna mică şi a simţit brusc dorinţa să i-o ducă în jos, să o facă să-i atingă sexul întărit. Cînd te voi revedea? l-a întrebat.

A trecut o vreme pînă să-i răspundă.

– Ce faci de sărbători?

Crăciunul era la mai puţin de două săptămîni distanţă. Amanda a plecat privirea şi şi-a aranjat cordonul.

– Aveam de gînd să plec în Windsor, ca de obicei, să fac sărbătorile cu surorile mele şi cu familiile lor. Doar eu ştiu reţeta de punci a mamei iar sora mea

Helen mă roagă în fiecare an să-l pregătesc eu. Ca să nu mai vorbesc de plăcinta cu prune...

– Fă Crăciunul cu mine.

– Cu tine? a şoptit ea, uimită. Unde?

– În fiecare an, în ziua de Crăciun, eu dau o petrecere pentru colegi şi prieteni. Este... S-a oprit, încercînd să-i descifreze expresia. Este o nebunie. Toată lumea bea şi vorbeşte tare, asurzindu-te. Iar cînd reuşeşti în sfîrşit să ajungi lîngă un platou cu mîncare, ea s-a răcit deja. Mai mult decît atît, nu cunoşti pe nimeni şi...

– Voi veni.

– Adevărat? O privea uimit. Cum rămîne cu surorile tale, cu nepoţii, cu punciul?

– O să scriu reţeta şi o să i-o trimit surorii mele. În ceea ce-i priveşte pe copii, mă îndoiesc că vor observa că lipsesc.

Jack a dat din cap, încă uluit de răspunsul ei.

– Mai ai timp să te răzgîndeşti... a început el, dar Amanda a clătinat hotărîtă din cap.

– În nici un caz. Va fi o schimbare, departe de ţipetele copiilor şi de reproşurile surorilor mele. Şi nu voi mai avea parte de drumul cu trăsura, dus-întors, care să-mi taseze toate oasele. Mă bucur să petrec Crăciunul în compania unor figuri noi. A început să-l

împingă afară din cameră, de parcă se aştepta ca el să-şi retragă invitaţia. Nu te reţin, domnule Devlin. Ştiu că doreai să pleci. Noapte bună.

A sunat după Sukey să-i aducă haina iar Jack s-a trezit afară înainte să apuce să-şi dea seama ce i se întîmplase.

A rămas cu mîinile în buzunare pe treptele înghețate, acoperite cu un strat de nisip, ca să nu se alunece. S-a îndreptat apoi încet spre trăsura care îl aştepta.

– De ce naiba am făcut asta? s-a întrebat în şoaptă, uimit de întorsătura pe care o luase acea seară. Îşi dorise doar o oră-două în compania ei şi se trezise invitînd-o la el acasă, de Crăciun.

S-a urcat în trăsură şi s-a aşezat fără să atingă spătarul banchetei, cu mîinile pe genunchi. Se simţea ameninţat, ca şi cum nu se mai afla în lumea care i se păruse atît de confortabilă. Ceva se întîmpla cu el şi asta nu-i plăcea deloc.

O fată bătrînă îi distrusese zidul de apărare construit cu atîta grijă. Ar fi vrut să o curteze, dar în acelaşi timp ar fi vrut să se ţină departe de ea. Mai rău decît atît, Amanda era o femeie respectabilă, care nu s-ar fi mulţumit cu o scurtă aventură. Trebuia să cucerească inima bărbatului de lîngă ea – era prea

mîndră şi prea încăpăţînată să dorească mai puţin decît atît. Iar inima lui împietrită nu era disponibilă nici pentru ea, nici pentru altcineva.

CAPITOLUL 8

Şi-am venit să colindăm,
Florile dalbe...

Din prag, Amanda îi asculta zîmbind înfrigurată pe copiii care cîntau colinde. Grupul de fete şi băieţi, şase la număr, avea căciulile trase bine pe urechi şi fulare împletite în dreptul gurii. Li se vedeau doar vîrfurile înroşite ale nasurilor.

Au terminat colindul iar Amanda şi servitorii i-au aplaudat.

– Luaţi de aici, i-a spus Amanda celui mai înalt dintre ei., întinzîndu-i o monedă. La cîte case v-aţi gîndit să mai colindaţi?

Băiatul i-a răspuns cu un puternic accent cockney:

– Ne gîndeam să mai mergem la una, după care să plecăm acasă, la masa de Crăciun.

Amanda le-a zîmbit copiilor. Doi dintre ei săreau de pe un picior pe altul, să şi le dezmorţească. Mulţi copii erau trimişi la colindat în dimineaţa de Crăciun, ca să facă rost de ceva bani pentru familiile lor.

– Mai luaţi-i şi pe aceştia, a spus Amanda căutînd prin buzunar şi scoţînd încă o monedă. Luaţi-i şi mergeţi direct acasă. Nu mai staţi în frig.

– Mulţumim, domnişoară, a spus încîntat băiatul, urmat de un cor de strigăte de recunoştinţă din partea celorlalţi. Crăciun fericit, domnişoară! Şi au zbughit-o imediat, de parcă se temeau ca ea să nu se răzgîndească.

– Domnişoară Amanda, n-ar trebui să împarţi bani în stînga şi-n dreapta cu atîta uşurinţă, i-a spus Sukey, urmînd-o în casă şi închizînd uşa în calea vîntului rece. Copiii ar mai fi putut cînta ceva, nu păţeau nimic.

Amanda a rîs şi şi-a strîns şalul în jurul umerilor.

– Nu mai bombăni, Sukey. Este ziua de Crăciun. Trebuie să ne grăbim... Trăsura domnului Devlin va sosi curînd.

Amanda urma să ia parte la petrecerea dată de Jack Devlin, iar Charles, Sukey şi Violet mergeau în vizită la prietenii lor. A doua zi trebuiau să plece cu toţii la Windsor, să petreacă o săptămînă la Sophie, una din surorile Amandei.

Amanda se bucura la gîndul că avea să-şi revadă rudele, dar şi mai tare o bucura că-şi va petrece ziua de Crăciun la Londra. Era foarte plăcut să facă şi altceva, anul acesta. O amuza faptul că, de aici încolo, rudele ei nu vor mai şti cu siguranţă la ce să se aştepte de la ea.

– *Cum? Amanda nu vine?* aproape că o auzea pe mătuşa ei exclamînd. *Dar vine mereu de Crăciun – că doar nu are familia ei. Şi cine se va ocupa de punci...?*

Iar în timpul acesta ea va dansa şi va cina cu Jack Devlin. Poate că-l va lăsa şi să o surprindă sub ramura de vîsc.

– Ei bine domnule Devlin, a şoptit ea nerăbdătoare, vom vedea amîndoi ce ne va aduce ziua de Crăciun.

După ce a făcut o baie fierbinte, aromată, Amanda s-a îmbrăcat într-un halat şi s-a aşezat în faţa şemineului din camera ei. Şi-a periat părul pînă cînd i s-a uscat, transformîndu-se într-o bogăţie de bucle roşcate. Le-a prins într-un coc în creştetul capului, lăsînd libere cîteva şuviţe, pe frunte şi de o parte şi de alta a feţei.

Ajutată de Sukey, s-a îmbrăcat cu o rochie de culoarea smaraldului. Mînecile lungi din catifea se terminau cu cîte o brăţară din pietre de jad iar decolteul pătrat era suficient de adînc ca să-i pună în valoare sînii. A făcut o concesie frigului de afară şi şi-a pus pe umeri un şal din mătase. Cerceii în stil flamand îi străluceau la ureche, ca nişte lacrimi din aur. S-a privit zîmbind în oglindă, mulţumită de rezultat. Nu mai arătase nicicînd atît de bine. Nu avea nevoie să se ciupească de obraji, ca să capete puţină roşeaţă – era deja îmbujorată de emoţie. Puţină pudră pe vîrful nasului, nişte parfum şi era gata.

S-a uitat pe fereastră şi a sorbit din ceaşca de ceai, încercînd să-şi domolească bătăile necontrolate ale inimii atunci cînd a zărit trăsura lui Devlin.

– Ce prostie pentru o femeie de vîrsta mea, să mă simt asemenea Cenuşăresei! şi-a spus, dar sentimentul de încîntare nu a părăsit-o nici cînd a coborît treptele, în căutarea pelerinei.

Servitorul a ajutat-o să urce în trăsură şi să se înfăşoare în pătura cu garnituri din blană. Pe banchetă, Amanda a observat un cadou frumos ambalat. A atins uşor panglica roşie de pe pachetul pătrat şi a citit biletul împăturit:

Poate că nu este la fel de incitantă ca memoriile doamnei B, dar s-ar putea să o găseşti interesantă. Crăciun fericit!

J. D.

Amanda a desfăcut pachetul şi a privit uimită. Era o carte... una mică, foarte veche, cu scoarţele din piele şi paginile fragile, de o culoare maronie. A manevrat-o cu deosebită grijă şi i-a citit titlul cu glas tare: *Călătorii în ţinuturi îndepărtate ale lumii, în patru părţi. De Lemuel Gulliver...*

A făcut o pauză, încîntată.

– Călătoriile lui Gulliver! Îi mărturisise cîndva lui Devlin că această lucrare cvasi-anonimă de Jonathan Swift, preotul şi satiristul irlandez, fusese una din cărţile ei favorite, în copilărie. Iar acea ediţie era una originală, Motte, din anul 1726, nespus de rară.

Zîmbind, Amanda şi-a spus că micul volum însemna pentru ea mai mult decît orice bijuterie. Ar fi trebuit să refuze un dar atît de preţios, nu încăpea îndoială, dar nu se îndura.

A ţinut cartea în poală tot drumul. Deşi nu mai fusese niciodată în casa lui Jack Devlin, auzise destule despre ea de la Oscar Fretwell. Devlin o cumpărase de la fostul ambasador al Franţei care, ajuns la o vîrstă, hotărîse să se retragă pe continent şi să-şi vîndă proprietăţile pe care le avea în Anglia.

Casa era situată într-o zonă selectă, cu magazine exclusiviste şi case elegante, de burlaci. Pentru un om de afaceri era destul de neobişnuit să locuiască în St. James. Majoritatea îşi construiau case la sud de rîu sau în Bloomsbury. Dar Devlin avea ceva sînge aristocrat în vene. Poate că acest lucru, combinat cu averea lui considerabilă, îl făcuse să aleagă acel loc.

Trăsura a încetinit şi s-a aliniat cozii care se întindea de-a lungul străzii. Pasagerii coborau pe rînd în faţa minunatei clădiri. Amanda aproape că a rămas cu gura căscată privind-o.

Era o casă splendidă, cu turnuri, în stil georgian. Era din cărămidă roşie, cu coloane albe, masive şi rînduri de ferestre supradimensionate în stilul roman al lui Palladio. Lateralele casei erau încadrate cu tisă impecabil tunsă şi gard viu, continuîndu-se cu un covor de ciclame albe.

Era o casă cu care s-ar fi mîndrit oricine. Imaginaţia Amandei se înflăcărase în timp ce aştepta să-i vină rîndul să coboare. Şi l-a imaginat pe Jack Devlin elev de şcoală, visînd cu ochii deschişi la ce era dincolo de zidurile şcolii Knatchford Heath. Se gîndise vreodată că va locui într-o asemenea casă? Ce anume îl motivase de-a lungul drumului său în viaţă? Şi mai mult decît atît, se va opri oare vreodată sau aceeaşi ambiţie îi va controla întreaga viaţă, pînă în ultima lui clipă?

Devlin nu avea aceleaşi limite ca oamenii obişnuiţi... nu se putea relaxa, nu era niciodată mulţumit, nu reuşea să se bucure de propriile realizări. În ciuda acestor lucruri, sau poate tocmai datorită lor, Amanda se gîndea că era, probabil, cea mai fascinantă persoană din cîte întîlnise vreodată. Şi nu se îndoia că era şi deopotrivă de periculos.

– Numai că eu nu mai sînt o şcolăriţă care visează cu ochii deschişi, şi-a spus Amanda, bazîndu-se pe înţelepciunea ei. Sînt o femeie în toată firea care îl vede pe Jack Devlin aşa cum este... şi nu voi fi în pericol atîta timp cît nu-mi permit să mă port ridicol.

Cum ar fi fost să se îndrăgostească de el. Nu – inima i s-a strîns doar cînd s-a gîndit la asta. Nu-l iubea şi nici nu dorea să-l iubească. Îi făcea plăcere compania lui şi era de ajuns. Trebuia să-şi repete mereu că Devlin nu putea rămîne fidel unei singure femei, întreaga viaţă.

Trăsura s-a oprit iar vizitiul s-a grăbit să o ajute să coboare. L-a luat de braţ, lăsîndu-se ghidată pe treptele acoperite de o pojghiţă de gheaţă amestecată cu nisip, pînă la uşile mari, duble. Din interior răzbăteau frînturi de conversaţie şi muzică. De balustrade şi cornişe erau agăţate crengi de brad şi de vîsc, prinse cu panglici din catifea roşie. Mirosul florilor se amesteca delicat cu cel uşor condimentat, de mîncare, o promisiune a cinei elaborate care se pregătea.

Erau mai mulţi musafiri decît se aşteptase Amanda, pe puţin două sute. În timp ce copiii se jucau într-un salon separat, rezervat lor, adulţii se plimbau dintr-o cameră în alta. Muzica veselă din salonul de pictură umplea casa.

Amanda a tresărit de plăcere cînd a văzut că Devlin i-a remarcat imediat prezenţa. Era elegant, îmbrăcat într-o vestă şi o haină de culoarea cărbunelui care îi punea în evidenţă silueta armonioasă. Dar hainele demne de un aristocrat nu-i ascundeau deloc alura de pirat. Era prea nestăpînit, prea calculat ca să păcălească pe cineva, ca să fie luat drept un gentleman

– Domnişoară Briars, a spus luîndu-i ambele mîini într-ale lui. A privit-o aprobator şi franc. Arăţi ca un înger de Crăciun.

Amanda a rîs, flatată.

– Îţi mulţumesc pentru minunata carte. O voi preţui mereu. Mă tem însă că eu nu am nimic pentru tine.

– Să te văd într-o rochie cu decolteu, ca aceasta, este singurul cadou pe care mi-l doresc.

Ea s-a încruntat şi a privit în jur, să vadă dacă nu era nimeni pe aproape.

– Şşt... dacă te aude cineva?

– Ar crede că mi s-au aprins călcîiele după tine, i-a şoptit *sotto voce*. Şi ar avea dreptate.

– Să ţi se aprindă călcîiele, a repetat ea cu răceală, deşi cuvintele îi făcuseră plăcere. Doamne, ce poetic!

I-a zîmbit.

– Nu am talentul tău literar cînd vine vorba de descrierea poftelor carnale, sînt nevoit să recunosc...

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ai pomeni asemenea subiecte într-o zi sacră de sărbătoare, i-a şoptit ea, cu obrajii în flăcări.

Devlin a zîmbit din nou şi a luat-o de braţ.

– Foarte bine. Voi fi cuminte ca un băiat din corul bisericii, toată seara, dacă asta îţi doreşti.

– Ar fi o schimbare plăcută, i-a răspuns ea, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

– Vino cu mine. Vreau să-ţi prezint cîţiva prieteni.

Amandei nu i-a scăpat aerul de stăpîn pe care îl arbora în timp ce străbătea salonul uriaş. Mutîndu-se de la un grup la altul, schimba zîmbete şi glume, le făcea cunoştinţă musafirilor, totul cu o uşurinţă care o uimea.

Deşi nu o spusese niciodată deschis, ceva în tonul şi în expresia lui sugera că între el şi Amanda era ceva mai mult decît o relaţie strict profesională. Iar propria reacţie o uimea. Nu se mai simţise niciodată ca o jumătate a unui cuplu, nu mai fusese privită cu invidie de alte femei, sau cu admiraţie de alţi bărbaţi.

Au înaintat încet printre grupurile de invitaţi. Cei care nu doriseră să danseze se strînseseră într-un salon ornat cu lambriuri din mahon, jucînd şarade sau whist. Amanda i-a recunoscut pe mulţi dintre ei – erau scriitori, publicişti şi jurnalişti cu care se mai întîlnise cu diverse ocazii în ultimele luni. Erau o adunare zgomotoasă iar spiritul sărbătorilor se reflecta pe chipul tuturor, de la cei mai tineri pînă la cei mai bătrîni.

Devlin s-a oprit la masa cu răcoritoare unde cîţiva copii se urcaseră pe scaune, în jurul unui bol cu punci fierbinte din care scoteau stafidele încinse cu degetele lor grăsuţe şi le aruncau repede în gură.

– Cine cîştigă? a întrebat Jack iar ei au arătat spre un băiat durduliu, cu un smoc de păr în creştet.

– Georgie! El a prins cele mai multe stafide pînă acum.

– Am cele mai rapide degete dintre toţi, domnule, a recunoscut băiatul, zîmbind.

Devlin i-a zîmbit la rîndul lui şi i-a făcut semn Amandei spre bol:

– Încearcă şi tu, i-a spus iar băieţii au început să chicotească.

Amanda s-a încruntat discret:

– Mă tem că ar dura prea mult. Trebuie să-mi scot mănuşile...

Ochii lui Devlin au strălucit, amuzaţi şi şireţi.

– Bine, atunci încerc eu. Şi-a dat mănuşa jos şi înainte ca Amanda să apuce să protesteze a prins o stafidă şi i-a îndesat-o în gură. Amanda a înghiţit din reflex, simţind cum stafida fierbinte îi ardea limba. Copiii au izbucnit cu toţii în rîs. Amanda şi-a ferit privirea, ca să nu o vadă că zîmbea, în timp ce stafida îşi răspîndea savoarea în interiorul gurii ei. După ce a înghiţit, l-a privit cu reproş.

– Încă una? a întrebat cu inocenţă, întinzînd mîna spre bol.

– Nu, mulţumesc. Nu vreau să-mi stric pofta de mîncare. Devlin a zîmbit şi şi-a supt degetul lipicios, după care şi-a pus mănuşa la loc. Copiii s-au strîns din nou în jurul bolului, reluîndu-şi jocul.

– Vrei nişte vin? a întrebat-o el.

– Nu vreau să te monopolizez. Trebuie să te ocupi şi de ceilalţi invitaţi.

Devlin a tras-o într-un colţ al salonului, luînd din mers un pahar cu vin de pe o tavă purtată de un servitor. I l-a întins Amandei şi s-a plecat să-i şoptească la ureche:

– Pentru mine un singur musafir de-aici contează.

Amanda a simţit cum roşea. I se părea că visa. Toate astea nu i se puteau întîmpla Amandei Briars, fata bătrînă din Windsor... muzica plăcută, casa minunată, bărbatul atrăgător care îi şoptea la ureche mici prostii seducătoare.

– Ai o casă foarte frumoasă, i-a spus cu glas nesigur, făcînd eforturi să rupă vraja dintre ei.

– Nu am nici un merit. Aşa am cumpărat-o, cu mobilier cu tot.

– Este foarte mare pentru o singură persoană.

– Am adesea oaspeţi.

– Ai locuit aici şi cu vreuna din amantele tale? Amanda nu înţelegea cum de îndrăznise să pună o întrebare atît de şocantă.

El a zîmbit:

– Domnişoară Briars... Să pui asemenea întrebări într-o zi sacră de sărbătoare....

– Ai făcut-o sau nu? a insistat ea. Nu mai putea da înapoi, oricum.

– Nu, a recunoscut el. Am avut cîteva aventuri, dar niciodată o amantă. E destul de neplăcut, din cîte am observat – şi foarte costisitor – să scapi de amantă atunci cînd te-ai plictisit de ea.

– Şi cînd a luat sfîrşit ultima ta aventură?

Devlin a rîs încet.

– Nu mai răspund la nici o întrebare pînă cînd nu-mi spui de ce te interesează aşa, dintr-o dată, ce fac eu în dormitor.

– S-ar putea să-mi fii sursă de inspiraţie pentru un personaj, cîndva.

– Înseamnă că va trebui să afli mai multe despre mine, băgăcioasa mea prietenă. Cum ar fi că-mi place să dansez. Şi mă pricep destul de bine. Aşa că, dacă-mi dai voie să-ţi demonstrez...

I-a luat paharul de vin din mînă şi l-a pus pe o masă din apropiere, apoi a condus-o spre salonul mare.

În următoarele ore, Amanda a continuat să creadă că visa. A dansat, a băut, a rîs şi a participat la jocuri. Datoriile lui de gazdă îl mai îndepărtau cînd şi cînd de ea, dar chiar şi atunci cînd se afla în celălalt colţ al încăperii, Amanda era conştientă de privirea lui care o fixa. Spre amuzamentul ei, îi arunca priviri morocănoase cînd zăbovea prea mult la vreo discuţie cu vreun domn, de parcă ar fi fost gelos. L-a trimis chiar pe Oscar Fretwell să intervină după ce a dansat şi a doua oară cu un bancher fermecător, „King" Mitchell.

– Domnişoară Briars, a exclamat Fretwell, al cărui păr blond strălucea în lumina candelabrelor. Noi doi nu am dansat pînă acum... iar domnul Mitchell nu poate monopoliza o doamnă atît de fermecătoare.

Plin de regret, Mitchell s-a dat deoparte iar Amanda a întrebat zîmbind, cînd a început cadrilul:

– Te-a trimis Devlin, nu-i aşa?

Fretwell a zîmbit, fără să încerce să nege.

– Mi s-a spus să-ţi aduc la cunoştinţă că Mitchell este divorţat şi că-i plac jocurile de noroc. Nu este o companie potrivită.

– Mie mi s-a părut foarte amuzant, i-a răspuns Amanda. L-a zărit pe Devlin în arcada dintre saloane. Era încruntat. I-a făcut cu mîna, veselă, şi a continuat cadrilul.

Cînd dansul s-a terminat, Fretwell a însoţit-o la masa cu băuturi, pentru o cupă de punci. Un servitor turna cu polonicul lichidul de culoarea murelor în cupe de cristal. Amanda a simţit prezenţa unui bărbat, lipit de cotul ei. S-a întors şi i-a zîmbit.

– Ne cunoaştem cumva, domnule?

– Nu, spre marele meu regret. Era un bărbat înalt, cu o figură banală şi o barbă scurtă care devenise foarte la modă în ultima vreme. Avea ochi căprui, frumoşi, o gură surîzătoare şi un zîmbet liniştitor. Părul cu accente roşcate era brăzdat de fire argintii, la tîmple. Era probabil cu cinci sau zece ani mai în vîrstă ca ea... un bărbat matur, stăpînit, foarte încrezător în el însuşi.

– Daţi-mi voie să fac prezentările, a spus Fretwell, proptindu-şi şi mai bine ochelarii pe nas. Domnişoară

Amanda Briars, dînsul este domnul Charles Hartley. Întîmplarea face să aveţi amîndoi acelaşi editor.

Pe Amanda o intriga ideea că Hartley era şi el colaboratorul lui Jack Devlin.

– Domnul Hartley are deja compasiunea mea, a spus ea, făcîndu-i pe amîndoi să rîdă.

– Cu permisiunea ta, domnişoară Briars, vă las să vă plîngeţi de milă unul altuia. Trebuie să întîmpin nişte vechi prieteni care tocmai au venit.

– Bineînţeles, a spus Amanda luînd o înghiţitură din punciul dulce, uşor acidulat. Hartley. Numele i se părea cunoscut. Doar nu eşti *Unchiul Hartley*? l-a întrebat, încîntată. Cel care scrie cărţi de versuri pentru copii? Văzîndu-l că încuviinţa, l-a luat de braţ, dintr-un impuls. Lucrările tale sînt minunate. Absolut minunate. Le-am citit pe toate nepoţilor şi nepoatelor mele. Preferata mea este cea cu elefantul care se plîngea tot timpul... sau poate cea cu regele care găseşte o pisică magică...

– Da, versurile mele sînt nemuritoare, s-a autoironizat el.

– Dar eşti atît de inteligent! i-a spus cu sinceritate Amanda. Şi este atît de greu să scrii pentru copii! Eu nu aş putea avea idei care să le suscite interesul.

El i-a zîmbit cu atîta căldură încît chipul lui a devenit aproape frumos.

– Greu de crezut că nu poți aborda cu talent orice subiect, domnișoară Briars.

– Hai să găsim un colț mai retras, să stăm de vorbă, l-a rugat Amanda. Am o grămadă de întrebări să-ți pun.

– Ce idee bună! a spus el dîndu-i brațul și conducînd-o afară din salon.

Amanda a descoperit că era o companie plăcută, odihnitoare, complet diferită de cea a lui Devlin, care i se părea foarte stimulatoare. Ironia făcea ca Hartley, care își cîștiga existența scriind cărți pentru cei mici, să fie văduv, fără copii.

– Am avut o căsnicie reușită, i s-a confesat Amandei în timp ce continua să țină în mîini un pahar de punci pe care îl golise cu cîteva minute în urmă. Soția mea era genul de femeie plăcută, fără aerele acestea prostești pe care și le dau multe femei în ziua de azi. Îi plăcea să vorbească liber și să rîdă. A făcut o pauză și a continuat, gînditor: semănați mult, de fapt.

Jack a reușit cu greu să se smulgă din conversația plicticoasă în care fusese atras de doi cărturari, doctorul Samuel Shoreham și fratele acestuia, Claude, care se străduiau să-l convingă să le publice manuscrisul despre antichitățile grecești. L-a găsit imediat pe Fretwell:

– Unde este? l-a întrebat scurt. Nu mai era nevoie să-i spună despre cine era vorba.

– Domnişoara Briars este acolo, în colţ, cu domnul Hartley, i-a răspuns Fretwell. Este în siguranţă cu el, te asigur. Hartley nu ar fi în stare să-i facă avansuri necuviincioase unei doamne.

Jack s-a uitat la cei doi, după care şi-a întors privirea spre pahar. A zîmbit cu amărăciune şi a vorbit fără să ridice ochii:

– Ce ştii despre Charles Hartley, Oscar?

– Te referi la situaţia lui materială? Sau la caracterul lui? Hartley este văduv şi este cunoscut drept un bărbat onorabil. Are avere, deşi nu foarte mare, s-a născut într-o familie bună şi nu a fost implicat în nici un scandal. Fretwell a făcut o pauză, după care a continuat: şi cred că este adorat de copiii de pretutindeni.

– Şi ce ştii despre mine? l-a întrebat apoi Jack.

Fretwell s-a încruntat, nedumerit.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Îmi cunoşti stilul de a face afaceri. Nu sînt onorabil şi nici nu mă ţin departe de scandaluri. Am făcut avere, dar sînt fiu ilegitim. Şi mai mult decît atît, nu-mi plac copiii, detest ideea de căsătorie şi nu am reuşit să am o relaţie cu o femeie care să dureze mai mult de şase luni... Şi sînt un ticălos egoist, pentru că nu voi lăsa nimic din toate astea să mă împiedice să-i

fac curte domnişoarei Briars, deşi sînt ultimul bărbat de care ar avea nevoie.

– Domnişoara Briars este o femeie inteligentă, i-a spus încet Fretwell. Poate că ar fi mai bine să o laşi pe ea să hotărască ce-i trebuie şi ce nu.

Jack a clătinat din cap.

– Nu-şi va da seama de greşeală decît după ce o va face. Aşa sînt femeile.

– Domnule... a dat să spună Fretwell, dar Jack se îndepărtase deja.

Cina de Crăciun a fost splendidă, iar oaspeţii exclamau încîntaţi ori de cîte ori era servit un nou fel de mîncare. Paharele scoteau clinchete ritmice, dopurile sticlelor pocneau iar conversaţia era animată. Amanda pierduse deja şirul delicateselor care le fuseseră servite: cel puţin patru feluri de supă şi cîţiva curcani cu sos din ierburi aromate. O procesiune nesfîrşită de servitori adusese platouri cu viţel în sos bechamel, claponi, prepeliţe fripte, friptură de iepure, ouă de lebădă şi caserole cu legume. Plăcinte cu peşte şi vînat erau aşezate în vase aburinde din argint, urmate de fructe exotice şi trufe în vin.

Deşi savura mîncarea, Amanda era pe deplin absorbită de bărbatul de lîngă ea. Devlin era nespus de

fermecător şi povestea într-una. Avea talent, probabil că de vină era moştenirea lui irlandeză.

Simţea furnicături în trup, care nu aveau nici o legătură cu faptul că băuse puţin vin. Voia să rămînă singură cu Devlin, chiar şi pentru scurt timp. I-a privit mîinile şi gura i s-a uscat. Îşi amintea căldura mîinilor lui pe trupul ei şi voia să o simtă din nou. Voia să fie fericită şi relaxată, în braţele lui. Pînă atunci dusese o viaţă anostă, obişnuită, iar Devlin i se părea la fel de strălucitor ca o cometă care brăzda cerul.

După un timp care i-a părut o eternitate, cina a luat sfîrşit iar oaspeţii s-au împărţit în grupuri. Unii au rămas la masă, să bea cîte un pahar de Porto, cîteva doamne s-au retras în salonaş pentru ceai, dar majoritatea s-a strîns în jurul pianului, să cînte colinde. Amanda se pregătea să li se alăture, dar s-a simţit luată de cot şi i-a auzit vocea lui Devlin la ureche:

– Vino cu mine.

– Unde mergem? l-a întrebat.

Expresia lui politicoasă abia dacă mai masca dorinţa vibrantă din ochii lui.

– Să găsim nişte vîsc.

– Vei da naştere unui scandal, l-a avertizat ea, neştiind dacă să rîdă sau să fie alarmată.

– Te temi de scandal? A condus-o pe holul întunecat. Înseamnă că ar fi mai bine să rămîi cu Hartley, prietenul tău cel respectabil.

– Aproape că pari gelos pe acest domn blînd, văduv...

– Bineînțeles că sînt gelos pe el, a mormăit Devlin. Sunt gelos pe orice bărbat care te privește. A tras-o într-o încăpere cufundată în întuneric care mirosea a piele, a tutun și pergament. Erau în bibliotecă, și-a dat ea seama, în timp ce inima îi bătea cu putere la gîndul că era singură cu el. Te vreau doar pentru mine, a continuat Devlin, răgușit. Vreau să plece cu toții.

– Domnule Devlin, a spus cu voce tremurîndă, simțind cum o lipea cu spatele de un corp de bibliotecă. Cred că ai băut prea mult.

– Nu sînt beat. De ce-ți este atît de greu să crezi că te doresc? A simțit cum îi cuprindea capul între palme, cu blîndețe. Buzele lui i-au atins fruntea, obrajii, nasul, cu sărutări ușoare și fierbinți. I-a șoptit, mîngîind-o cu răsuflarea: întrebarea este – tu mă dorești?

Trupul ei s-a arcuit spre el. A lipit-o strîns de el, atît cît le permiteau hainele. I-a sărutat gîtul gol, a mîngîiat-o și a gustat-o, făcînd-o să-i tremure genunchii.

– Frumoasa mea, i-a șoptit, cu buzele lipite de pielea ei. *A chuisle mo chroi...* Ți-am mai spus asta, îți amintești?

– Dar nu mi-ai spus ce înseamnă, a reușit ea să vorbească, lipindu-și obrazul de al lui.

El a dat capul pe spate şi a privit-o. Ochii lui albaştri păreau acum negri. Pieptul i se ridica şi-i cobora în ritmul respiraţiei.

– Eşti bătaia inimii mele, i-a şoptit. Am ştiut că asta se va întîmpla între noi, din clipa în care te-am văzut prima oară.

Degetele i-au tremurat cînd s-a agăţat de haina lui. Aceasta era adevărata dorinţă, şi-a spus, şi era de o sută de ori mai puternică decît tot ce trăise pînă atunci. În seara aceea, în care aflase ce era plăcerea, îl percepuse ca pe un străin. Acum înţelegea diferenţa între a dori un străin atrăgător şi a dori un bărbat la care ţineai. Ceva nou se înfiripase între ei. Atracţia dintre ei se transformase în ceva întunecat, primar.

– *Nu va fi niciodată al tău*, şi-a repetat în gînd. *Nu-ţi va aparţine. Nu va dori să se căsătorească sau să-i fie îngrădită în vreun fel libertatea. Totul se va sfîrşi într-o zi iar tu vei fi din nou singură.* Era prea realistă ca să nu-şi dea seama de adevăr.

Dar toate aceste gînduri au dispărut cînd el şi-a lipit buzele de ale ei. Gura lui a aţîţat-o, insistent, pînă cînd gura ei s-a relaxat şi i s-a deschis. Răspunsul ei a părut să vină ca un şoc – sărutul lui a devenit mai apăsat, mai adînc, iar limba lui o explora frenetic. Invazia a excitat-o şi s-a lipit şi mai tare de el, presîndu-i pieptul cu sînii ei.

Devlin s-a smuls din sărut de parcă nu mai rezista, nu mai putea respira. Dar nu a eliberat-o din îmbrăţişare.

– Dumnezeule, i-a şoptit printre bucle. Felul în care îmi umpli braţele... mă scoate din minţi. Eşti atît de dulce... de moale... A sărutat-o din nou, cu buze fierbinţi, provocatoare, de parcă ar fi fost o delicatesă după care tînjise, ca şi cum ar fi fost dependent de ea. Senzaţia de plăcere invadase trupul Amandei, care parcă aştepta declicul care să facă tensiunea acumulată să explodeze într-un val de extaz.

Mîinile i-au căutat frenetic corsetul, capetele şiretului din mătase care îi susţinea decolteul. Şi-a lipit buzele de pielea moale, umplînd-o de sărutări. Sfîrcurile i se întăriseră pe sub rochie. Le-a atins prin material, degetele lui mari frecau, presau. Amanda a gemut uşor, amintindu-şi de cealaltă întîlnire a lor, atunci, de ziua ei, cînd buzele lui îi atinseseră sînii dezveliţi. Îşi dorea din nou acea intimitate, cu o disperare vecină cu nebunia.

Devlin a părut să-i citească gîndurile. Palma i-a cuprins sînul şi a ţinut-o strîns, de parcă încerca să-i alunge toate durerile.

– Amanda, i-a şoptit răguşit, lasă-mă să te duc acasă în noaptea asta.

Mintea îi era înceţoşată de atîta senzualitate. După un timp, i-a răspuns:

– Dar mi-ai oferit deja trăsura ta.

– Ştii bine ce vreau să spun.

Bineînţeles că ştia. Voia să meargă acasă la ea, să o însoţească în dormitor şi să facă dragoste în patul în care nu mai dormise altcineva, cu excepţia ei. Şi-a sprijinit fruntea de pieptul lui şi a dat uşor din cap. Venise vremea. Înţelegea riscurile, limitele, consecinţele şi era gata să le accepte pe toate în schimbul bucuriei pure de a fi cu el. O noapte cu el... o sută de nopţi... orice îi rezerva soarta.

– Da, a spus cu buzele lipite de cămaşa lui, inspirîndu-i aroma pielii, cu un iz de parfum. Vreau să mă duci tu acasă, în seara asta.

CAPITOLUL 9

Amanda nici nu a mai conştiëntizat cum a trecut restul serii, ştia doar că i s-a părut că a durat o eternitate pînă să plece toţi musafirii. Într-un final, copii au fost luaţi pe sus şi îndesaţi în trăsuri de părinţii uşor ameţiţi de vin şi gălăgie, cuplurile şi-au luat rămas-bun pe treptele de la intrare, făcînd schimb de planuri şi de promisiuni. Au fost şi cîteva săruturi fugare, sub ramura de vîsc atîrnată deasupra uşii.

Amanda l-a văzut foarte puţin pe Devlin în ultima oră a petrecerii. Fusese ocupat să-şi ia la revedere de la invitaţii lui şi să le accepte urările de bine. A zîmbit cînd şi-a dat seama ce făcea el: îi conducea pe fiecare la uşă, pe nesimţite, cît de rapid putea. Era clar că era nerăbdător să scape de ei şi să rămînă singur cu ea. Iar din privirile pe care i le arunca a înţeles că-şi făcea griji să nu se răzgîndească.

Şi totuşi nimic nu avea să stea între ei în noaptea aceea. Ea nu se mai simţise niciodată atît de lipsită de apărare şi de dornică. A aşteptat, forţîndu-se să fie

răbdătoare, în salonaşul albastru cu auriu, contemplînd focul din şemineu. Cînd a plecat şi ultimul oaspete, muzicanţii şi-au strîns instrumentele iar prin casă au început să forfotească servitorii, începînd să facă curăţenie, Devlin a venit la ea.

– Jack. I-a rostit încet numele, iar el a luat-o de mînă.

Flăcările îi luminau parţial faţa.

– E vremea să pleci acasă, i-a spus privind-o intens, fără să mai afişeze încrederea obişnuită sau vreun zîmbet. O privea atent, de parcă încerca să-i citească gîndurile cele mai intime. Vrei să pleci singură, a continuat cu blîndeţe, sau doreşti să te însoţesc?

I-a atins obrazul cu vîrful degetelor înmănuşate. Nu mai văzuse niciodată o gură atît de frumoasă, buze atît de bine conturate, pline, promiţînd delicii carnale.

– Vino cu mine, i-a spus.

Interiorul trăsurii era rece şi întunecat. Amanda şi-a pus picioarele direct pe vasul cald, ca să se încălzească. Trupul lui masiv şi-a făcut loc lîngă ea, iar picioarele lui lungi au ocupat aproape întreg spaţiul dintre banchete. A rîs văzînd-o cum încerca să absoarbă toată căldura emanată de vasul de porţelan, plin cu cărbuni încinşi, după ce vizitiul a închis uşa.

A luat-o pe după umeri şi i-a şoptit la ureche.

– Pot să te încălzesc eu. Trăsura a pornit, cu zdruncinături uşoare din cauza denivelărilor de pe drum.

S-a trezit luată pe sus şi aşezată în poala lui, fără urmă de efort.

– Jack! a exclamat cu respiraţia întretăiată cînd el i-a dat deoparte şalul şi şi-a trecut palma pe spatele ei. A părut să nu o audă. Îşi aţintise privirea pe sînii ei, pe jumătate dezgoliţi, în timp ce cu mîna cealaltă îi căuta pe sub fustă. Jack! a oftat din nou, încercînd să se tragă de lîngă el, fără să reuşească însă.

– Da? a murmurat el trecîndu-şi buzele de-a lungul gîtului ei.

– Nu în trăsură, pentru numele lui Dumnezeu!

– De ce nu?

– Pentru că este... O atingea cu vîrful limbii, găsindu-i punctul sensibil de la baza gîtului, aşa că nu şi-a putut stăpîni un oftat. Vulgar. Comun.

– Şi excitant, i-a şoptit. Te-ai gîndit vreodată să faci dragoste în trăsură, Amanda?

Ea a dat capul pe spate şi l-a privit uimită, încercînd să-i descifreze trăsăturile prin întuneric.

– Bineînţeles că nu! Nici nu-mi imaginez cum poţi face asta. Cînd şi-a dat seama că el zîmbea provocator, s-a grăbit să adauge: nu, nu! Nu-mi spune!

– Mai bine îţi arăt, i-a spus, murmurîndu-i cuvinte intime în timp ce degetele îi erau ocupate cu spatele

rochiei ei. Amanda a simţit cum corsetul i se desfăcea rapid.

Cînd acceptase să facă dragoste cu el îşi imaginase o scenă romantică, în dormitorul ei, în nici un caz în trăsură. El i-a furat un sărut, apoi a început să-şi plimbe buzele pe gîtul ei.

– Nu, a gemut ea. Ajungem imediat... Vizitiul îşi va da seama. Opreşte-te!

Jack o ţinea prizonieră în poala lui, privind-o provocator. Pulsul i se accelerase, bărbăţia i se întărise. Voia să o pătrundă, să o strîngă lîngă el, să o muşte şi să-i sărute fiecare centimetru de piele.

A sărutat-o arzător, căutîndu-i limba, absorbindu-i-o cu nesaţ. Ea i-a răspuns dornică, lăsîndu-l să o sărute exact aşa cum dorea el, arcuindu-se atunci cînd palma lui i-a atins spatele gol. Îi desfăcuse nerăbdător şireturile corsetului, iar acum Amanda putea respira în voie, eliberată.

I-a dat deoparte rochia în faţă şi i-a desfăcut şi şireturile de la decolteu. Sînii plini au dat să iasă afară, acoperiţi doar de cămaşa subţire. A ridicat-o orbeşte, căutîndu-i un sfîrc. I l-a găsit şi a pus stăpînire pe el, lingîndu-l şi muşcîndu-l uşurel prin materialul subţire. Bobocul dulce i s-a întărit sub buzele lui, iar Amanda a gemut uşor. I-a tras cămaşa deoparte, simţind cum materialul fragil i se rupea între degete, pînă cînd i-a

dezgolit complet sînii. Şi-a îngropat gura în adîncitura lor, susţinîndu-le greutatea cu palmele desfăcute.

– Jack, abia a reuşit ea să şoptească. Oh, Jack.

Gura lui lacomă i-a găsit din nou sfîrcul, trasînd cercuri cu limba în jurul lui. Răspunsul ei primar l-a făcut să uite de tot ce-i înconjura, de tot ce se afla dincolo de trăsura în care se aflau amîndoi. Ca un animal care îşi revendică prada, şi-a strecurat mîinile sub fustele ei şi a aşezat-o cu picioarele desfăcute deasupra lui.

Aşa cum se aşteptase, Amanda nu era o parteneră pasivă. Gura ei îi răspundea dornică, săruturile ei îl aţîţau, mîinile ei rătăceau pe pieptul lui, hainele şi cravata o încurcau, aşa că a tras de ele, cu un geamăt înfundat.

– Ajută-mă, i-a spus cu un tremur în glas, căutînd înfrigurată să-i desfacă pantalonii. Vreau să te ating.

– Nu încă. Palmele lui au alunecat mai jos, găsindu-i fesele. Dacă mă atingi acum nu voi mai fi în stare să mă opresc.

– Nu-mi pasă. A tras şi mai tare de pantaloni şi a reuşit să-i deschidă primul nasture. Vreau să te simt... să te ating... Degetele i se mişcau peste bărbăţia întărită, vizibilă prin pantaloni. Presiunea uşoară l-a făcut să tresară şi să geamă. În plus, i-a reamintit ea, tu eşti cel care a început.

Era adorabilă, atît de imperioasă, de pasională, încît Jack a simțit că i se strînge inima, cuprins de un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse pînă atunci... și care i se părea prea periculos ca să-l examineze.

– Bine, atunci, i-a spus cu vocea încărcată de dorință. Departe de mine gîndul să-ți refuz ceva.

A dat-o puțin deoparte și și-a desfăcut imediat cei șase nasturi care mai rămăseseră. Erecția sa a răsărit viguroasă, vibrînd lîngă carnea caldă, de femeie. Mîinile îi tremurau, încerca să-și stăvilească dorința de a o așeza deasupra și a se avînta în trupul ei virginal. A așteptat, forțîndu-și răbdarea și strîngînd din dinți cînd degetele ei reci l-au atins timide.

– Oh, a șoptit ea cu ochii întredeschiși, explorînd cu blîndețe. Nu mă așteptam... ești așa fierbinte... și pielea e atît de...

Jack a întors capul, respirînd greu, luptîndu-se cu senzațiile copleșitoare. I-a simțit obrazul Amandei lipindu-se de al lui.

– Te doare cînd te ating? i-a șoptit ea, ezitînd.

– Nu, Dumnezeule, nu... A rîs răgușit. E tare bine. *Mhuirnin*... mă omori... trebuie să te oprești.

A prins-o de încheietură și i-a dat mîna deoparte, în timp ce cu cealaltă mînă a început să-i caute capsele care îi susțineau pantalonașii. Le-a desfăcut cu o singură mișcare, apoi și-a strecurat degetul mare printre buclele roșiatice.

– Este rîndul meu, i-a murmurat sărutîndu-i chipul înfierbîntat, continuînd să-şi mişte degetul în adîncitura umedă. Amanda a gemut şi s-a lipit şi mai tare de el, căutîndu-l. El a continuat să o atingă, înnebunitor, odihnindu-şi degetul chiar deasupra culmii delicate care devenise insuportabil de sensibilă. Tremura şi se zvîrcolea uşor în timp ce degetul lui se rotea în cerc.

Nu a pătruns-o, ci a atins-o doar cu sexul. Fiecare hurducătură a trăsurii îi aducea şi mai aproape. Jack a închis ochii – senzaţiile erau mult prea intense. Autocontrolul începea să-l părăsească. Ştia că va ajunge curînd la punctul culminant... nu, nu putea face asta, nu acolo, nu încă. A înjurat printre dinţi şi a îndepărtat-o de pe erecţia lui.

– Jack, a oftat ea. Am nevoie de tine... oh, Doamne, te rog...

– Da, a murmurat el, asudat, concentrat să nu se mişte. O să-ţi ofer ce vrei, draga mea. Curînd. Dar trebuie să mai aşteptăm, *mhuirnin*... trebuie să o facem aşa cum se cuvine, într-un pat confortabil. Nu mi-am imaginat că vom ajunge atît de departe aici, în trăsură... numai că... nu m-am mai putut controla. Întoarce-te, lasă-mă să-ţi închei rochia...

– Nu mai aştepta, i-a spus ea. Te doresc acum. L-a sărutat cu nesaţ, folosindu-şi limba, incitîndu-l.

– Nu. A rîs nesigur şi i-a cuprins faţa în palme, presărîndu-i săruturi pe buze. Vei regreta dacă nu ne

oprim acum... oh, iubito... lasă-mă să mă opresc, cît mai pot.

– Am aşteptat treizeci de ani, i-a şoptit ea. Lasă-mă pe mine să decid cînd şi unde. Te rog. Data viitoare hotărăşti tu.

Cuvintele „data viitoare", gîndul la ce va face cu ea, pentru ea... nu se mai putea abţine.

– N-ar trebui să facem asta, s-a auzit şoptind în timp ce o aşeza din nou deasupra lui, căutîndu-i pe sub fuste.

– Nu-mi pasă. Vreau acum... acum... Cuvintele i s-au transformat în geamăt cînd degetul lui mijlociu şi-a croit drum înăuntrul ei.

Jack o privea în ochii gri, vedea cum pasiunea îi colora obrajii. Mîinile ei s-au încleştat pe umerii lui şi l-a tras mai aproape. Interiorul fierbinte al trupului ei s-a strîns în faţa invaziei degetului lui. Gura ei a căutat-o pe a lui iar el a sărutat-o într-atît de adînc cum îşi dorise. Limba lui se mişca în acelaşi timp cu degetul, aducînd-o mai aproape, şi mai aproape.

A scos un sunet înfundat, apoi a gemut şi s-a ţinut strîns de el cînd a ajuns la extaz. S-a cutremurat, s-a arcuit, s-a lipit de el în timp ce sexul i se contracta în valuri. Cu un murmur, Jack şi-a retras degetul şi a aşezat-o deasupra sexului său. Amanda s-a apăsat pe el, dornică. Şi-a ţinut răsuflarea de durere atunci cînd

el a pătruns-o, dar trupul ei a continuat să se lase în jos, pînă cînd a pătruns-o deplin.

Jack a lăsat capul pe spate, cu ochii închişi. Plăcerea pe care o simţea era prea mare, aproape de nesuportat. Nu putea gîndi sau vorbi, nu reuşea să-l rostească numele. Putea doar să se lase pradă senzaţiilor care veneau în valuri.

A continuat să o ţină strîns la pieptul lui, mîngîind-o pe spatele gol. Ea a tresărit din cauza contrastului dintre aerul rece şi mîna lui caldă. Înjurînd printre dinţi, pentru că şi-a dat seama că trăsura încetinise, Jack a încercat să-i adune marginile corsetului.

– La naiba! Am ajuns.

Amanda a continuat să stea relaxată la pieptul lui. A întins mîna şi a încuiat uşa trăsurii.

– Totul va fi bine, Jack.

El a reuşit să-i închidă rochia.

– Nu trebuia să-mi pierd capul... trebuia să mai aşteptăm. Nu se procedează aşa cu o virgină. Aveam intenţia să fiu blînd cu tine, voiam să...

– A fost exact aşa cum am vrut. L-a privit zîmbind. Era încă îmbujorată, ochii îi străluceau. Iar eu nu sînt genul de virgină la care te aştepţi de obicei, aşa că nu trebuia să o facem într-un stil... convenţional.

Continuînd să stea încruntat, Jack a luat-o de talie şi a ridicat-o. Înţelegîndu-i cele mai intime nevoi, a

reuşit să-şi găsească batista în buzunar şi i-a întins-o Amandei, în tăcere. Stînjenită, ea s-a şters între coapse.

– Ţi-am făcut rău, a spus el cuprins de remuşcări, dar ea a clătinat imediat din cap.

– Disconfortul nu a fost într-atît de mare cum mi-a fost dat de înţeles, i-a spus ea. Am auzit poveşti de groază despre noaptea nunţii, dar nu a fost chiar atît de teribil cum am crezut.

– Amanda, a murmurat el, amuzat şi a strîns-o la piept. A sărutat-o pe păr, pe obraz şi pe colţul gurii.

Trăsura se oprise brusc. Ajunseseră în faţa casei Amandei. Mormăind, Jack şi-a aranjat hainele în timp ce Amanda încerca să-şi refacă în grabă coafura, cît de cît. Şi-a prins mai bine cîteva ace de păr şi şi-a pus şalul pe umeri.

– Cum arăt? l-a întrebat.

Jack a clătinat din cap. Nimănui nu-i putea scăpa roşeaţa din obrajii ei, strălucirea ochilor sau roşeaţa buzelor.

– Ca şi cum ai fi fost necinstită, i-a spus direct.

A zîmbit, uimindu-l.

– Grăbeşte-te. Vreau să intru repede în casă, să mă uit în oglindă. Mi-am dorit întotdeauna să ştiu cum arată o femeie sedusă.

– Şi apoi?

L-a privit în ochi.

– Apoi vreau să scapi de toate hainele astea. N-am văzut niciodată un bărbat complet gol.

– Sînt la dispoziţia ta. A întins mîna să-i aşeze o buclă după ureche.

Ea a rămas privindu-l fără să clipească. Jack s-a întrebat la ce anume se gîndea.

– Trebuie să discutăm ceva, a şoptit ea într-un final. Cred că ar fi mai bine să impunem de la început nişte reguli.

– Reguli? Mîna i-a înţepenit în aer.

– Legate de aventura noastră. S-a încruntat, nesigură. Vrei să ai o aventură cu mine, nu-i aşa?

CAPITOLUL 10

– Da, da, vreau o aventură, i-a răspuns Jack. De fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama că vei dori să pui totul la cale.

– Ţi se pare că greşesc cu ceva? l-a întrebat Amanda. De ce nu am stabili nişte reguli, ca doi oameni raţionali?

– Bine, a murmurat el, amuzat. Hai să mergem înăuntru şi să negociem. De-abia aştept să-ţi aud planurile.

Vizitiul le-a deschis uşa iar Amanda a intrat în casă, însoţită de Jack. Picioarele îi tremurau iar locul dintre coapse o ustura. Era un Crăciun pe care nu-l va uita niciodată, şi-a spus. O şuviţă i-a alunecat din coafura răvăşită, peste ochiul drept. Şi-a dat-o după ureche, gîndindu-se la degetele lui insistente, încadrîndu-i faţa, la gura lui lipită de-a ei.

Nu putea fi adevărat... nu renunţase la virginitate în felul acela... şi totuşi, disconfortul sîcîitor dintre picioarele ei, mîinile lui invizibile pe tot trupul ei, toate

erau dovezi că asta făcuse. A căutat un regret măcar, în adîncul sufletului, dar nu a găsit niciunul.

Nimeni nu o mai făcuse să se simtă atît de dorită, de împlinită. Nu-şi dorea decît să-i poată ascunde dragostea ei.

Pentru că îl iubea.

Îşi dăduse seama de asta, iar sentimentul nu o izbise ca un tunet de vară, ci mai degrabă ca o ploaie de aprilie. Nu-şi imagina vreo femeie care să nu se îndrăgostească de Jack Devlin cel frumos şi viclean. Nu-şi făcea iluzii că o va iubi la rîndul lui sau că idila lor va trece testul timpului.

O femeie care l-ar fi putut atrage în capcana căsătoriei avea să fie mereu nefericită. Pentru că el era un bărbat arătos, cu avere şi poziţie socială iar femeile aveau să i se arunce mereu în braţe.

Ea trebuia să ia ce i se oferea şi să aibă grijă ca relaţia lor să se termine frumos, să nu aducă tristeţe şi amărăciune nici unuia dintre ei.

Au intrat în salon. Jack a scos un chibrit din cutia din argint şi a aprins focul în şemineu. Amanda s-a aşezat pe covor, în faţa focului, întinzînd mîinile spre căldură. Jack a venit în spatele ei şi i-a pus o mînă pe spate. L-a simţit sărutînd-o pe păr, gura lui atingînd-o cu blîndeţe pe buclele răvăşite.

– Spune-mi care sînt condiţiile tale, înainte să te seduc din nou, i-a spus el cu glas răguşit.

Ea s-a chinuit să-şi amintească ce avusese de gînd să-i spună. Îi era greu să gîndească atunci cînd îi simţea trupul atît de aproape.

– În primul rînd, insist asupra discreţiei, i-a spus ea. Aş avea mult de pierdut dacă relaţia noastră intimă ar deveni de notorietate. Vor fi zvonuri, bineînţeles, dar atîta vreme cît vom fi discreţi, nu se va isca nici un scandal. De asemenea... A făcut o pauză, simţind cum mîna lui îi aluneca de-a lungul şirei spinării. A închis ochii.

– De asemenea...? a repetat el.

– Vreau ca aventura noastră să aibă o durată limitată. Trei luni, poate. La sfîrşitul acestui timp, vom rămîne prieteni şi vom pleca fiecare pe drumul lui.

Deşi nu-i vedea chipul, l-a simţit încordîndu-se. Cererea ei îl luase prin surprindere.

– Bănuiesc că ai o listă întreagă de motive pentru asta. Aş vrea să le aud, numai Dumnezeu ştie însă de ce.

Amanda a dat hotărîtă din cap.

– Din cîte am observat, relaţiile se termină mai mereu din cauza plictiselii, a certurilor sau geloziei. Dar dacă noi hotărîm de la început cît va dura, mai mult ca sigur că vom reuşi să ne despărţim amiabil. N-aş vrea să pierd prietenia ta atunci cînd pasiunea se va sfîrşi.

– De ce eşti atît de sigură că se va sfîrşi?

– Păi... nici o aventură nu durează la nesfîrşit, nu-i aşa?

Nu i-a răspuns, ci i-a pus la rîndul lui o întrebare:

– Şi dacă nici unul dintre noi nu va dori să se termine totul după cele trei luni?

– Cu atît mai bine. Prefer să o sfîrşim dorindu-ne să mai fi durat decît să ne plictisim unul de celălalt. Şi apoi, şansele de a fi surprins cresc proporţional cu timpul... iar eu nu doresc deloc să devin o paria.

A întors-o cu faţa spre el, părînd să oscileze între amuzament şi iritare.

– Sunt sigur că voi continua să te doresc după cele trei luni, i-a spus. Iar cînd va veni timpul, îmi rezerv dreptul să încerc să te fac să te răzgîndeşti.

– N-ai decît, i-a răspuns zîmbind. Nu mă voi răzgîndi, însă. Am o voinţă foarte puternică.

– Şi eu.

Şi-au aruncat priviri provocatoare. Jack a cuprins-o de umeri şi şi-a apropiat buzele de ale ei. Au fost însă întrerupţi de zgomotul făcut de cineva care intra în casă.

– Sînt servitorii mei, i-a spus Amanda. A dat să se ridice. Jack s-a ridicat cu uşurinţă şi a ajutat-o şi pe ea.

Deşi se ştia cu Sukey de-o viaţă şi fusese nevoită să o audă mereu plîngîndu-se de lipsa unui bărbat în

viaţa ei, Amanda se simţea stînjenită din cauza situaţiei compromiţătoare în care se găsea. A simţit cum obrajii îi luau foc, chiar dacă a arborat o expresie politicoasă. Sukey s-a arătat în prag şi nu şi-a putut ascunde mirarea cînd a văzut că Amanda era singură în casă, doar cu Jack Devlin. Părul şi hainele răvăşite, atmosfera intimă, toate arătau ce se întîmplase între ei.

– Scuze, domnişoară Amanda.

– Bună seara, Sukey. Sper că tu şi Charles aţi petrecut bine?

– Foarte bine, domnişoară. A fost o seară foarte plăcută. Vă mai pot fi de folos cu ceva înainte să merg la culcare?

Amanda a dat din cap.

– Te rog să-mi duci un vas cu apă fierbinte în dormitor.

– Da, domnişoară. A evitat intenţionat să se uite spre musafirul Amandei şi s-a grăbit spre bucătărie.

Înainte să apuce să se mişte, Amanda i-a simţit mîna lui Jack prinzînd-o de talie, prin spate. A lipit-o de pieptul lui şi şi-a cufundat nasul în părul ei, sărutînd-o pe gît. Gura lui era fierbinte şi uşoară şi i-a trimis senzaţii delicioase în tot trupul.

– Mai am de adăugat o condiţie la înţelegerea noastră, i-a spus el, cu buzele lipite de pielea ei.

– Care? Nu-şi mai recunoştea propria voce, acum groasă, încărcată de plăcere.

– Dacă tot vom fi amanţi pe termen scurt, vreau să profit la maxim. Vreau să-mi promiţi că nu-mi vei refuza nimic. A mîngîiat-o lung şi a continuat să-i şoptească. Vreau să fac totul cu tine, Amanda.

– Ce înţelegi tu prin „totul"?

El a rîs încet, în loc de răspuns.

Amanda s-a întors spre el, încruntată.

– Doar nu te aştepţi să încuviinţez ceea ce nu ştiu!

Jack i-a zîmbit, amuzat.

– Ţi-am dăruit un exemplar din cartea doamnei Bradshaw. Cred că ea te va lumina.

– N-am citit-o pe toată, i-a răspuns Amanda. Numai anumite părţi... dar mi s-a părut prea obscenă ca să pot continua.

– Nu mi-aş fi imaginat că o lady care este dispusă să renunţe la virginitate într-o trăsură poate fi atît de pudică. Hai să facem o înţelegere. Aventura noastră se va sfîrşi după trei luni, la cererea ta, dar în acest răstimp vei fi dispusă să faci cu mine tot ce este descris în cartea Gemmei.

– Doar nu vorbeşti serios, i-a spus Amanda, consternată.

– Cu anumite limite, bineînţeles. Doar ceea ce este posibil din punct de vedere anatomic. Dar va fi interesant, nu găseşti?

– Eşti un depravat, i-a spus ea.

– Da, iar pentru următoarele trei luni voi fi doar al tău. I-a zîmbit cu subînţeles. Ei, cum începea primul capitol?

Amanda nu ştia dacă să rîdă sau să se arate oripilată, se întreba dacă el chiar crezuse în propunerea pe care i-o făcuse.

– Parcă începea cu un anume domn care era condus la uşă.

Jack a sărutat-o lung, adînc.

– Eu îmi amintesc altceva, i-a spus. Lasă-mă să te duc sus, să-ţi arăt.

Amanda l-a condus spre scară, dar s-a oprit înainte să pună piciorul pe prima treaptă. O cuprinsese brusc ruşinea. În întunericul trăsurii îi fusese uşor să se desprindă de realitate, dar în interiorul familiar al casei ei, conştientiza brusc ceea ce făcea.

Părînd să-i înţeleagă nesiguranţa, Jack s-a oprit şi a lipit-o de balustradă, cuprinzînd-o între braţele lui.

– Să te duc în braţe?

Ea a suit pe prima treaptă, ca să fie la acelaşi nivel cu el.

– Nu. Sunt mult prea grea. O să mă scapi sau o să te împiedici şi ne frîngem amîndoi gîtul.

Ochii lui albaştri au strălucit.

– Va trebui să te învăţ să nu mă subestimezi niciodată.

– Nu e vorba de asta, numai că... A chicotit surprinsă cînd el s-a aplecat şi a ridicat-o cu uşurinţă în braţe. Oh, nu! Jack, mă scapi!

Dar el o ţinea bine şi nu părea să fie prea grea în timp ce o ducea sus.

– Nu eşti nici pe jumătate cît mine, i-a spus. Te-aş putea duce în braţe kilometri întregi, dacă nu te-ai agita atît.

– Gata, ai demonstrat ce voiai să demonstrezi. Acum lasă-mă jos.

– Te las, poţi să fii sigură. Direct pe pat. Care este dormitorul tău?

– A doua uşă pe dreapta, i-a spus cu buzele lipite de pieptul lui. Nu o mai purtase nimeni în braţe astfel, şi deşi se simţea uşor ridicolă, trebuia să recunoască faptul că îi făcea plăcere, într-un mod primitiv.

Şi-a sprijinit obrazul de umărul lui, savurînd îmbrăţişarea bărbatului puternic.

Au intrat în dormitor iar Jack a închis uşa cu călcîiul. A aşezat-o cu grijă pe patul mare, cu baldachin şi cearceafuri galben-aurii din damasc. Un nor de aburi se ridica din vasul cu apă fierbinte aşezat pe lavoar iar focul fusese aprins în şemineu.

Amanda îl privea pe Jack cu ochi mari, întrebîndu-se dacă avea de gînd să se dezbrace chiar acolo, în faţa ei. El şi-a aşezat haina pe spătarul unui scaun şi a început să-şi scoată vesta şi cravata.

Amanda şi-a dres glasul. Inima începuse să-i bată necontrolat, sîngele îi pulsa în vene.

– Jack, i-a spus, doar nu ai de gînd să începem cu *Capitolul Unu?*

El a zîmbit, înţelegînd că se referea la *Păcatele doamnei B.*

– Trebuie să-ţi mărturisesc, piersicuţo, că memoria mea are nevoie să fie reîmprospătată. Nu-mi amintesc cum începea blestemăţia aceea... Nu vrei să mă luminezi tu?

– Nu, s-a grăbit ea să răspundă, făcîndu-l să rîdă.

Jack s-a apropiat de ea, cu cămaşa desfăcută pe jumătate. Lumina lămpii i se reflecta pe muşchii pieptului. I-a scos uşor cerceii, masîndu-i cu blîndeţe lobul urechilor. A pus bijuteriile deoparte, pe măsuţa de toaletă şi i-a desfăcut părul. Amanda a închis ochii, încercînd să respire ritmic. Fiecare mişcare a lui părea dată cu încetinitorul, de parcă atingea cu grijă o creatură extrem de delicată.

– Trebuie să-ţi fi plăcut vreun fragment din cartea Gemmei. A descălţat-o, lăsînd pantofii să cadă pe covor. Ceva care să te fi intrigat... care să te fi excitat.

I-a scos ciorapii din mătase, unul cîte unul, atingîndu-i în treacăt pulpele ferme.

– Doar nu-ţi imaginezi că ţi-aş spune aşa ceva, a protestat, rîzînd. În plus, nu mi-a plăcut nimic din cartea aceea îngrozitoare.

– Oh, ţi-a plăcut, i-a spus el încet. Şi-mi vei spune ce anume. După ce s-a întîmplat între noi, o fantezie sau două nu mai înseamnă mare lucru.

– Spune-mi tu primul, l-a provocat ea.

A prins-o de glezne şi a tras-o mai aproape.

– Eu am fantezii legate de fiecare părticică din trupul tău. Părul, gura, sînii... chiar şi picioarele.

– *Picioarele mele*? A tresărit cînd el i-a aşezat talpa chiar pe porţiunea din faţă a pantalonilor lui, acolo unde se ghicea o umflătură.

Stînjenită dar şi excitată, Amanda l-a privit pe sub gene, surprinzînd strălucirea jucăuşă din ochii lui. Şi-a tras piciorul şi l-a auzit rîzînd. După care a continuat să-şi scoată şi celelalte haine, lăsîndu-le să cadă pe podea. În cameră se lăsase tăcerea – se auzeau doar lemnele trosnind în foc. Amanda a riscat o privire timidă spre bărbatul gol din faţa ei şi a fost încîntată. Jocul de lumini al flăcărilor îi puneau în evidenţă fiecare detaliu, muşchii şi pielea aurie, liniile ferme ale trupului, care inspirau eleganţă şi putere. Nu-şi imaginase că un om se poate simţi atît de confortabil cu propria goliciune, şi totuşi stătea dezinvolt în faţa ei, de parcă ar fi fost complet îmbrăcat. Era excitat, dar nu încerca să ascundă acest lucru. Amanda îl privea şi simţea cum o invada un val de plăcere. Nu-şi mai dorise niciodată ceva cu atîta ardoare... să-i simtă

trupul lui gol peste al ei, să-i simtă răsuflarea fierbinte pe piele.

– Acum poţi spune că ai văzut un bărbat complet gol, i-a spus Jack. Ce crezi?

Ea şi-a umezit buzele uscate.

– Cred că am aşteptat prea mult. Nu trebuia să las să treacă treizeci de ani.

A întins mîinile spre ea şi i-a desfăcut rochia. Mirosul pielii lui, calde şi uşor sărate, a ameţit-o, aşa cum păţea atunci cînd îşi bea prea repede paharul cu vin. Şi-a proptit mîinile pe umerii lui, ca să-şi ţină echilibrul.

El a ridicat-o cu blîndeţe şi a ajutat-o să-şi scoată rochia. Rămasă doar în cămăşuţă, în corsetul subţire şi pantalonaşi, Amanda s-a îndepărtat puţin de el, cu un murmur ruşinat.

– Jack... S-a apropiat de lavoar şi a turnat nişte apă fierbinte într-un bol de pămînt. Ai putea să aştepţi puţin dincolo de paravan? l-a întrebat fără să-l privească. Am nevoie de o clipă de intimitate.

El a venit prin spatele ei şi a prins-o de talie.

– Lasă-mă să te ajut.

– Nu, nu, a spus ea, foarte stînjenită. Te rog, du-te acolo. Mă descurc singură.

El a continuat însă să o sărute şi i-a ignorat protestele. I-a desfăcut corsetul şi i-a dat jos toată

lenjeria. Amanda s-a forţat să stea nemişcată sub privirile lui. Era perfect conştientă de defectele ei: picioarele ar fi trebuit să fie mai lungi, şoldurile erau prea late, abdomenul nu-i era deloc plat. Dar Jack a privit-o intens iar mîna i-a tremurat uşor atunci cînd i-a mîngîiat sînul rotund. Ai fi zis că se uita la o zeiţă şi nu la o fată bătrînă de treizeci de ani.

– Doamne, cît de mult te doresc, i-a spus.

Declaraţia lui a uimit-o.

– Te rog, nu încerca să pretinzi că aş fi frumoasă. Ştim amîndoi că nu este aşa.

Jack a muiat o bucată de material în apa caldă şi i-a şters cu blîndeţe interiorul pulpelor. Spre deplina ei ruşine, a forţat-o să urce un picior pe scaun, făcînd-o să se expună şi mai mult.

– Fiecare bărbat are preferinţele lui, i-a spus. A clătit şi a stors din nou cîrpa şi i-a pus-o direct între picioare, astfel încît căldura să-i mai aline din usturime. Iar tu mi le îndeplineşti pe toate.

Amanda şi-a sprijinit obrazul de umărul lui gol, relaxîndu-se.

– Chiar îţi plac femeile scunde cu şolduri mari? l-a întrebat sceptică.

Şi-a plimbat zîmbind mîinile pe fesele ei generoase.

– Îmi place totul la tine. Felul în care te simt, gustul tău... fiecare formă a trupului. Dar ce mă atrage cel mai

tare la tine este aici. I-a atins tîmpla cu degetele. Mă fascinezi, i-a şoptit. Ai făcut-o dintotdeauna. Eşti cea mai originală, cea mai provocatoare femeie din cîte am întîlnit. Am vrut să te duc în pat din clipa în care te-am văzut pentru prima oară, în pragul casei tale.

A rămăsese tăcută, nemişcată. L-a lăsat să o cureţe, să-i pună comprese fierbinţi între pulpe. Cînd a terminat, el a dus-o spre pat şi a aşezat-o cu blîndeţe. Inima ei bătea violent iar pereţii încăperii păreau să se dezintegreze, lăsînd în urmă doar întuneric şi atingerea caldă a trupurilor lor.

– Jack, i-a şoptit ea cînd el s-a întins pe pat. Mîinile lui îi găsiseră fesele şi le strîngeau uşor, ca ghearele jucăuşe ale unei pisici. Jack respira sacadat, cu faţa cufundată în părul ei. Prinzînd curaj, Amanda şi-a strecurat mîna pînă la sexul lui şi l-a atins, strîngîndu-l între degete. El s-a întors pe o parte, lăsînd-o să-l atingă aşa cum dorea.

Şi-a trecut degetele pe lungimea sexului lui, atingînd uşor venele proeminente şi mîngîindu-i bulbul cu degetul mare. Jack a gemut, încleştîndu-şi mîna în părul ei.

– Îţi place? i-a şoptit ea.

A reuşit cu greu să-i răspundă.

– Da. A rîs înfundat. Oh, Doamne, da... mai am puţin şi explodez. Mîna lui mare a acoperit-o pe a ei,

ghidînd-o, pînă cînd bărbăţia lui i-a atins carnea moale dintre picioare. I-a desfăcut coapsele, deschizînd-o pentru el. Freac-o de tine, i-a şoptit.

Amanda a roşit pînă în vîrful urechilor, dar l-a ascultat. Cu fiecare mişcare simţea cum se umezeşte, iar sexul lui aluneca tot mai mult spre interiorul trupului ei.

– Jack, a gemut ea, te vreau acum. Vreau să te simt în mine. Vreau...

A întrerupt-o cu un sărut adînc.

– Întoarce-te, i-a şoptit. Întoarce-te pe o parte, cu spatele spre mine.

Amanda a gemut cînd l-a simţit jucîndu-se cu sfîrcurile ei.

– Nu... Vreau...

– Ştiu ce vrei. I-a sărutat chipul înfierbîntat. Fă cum îţi spun, iubita mea.

Amanda l-a ascultat cu un suspin şi şi-a lipit spatele de pieptul lui. I-a simţit erecţia între fese şi a fremătat. Dorinţa era atît de puternică încît orice urmă de ruşine dispăruse. El i-a sărutat, i-a muşcat grumazul şi i-a şoptit ce să facă. Să-şi desfacă picioarele şi să-şi arcuiască spatele. Spre marea ei surpriză, l-a simţind pătrunzînd-o pe la spate. A gemut gutural cînd el a mers şi mai adînc, umplînd-o. Deşi se purta cu blîndeţe, ea a simţit un uşor disconfort, trupul ei nefiind obişnuit cu o asemenea invazie intimă.

– Te doare? i-a şoptit el la ureche.

– Da, puţin, i-a răspuns ea.

Mîinile lui mari i-au acoperit partea din faţă a trupului, mîngîindu-i sînii, stomacul, coborînd spre sexul ei. A torturat-o pînă cînd ea a început să se zvîrcolească, dornică de mai mult.

– Jack, te rog... te rog... a gemut ea, încercînd să ajungă la orgasmul pe care el i-l refuza deocamdată.

– Bine, iubita mea, i-a şoptit el. A pătruns-o cu mai multă forţă iar lumea a părut să explodeze în jurul ei. Trupul i se strîngea, în spasmele extazului. Cu un geamăt, el s-a retras din ea, împrăştiindu-şi sămînţa pe cearşaf.

Epuizată, mulţumită, Amanda s-a rostogolit cu faţa spre el, îmbrăţişîndu-l. I-a simţit pe spate cicatricile bătăilor îndurate demult şi l-a mîngîiat uşor în timp ce îşi recăpătau amîndoi ritmul respiraţiei. Jack rămăsese nemişcat, cu genele plecate, ascunzîndu-şi gîndurile.

Îl atingea cu grijă, de parcă ar fi putut să-i aline durerea de atunci.

– Domnul Fretwell mi-a spus cîndva că ai încasat bătăi şi în locul altor băieţi, la şcoală, i-a spus. Încercai să-i protejezi pe cei mai slabi.

A strîns din buze, nemulţumit.

– Fretwell vorbeşte prea mult.

– Mă bucur că mi-a povestit... nu te-aş fi crezut în stare de un asemenea sacrificiu.

El a ridicat din umeri.

– Nu înseamnă nimic. Sînt irlandez, deci eram probabil mai rezistent decît alţii.

Amanda s-a lipit şi mai tare de el.

– Nu încerca să faci ca toate acele întîmplări să pară neînsemnate.

– Şşt. Jack i-a pus un deget pe buze. Mai ai puţin şi mă transformi în sfînt. Crede-mă, nu este cazul. Am fost şi rămîn un păcătos. Amanda i-a lins degetul cu vîrful limbii, gîdilîndu-l.

Surprins de felul ei jucăuş, Jack a privit-o. Orice urmă de regret îi dispăruse din privire.

– Vrăjitoare mică! Cred că găsim ceva mai bun de făcut cu limba ta, i-a şoptit şi i-a acoperit gura cu gura lui.

CAPITOLUL 11

Rudele Amandei nu au fost deloc încîntate cînd au aflat că nu va mai veni deloc la Windsor, pentru restul sărbătorilor. Şi-au făcut imediat cunoscută nemulţumirea, prin cîteva scrisori puse rapid la poştă, la care Amanda a refuzat să răspundă. În mod obişnuit s-ar fi străduit să le intre în voie, dar zilele treceau şi constata că nu-i păsa deloc. Întreaga ei existenţă se învîrtea în jurul lui Jack Devlin. Orele în care erau despărţiţi treceau cu o încetineală înnebunitoare iar serile petrecute împreună căpătaseră un ritm frenetic. Venea întotdeauna la ea după lăsarea întunericului şi pleca înainte să răsară soarele şi cu fiecare oră pe care o petreceau împreună, ea îl dorea şi mai tare.

Jack o trata aşa cum nu o mai tratase nici un bărbat, nu o privea ca pe o fată bătrînă, liniştită, molcomă, ci ca pe o femeie caldă, plină de pasiune. Atunci cînd dădea dovadă de prea multe inhibiţii, el o necăjea fără milă, provocînd-o şi scoţînd la iveală laturi ale ei pe care nici nu bănuise că le-ar fi avut. Existau şi

momente în care Jack se transforma din bărbatul ironic într-un amant plin de tandreţe. O ţinea în braţe ore întregi, o mîngîia şi făcea dragoste cu ea dînd dovadă de multă tandreţe. În acele momente, el părea să o înţeleagă pe deplin, de parcă o citea pînă în adîncul sufletului.

Aşa cum conveniseră, Jack o pusese să citească anumite capitole din *Păcatele doamnei B* şi le transpuseseră în pat, făcînd mare haz de stînjeneala ei.

– Nu pot, i-a spus ea cu voce pierită într-o seară, acoperindu-şi cu cearşaful obrajii roşii ca focul. Pur şi simplu nu pot. Alege altceva – fac orice, dar asta nu.

– Mi-ai promis că încerci, i-a spus Jack cu ochii strălucind amuzaţi, trăgînd de cearşaf.

– Nu-mi amintesc să fi făcut aşa ceva.

– Eşti laşă. A sărutat-o pe ceafă, apoi şi-a coborît buzele pe spatele ei. Fii curajoasă, Amanda, i-a şoptit. Ce ai de pierdut?

– Respectul de sine! A încercat să scape din îmbrăţişarea lui, dar el a imobilizat-o şi i-a sărutat locul sensibil dintre umeri.

– Eu zic să încerci, a insistat el. Uite, încep eu – nu ţi-ar place? A întors-o cu faţa în sus şi a sărutat-o. Vreau să te gust, i-a şoptit. Vreau să-mi simt limba înăuntrul tău.

Era în stare să moară de ruşine, atunci şi acolo.

– Poate altădată, i-a spus. Am nevoie de timp, să mă obişnuiesc cu ideea.

El a rîs:

– Tu ai limitat relaţia noastră la trei luni. Nu mai ai mult timp la dispoziţie. Gura lui se juca în jurul buricului ei. Un sărut, atîta tot, a rugat-o el înnebunind-o cu degetul. Chiar aici. Îţi cer chiar atît de mult?

Ea a scos un sunet de neputinţă.

– Doar unul, a spus cu glas nesigur.

Gura lui a coborît uşor, nu înainte ca el să o desfacă cu degetele. A început să o cerceteze cu mişcări circulare, aducîndu-i extazul în fiecare extremitate a trupului, în fiecare nerv, alungîndu-i orice gînd coerent.

– Încă unul? a întrebat-o răguşit şi şi-a plecat din nou capul înainte ca ea să apuce să-l refuze. Gura lui a atins-o din nou, limba lui o incita cu pricepere. S-a aşezat apoi între picioarele ei şi a oftat de plăcere cînd a auzit-o ţipînd şi i-a simţit tremurul din corp. Degetul lui pătrunsese în locul umed dintre coapsele ei, urmat de al doilea, tot mai adînc, făcînd-o să-i ceară îndurare, să-l implore să o elibereze, pînă cînd au ştiut amîndoi că ea nu-i mai putea refuza nimic. L-a lăsat să facă cu ea orice dorea pînă într-un final, cînd lumea din jurul ei a explodat.

Cîteva minute mai tîrziu, Amanda se odihnea la pieptul lui.

– Trebuie să fi avut multe aventuri, de vreme ce eşti atît de priceput, i-a şoptit, simţind o împunsătură de gelozie.

El s-a încruntat uşor, pentru că nu reuşea să-şi dea seama dacă era o critică sau un compliment.

– Nu prea, i-a răspuns jucîndu-se cu părul ei, răsfirîndu-l pe pieptul lui. Sunt destul de selectiv în privinţa asta Şi apoi, am fost într-atît de prins de munca mea încît nu am prea avut timp pentru ele.

– Dar pentru dragoste? Amanda s-a ridicat într-un cot, să-l privească în ochi. Nu te-ai îndrăgostit niciodată nebuneşte de cineva?

– Nu într-atît încît să-mi afecteze munca.

Amanda a rîs şi a întins mîna să-i îndepărteze o şuviţă care îi căzuse pe frunte. Avea un păr frumos, negru şi des, cu firul gros.

– Înseamnă că n-a fost dragoste. Nu şi dacă ai putut s-o dai deoparte, pentru că începuse să te stînjenească.

– Dar tu? a contracarat Jack, plimbîndu-şi palma fierbinte pe braţul ei. Este clar că nici tu nu te-ai îndrăgostit niciodată.

– Cum de eşti atît de sigur?

– Pentru că nu ai mai fi fost virgină.

– Eşti cinic, l-a acuzat ea zîmbind. Nu crezi că poţi iubi cu adevărat, rămînînd cast?

– Nu, i-a răspuns el sec. Dacă este vorba de dragoste adevărată, trebuie să includă şi pasiunea fizică. Altfel, un bărbat şi o femeie nu se pot cunoaşte deplin.

– Nu sînt de acord. Eu cred că emoţiile pot fi mai intense decît pasiunea fizică.

– Poate pentru o femeie.

A aruncat cu o pernă după el.

– Eşti un bădăran primitiv!

Jack s-a ferit rîzînd şi a prins-o de încheieturi.

– Toţi bărbaţii sînt nişte bădărani primitivi, i-a spus. Numai că unii reuşesc să ascundă mai bine acest lucru decît alţii.

– Asta explică de ce nu m-am căsătorit pînă acum. Amanda s-a luptat cu el, în joacă, savurînd senzaţia pe care i-o dădea erecţia lui fierbinte, lipită de trupul ei.

– *Mhuirnin,* i-a şoptit el, mă simt obligat să-ţi reamintesc că m-am străduit să te satisfac... în timp ce tu nu mi-ai întors acest favor.

Amanda şi-a lipit buzele de ale lui, sărutîndu-l cu patimă. Se simţea eliberată de orice inhibiţie, imorală, o păcătoasă.

– Trebuie să mă revanşez, imediat, i-a răspuns. N-aş vrea să rămîn datoare.

Privirile li s-au întîlnit, aventuroase, încărcate de dorinţă. Jack a închis ochii iar Amanda şi-a lăsat trupul să alunece, lipit de al lui.

Pentru o femeie care avusese drept moto „Totul cu moderaţie", relaţia cu Jack Devlin se dovedea dezastruoasă pentru echilibrul ei interior. Emoţiile ei treceau de la o extremă la alta, de la plăcerea deplină atunci cînd era cu el la obsesii şi deznădejde, cînd erau despărţiţi. Avea momente cînd o cuprindea melancolia, învăluind-o ca într-o ceaţă. Şi asta din cauză că ştia că totul era vremelnic, că în curînd totul se va sfîrşi. Jack nu era cu adevărat al ei şi nu avea să fie niciodată. Cu cît îl cunoştea mai bine, cu atît înţelegea că el nu putea să se dăruiască total unei singure femei. I se părea chiar ironic că un bărbat care risca mereu în viaţa de zi cu zi nu era în stare să-şi asume şi acest risc, atît de important.

Era prima oară cînd Amanda îşi dorea totul de la un bărbat, şi inima dar şi trupul lui. Ghinionul ei era că-şi dorea acest lucru tocmai de la Jack Devlin. Dar asta nu însemna că va rămîne singură toată viaţa, şi-a spus. Jack o învăţase că era o femeie dezirabilă, că avea calităţi pe care i le-ar fi apreciat orice bărbat. Dacă dorea, cînd relaţia lor se va sfîrşi, îşi putea găsi un alt partener. Dar pînă atunci... pînă atunci...

Atentă să nu dea de bănuit, Amanda avea grijă să ajungă separat la petreceri şi să-l trateze pe Jack cu aceeaşi politeţe prietenoasă ca şi pe ceilalţi bărbaţi

prezenţi. Nu se trăda prin nici o privire, nici un cuvînt. Jack era la fel de atent şi o trata cu un respect exagerat care o enerva şi o amuza în acelaşi timp. Totuşi, pe măsură ce treceau săptămînile, Jack nu mai părea dispus să păstreze cu străşnicie secretul. Începuse să-l deranjeze faptul că ea le dădea atenţie şi altor bărbaţi - şi i-a spus-o fără ocolişuri într-o seară, pe cînd luau parte la o serată muzicală. Reuşise să o tragă deoparte în timpul pauzei, într-un salon care nu fusese destinat oaspeţilor.

– Ai înnebunit? a spus Amanda pe cînd el închidea uşa în urma lor. Încăperea era slab luminată. E posibil să ne fi văzut cineva. Îţi dai seama la ce bîrfe poţi da naştere dacă îşi dă cineva seama că am dispărut amîndoi în acelaşi timp?

– Nu-mi pasă. A înlănţuit-o cu braţele, ţinînd-o prizonieră sub greutatea trupului său. De o oră şi jumătate încerc să mă ţin deoparte şi să mă fac că nu observ cum te privesc pofticios ceilalţi bărbaţi. Aş vrea să mergem chiar acum acasă, la naiba!

– Nu fii ridicol, i-a spus ea. Nimeni nu mă priveşte astfel. Nu ştiu ce e cu această aşa-zisă scenă de gelozie, dar te asigur că nu e necesară.

– Îmi dau şi eu seama cînd un bărbat îi face ochi dulci unei femei Şi-a trecut palma peste rochia ei arămie, din mătase şi catifea, ajungînd pînă la decolteul generos. De ce te-ai îmbrăcat cu rochia asta?

– Am mai purtat-o şi altă dată şi mi-ai spus că-ţi place. S-a înfiorat sub atingerea fierbinte a mîinii lui.

– Mi-a plăcut *în privat,* a mormăit el. Nu voiam să o porţi în public.

– Jack, a început ea fără să reuşească să-şi termine fraza, pentru că el îi săruta deja pielea expusă a decolteului. Opreşte-te, i-a şoptit. Limba lui se juca deja în valea dintre sînii ei. Vom fi descoperiţi... Oh, lasă-mă să plec înainte să reînceapă muzica!

– Nu mă pot abţine. Vocea îi era blîndă, guturală, îi simţea respiraţia fierbinte pe piele. A strîns-o lîngă el şi a sărutat-o cu patimă.

Sentimentul ei de panică se transforma într-o dorinţă copleşitoare. Nu mai putea respira, nu mai putea gîndi, trupul îi devenise neajutorat în mîinile lui cercetătoare. I-a ridicat fustele şi şi-a strecurat mîinile în pantalonaşii ei, cu atîta forţă că ea s-a temut că i-i va sfîşia. A oftat cînd degetul lui a alunecat între coapsele ei, căutînd carnea moale.

– Nu acum, i-a spus. În cîteva ore vom fi împreună. Poţi să aştepţi pînă atunci.

– Nu, nu pot. I-a desfăcut şiretul care îi susţinea pantalonaşii şi i-a lăsat să-i cadă la glezne, după care a început să se deschidă furibund la pantaloni. A lipit-o de uşa închisă şi a sărutat-o pe gît.

– Jack, a gemut ea, în timp ce teama de a fi surprinşi făcea ca inima să îi bată nebuneşte.

Gura lui i-a înăbuşit protestele şi, spre disperarea ei, nu a putut rezista plăcerii vinovate. L-a sărutat la fel de dornică şi i s-a deschis larg cînd el şi-a strecurat un picior între pulpele ei. Erecţia lui o îmboldea, dură şi mătăsoasă, şi a făcut o mişcare involuntară să-l primească. El a pătruns-o adînc, cu o mişcare sigură. Amanda a gemut cînd el a umplut-o deplin iar trupul ei s-a strîns în jurul invaziei delicioase.

Cu trupul înlănţuit de al lui, ea s-a relaxat sub ritmul lui. Era pe deplin posedată de el, nu-i mai păsa de riscuri, conştientiza doar extazul cărnii lui, unite cu a ei. El se mişca tot mai rapid şi curînd a adus-o în pragul orgasmului. I-a acoperit strigătul gutural cu gura lui şi a încercat să se retragă, aşa cum făcea întotdeauna înainte de a se elibera. A părut însă posedat de o nevoie irezistibilă, primară, şi în loc să se retragă s-a îngropat şi mai mult înăuntrul ei. Trupul lui puternic s-a cutremurat şi a gemut, lipit de pielea ei umedă.

Au rămas înlănţuiţi, respirînd greu, în timp ce gura lui aluneca uşor pe buzele ei. Smulgîndu-se într-un final din sărut, Jack i-a şoptit:

– La naiba! Nu trebuia să fac asta.

Ameţită, Amanda nu a reuşit să-i dea nici un răspuns. De cînd îşi începuseră relaţia, îşi luaseră măsuri să evite o sarcină. Era pentru prima oară că

Jack lăsase totul la voia întîmplării. A încercat să numere zilele.

– E în regulă, cred, a murmurat ea atingîndu-i obrazul. Nu i-a văzut expresia, dar l-a simţit strîngînd din dinţi şi a fost cuprinsă brusc de un sentiment de neliniște.

– Sophia! a exclamat Amanda. A traversat grăbită holul casei ei, acolo unde o aştepta sora ei mai mare. Trebuia să mă anunţi că intenţionezi să vii în vizită. Aș fi avut timp să mă pregătesc.

– Voiam doar să mă asigur că mai eşti în viaţă, i-a răspuns rece Sophia, făcînd-o pe Amanda să izbucnească în rîs.

Deşi Sophia era o fire băgăcioasă, dominatoare, era de asemenea o soră iubitoare, cu puternice sentimente materne. Sophia era cea care protestase cel mai vehement atunci cînd Amanda devenise romancieră şi se mutase la Londra. Scrisorile ei pline de sfaturi, atrăgîndu-i atenţia asupra tentaţiilor vieţii de la oraş, o amuzaseră pe Amanda. Poate că Sophia ar fi fost singura care nu s-ar fi mirat aflînd că Amanda plătise un bărbat, de ziua ei. Doar sora ei mai mare reuşea să vadă latura ei nechibzuită, care ieşea uneori la suprafaţă.

Sunt foarte vie, i-a răspuns voioasă Amanda. Numai că sînt foarte ocupată. Şi-a privit zîmbind sora. Arăţi bine, Sophia. De mulţi ani, Sophia avea aceeaşi siluetă uşor rubicondă, se pieptăna la fel, strîngîndu-şi părul într-un coc sever şi se parfuma cu acelaşi parfum dulce, cu iz de vanilie, preferatul mamei lor. Sophia era exact aşa cum arăta: o soţie atrăgătoare, de la ţară, care îşi strunea cu pricepere soţul anost, dar respectabil şi cei cinci copii gălăgioşi.

Sophia a inspectat-o din cap pînă în picioare.

- M-am temut că eşti bolnavă. Acesta era singurul motiv care să te ţină departe de Windsor la care m-am putut gîndi.

- N-aş fi putut avea decît un singur motiv? a rîs Amanda şi a poftit-o să intre în casă.

Sophia a strîns din buze.

- Spune-mi tu de ce m-ai obligat să vin aici, în loc să ne vizitezi tu. N-ai venit de Crăciun, dar ai promis că vii în ianuarie. Este deja mijlocul lui februarie şi nu am primit nici o veste de la tine. Şi lasă prostiile, cum că ai munci mult. Întotdeauna ai fost ocupată, dar asta nu te-a împiedicat să vii la Windsor. Şi-a scos boneta de călătorie, practică, din lînă albastră.

- Îmi pare rău că te-am pus pe drumuri, i-a răspuns Amanda ajutînd-o să-şi dea jos pelerina de aceeaşi culoare, cu guler pătrat. Dar sînt încîntată să

te văd. Haide în salon. Ai venit la fix – mă pregăteam să servesc ceaiul. Cum a fost drumul? Ai venit greu...?

– Unde sînt servitorii? a întrerupt-o Sophia, suspicioasă, urmînd-o în salonul decorat în nuanţe de albastru şi crem.

– Sukey este la piaţă, cu bucătăreasa, iar Charles a plecat să cumpere nişte vin.

– Excelent. Înseamnă că poţi să-mi explici pe larg, în linişte, ce se întîmplă.

– Ce te face să crezi că se întîmplă ceva? a contracarat Amanda. Te asigur că viaţa mea se desfăşoară exact ca de obicei.

– Nu ştii să minţi, i-a spus cu seninătate Sophia, aşezîndu-se. Amanda, îţi reamintesc că nu suntem chiar atît de izolaţi, în Windsor. Aflăm şi noi ce se petrece la Londra şi am auzit zvonurile în legătură cu tine şi un anume domn.

– Zvonuri? a privit-o Amanda cu surprindere.

– Şi arăţi altfel.

– Altfel? Amanda a roşit, consternată, repetînd ca un papagal cuvintele surorii ei.

– Privirea ta mă face să bănuiesc că zvonurile sînt întemeiate. Ai o relaţie cu cineva, nu-i aşa? Şi-a privit atentă sora mai mică, strîngînd din buze. Bineînţeles că eşti liberă să-ţi trăieşti viaţa aşa cum crezi... şi am acceptat ideea că tu nu poţi accepta dictatul conve-

nienţelor. Dacă ai fi făcut-o, te-ai fi măritat cu un bărbat din Windsor şi te-ai fi stabilit lîngă rudele tale. În loc de asta, ai vîndut casa părintească, te-ai stabilit la Londra şi te-ai dedicat unei cariere. Mi-am spus dintotdeauna că eşti liberă să faci ce vrei, dacă asta te face fericită...

– Îţi mulţumesc, a întrerupt-o Amanda, cu un uşor sarcasm.

– Totuşi, a continuat Sophia, serioasă, acţiunile tale din ultima vreme îţi pun în pericol viitorul. Aş vrea să ai încredere în mine şi să mă laşi să te ajut.

Amanda era tentată să o contrazică, să-i spună una din numeroasele minciuni pe care le avea pregătite, doar ca să o liniştească. Dar după ce şi-a privit cu atenţie sora a simţit cum o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

– Sophia... am nevoie de cineva care să mă asculte şi să mă înţeleagă. Cineva care să nu mă judece. Crezi că ai putea face asta?

– Bineînţeles că nu, i-a răspuns scurt Sophia. Cum ţi-aş fi de folos dacă nu ai putea beneficia de judecata mea?

Rîzînd nesigură, Amanda şi-a şters ochii cu mîneca.

– Oh, Sophia, mă tem că te voi şoca cu mărturisirile mele.

În timp ce ceştile de ceai li se răceau în mîini, Amanda i-a spus toată povestea relaţiei ei cu Jack

Devlin, ocolind cu prudență cîteva detalii ale primei lor întîlniri. Sophia asculta, fără să-și schimbe expresia și fără să scoată un cuvînt.

A vorbit doar atunci cînd Amanda a terminat de povestit, cu un oftat.

– Ei bine, a spus Sophia gînditoare, nu sînt chiar atît de șocată cum ar trebui, probabil, să fiu. Te cunosc prea bine, Amanda și știu că nu ai putea fi fericită rămînînd singură pentru totdeauna. Deși nu sînt de acord cu ce ai făcut, îți înțeleg nevoia de companie. Trebuie totuși să-și spun că dacă mă asculta și te măritai cu un bărbat drăguț din Windsor nu ai fi ajuns într-o asemenea situație.

– Din nefericire nu te îndrăgostești întotdeauna de bărbatul potrivit.

Sophia a făcut un gest de nerăbdare.

– Aici nu se pune problema iubirii, draga mea. Tu de ce crezi că eu m-am măritat cu Henry?

Întrebarea a uimit-o pe Amanda.

– Eu... nu m-am gîndit niciodată în felul acesta la voi. Păreai mereu atît de fericită cu el!

– Așa și eram, i-a răspuns Sophia. Asta voiam să-ți spun, de fapt. La începuturile căsniciei noastre nu-l iubeam pe Henry, dar am știut că avea un caracter admirabil. Știam că dacă îmi doresc o familie și un loc solid în societate voi avea nevoie de un partener

respectabil. Iar dragostea vine cu timpul. Prețuiesc viața pe care o duc alături de Henry. Ai putea să ai și tu același lucru dacă nu te-ai încăpățîna să fii independentă și ai renunța la iluziile tale romantice.

– Iar dacă nu? a șoptit Amanda.

Sophia a privit-o în ochi.

– Nu știu ce se va alege de tine. Celor care înoată împotriva curentului le este întotdeauna mult mai greu. Eu nu fac altceva decît să constat, Amanda, iar tu știi că am dreptate. Îți spun cu toată dragostea: trebuie să te supui regulilor. Sfatul meu este să pui imediat capăt relației și să-ți găsești un domn dispus să se însoare cu tine.

Amanda și-a frecat tîmplele care o dureau.

– Dar îl iubesc pe Jack, a spus. Nu vreau pe nimeni altcineva.

Sophia a privit-o cu înțelegere.

– Te cred, draga mea, dar nu trebuie să uiți că bărbații ca Devlin al tău sînt ca un desert: îți place pe moment, dar nu-ți face bine la siluetă. Și să știi că nu este o crimă să te măriți cu un bărbat pe care doar îl placi. După părerea mea, este chiar mai bine decît să te căsătorești cu cel pe care îl iubești. Prietenia durează întotdeauna mai mult decît pasiunea.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o cu blîndețe Jack, mîngîind spatele gol al Amandei. Stăteau amîndoi în

pat, înfăşuraţi în aşternuturi. Abia făcuseră dragoste. S-a aplecat şi i-a sărutat umărul. Are legătură cu vizita surorii tale de azi-dimineaţă? V-aţi certat?

– Nu, deloc. De fapt, am discutat mult şi mi-a dat o mulţime de sfaturi folositoare înainte de a se întoarce la Windsor. S-a încruntat cînd l-a auzit mormăind ceva la adresa „sfaturilor folositoare" ale surorii ei şi s-a ridicat într-un cot. Nu am cum să nu fiu de acord cu multe dintre părerile ei, chiar dacă nu-mi convin.

Mîna lui s-a oprit brusc.

– Ce păreri?

– Sophia a auzit zvonuri despre relaţia noastră. A spus că mocneşte un scandal şi că trebuie să o rup cu tine, altfel reputaţia mea va fi complet distrusă. I-a zîmbit amar. Am multe de pierdut, Jack. Dacă mă compromit, întreaga mea viaţă se va schimba. Nu voi mai fi invitată nicăieri, prietenii nu-mi vor mai vorbi. Mai mult ca sigur că va trebui să mă mut undeva, la ţară, sau chiar peste hotare.

– Şi eu îmi asum acelaşi risc, i-a răspuns el.

– Nu. Ştii foarte bine că bărbaţii nu sînt judecaţi la fel ca femeile, cînd e vorba de asta. Eu voi deveni o paria, în timp ce tu vei fi doar mustrat, poate.

– Ce vrei să spui? Brusc, în voce i se citea mînia. Al naibii să fiu dacă am de gînd să terminăm relaţia cu o lună şi jumătate mai devreme!

– Nu ar fi trebuit să fiu de acord cu acest aranjament. S-a îndepărtat de el, cu un oftat. A fost o nebunie din partea mea. Nu mai judecam limpede.

Jack a tras-o la loc, lîngă el, punîndu-şi posesiv mîinile pe trupul ei.

– Dacă te temi de un scandal, voi găsi o modalitate să fim mai discreţi. Voi cumpăra o casă la ţară, unde să ne vedem fără să ne ştie nimeni...

– Nu are rost, Jack. Ceea ce s-a întîmplat între noi... A făcut o pauză, căutînd cuvintele potrivite. Nu le-a găsit, aşa că a oftat. Nu mai pot continua.

– Cîteva cuvinte din partea surorii tale mai mari şi eşti gata să o termini cu mine?

– Sophia doar mi-a confirmat propriile sentimente. Am ştiut încă de la început că fac o greşeală, dar nu am fost în stare să recunosc. Te rog, nu îngreuna lucrurile.

El a înjurat cu sălbăticie şi a ţinut-o prizonieră sub trupul lui. Pe chip i se citea hotărîrea iar Amanda şi-a dat seama că-şi făcea nişte calcule în minte. Cînd a vorbit, tonul îi era controlat.

– Amanda, nu am de gînd să te pierd. Şi tu şi eu ştim că înţelegerea noastră pe trei luni a fost doar un joc. Nu aveam de gînd să se termine după un răstimp atît de scurt. Am ştiut de la început că riscăm un scandal iar eu am decis să te protejez, oricare ar fi

consecințele. Ai cuvîntul meu. Haide să terminăm cu prostia asta și să o luăm de unde rămăsesem.

– Cum te-ai gîndit să mă protejezi de un scandal l-a întrebat Amanda, uimită. Vrei să spui că te-ai însurat cu mine ca să-mi salvezi reputația?

El nici nu a clipit:

– Dacă este nevoie.

Nu era prea dornic s-o facă, i se citea în privire. Amanda a înțeles că nu-i făcea deloc plăcere să se căsătorească, cu nimeni.

– Nu, a șoptit ea. Nu-ți dorești să fii soț sau tată. Nu ți-aș putea cere așa ceva... și nici eu nu aș face asta. Merit mai mult decît să fiu privită ca o piatră de moară atîrnată de gîtul cuiva.

Cuvintele au părut să rămînă suspendate în aer. Amanda îi privea chipul hotărît. El nu-și dorise niciodată nimic mai mult decît o aventură, așa că nu-l putea condamna că se simțea așa.

– Jack... a spus, îmi voi aminti mereu de tine... cu tandrețe. Sper să putem continua să lucrăm împreună, să rămînem prieteni.

El a privit-o așa cum nu o mai făcuse niciodată pînă atunci.

– Îți dorești deci să fim prieteni. Și tandrețe este tot ce simți pentru mine.

Ea s-a străduit să-i susțină privirea.

– Da.

Nu-l putea înţelege. Pe chip i se citea amărăciunea. Un bărbat putea arăta aşa doar dacă era profund rănit, şi totuşi ei nu-i venea să creadă că el ţinea într-atît la ea. Probabil că-i rănise orgoliul, atîta tot.

Este timpul să ne luăm rămas-bun, i-a şoptit. Ştii şi tu asta.

El continua să o privească fix.

- Cînd te pot vedea din nou? a întrebat-o.

- Peste cîteva săptămîni, poate, a ezitat ea. Iar atunci ne vom întîlni ca doi prieteni, sper.

Între ei s-a lăsat tăcerea, stranie şi dureroasă. Jack a fost cel care a vorbit:

- Atunci hai să ne luăm rămas-bun aşa cum am început, i-a şoptit. Şi a tras-o cu asprime lîngă el.

- Jack, a protestat ea, iar el şi-a slăbit puţin strînsoarea,

- Nu-ţi cer prea mult, nu-i aşa? Doar o dovadă de tandreţe. I-a desfăcut picioarele cu genunchiul şi a pătruns-o adînc, fără preambul. Amanda şi-a ţinut răsuflarea cînd l-a simţit alunecînd înăuntrul ei. Plăcerea creştea cu fiecare mişcare a lui, coapsele ei îl căutau. A închis ochii şi i-a simţit buzele pe sîni, prinzîndu-i sfîrcurile, muşcînd-o uşurel, aţîţînd-o cu limba. S-a luptat să-l aducă şi mai aproape, tînjind după căldura, după greutatea lui. A sărutat-o lacom iar ea a gemut cînd a ajuns la orgasm. S-a retras din ea cu

o mişcare bruscă, cu trupul încordat, tremurînd, căutîndu-şi la rîndul lui eliberarea.

De obicei, după ce făceau dragoste, Jack o ţinea în braţe şi o mîngîia. De data aceasta, însă, s-a dat imediat jos din pat.

Amanda şi-a muşcat buza şi a rămas nemişcată în timp ce Jack şi-a căutat hainele şi s-a îmbrăcat în tăcere. Poate dacă ar fi încercat să-i explice mai bine lucrurile Jack nu ar fi reacţionat cu atîta mînie. A încercat să vorbească, dar avea gîtul încleştat şi nu a reuşit să scoată mai mult decît un sunet spart, ciudat.

Auzind-o, Jack s-a întors şi a privit-o atent. Durerea care se citea pe chipul ei nu a părut să-l impresioneze. Din contră, a părut şi mai frustrat.

Într-un final, i-a vorbit cu glas rece, printre dinţi:

– Încă nu am terminat cu tine, Amanda. Voi aştepta.

După plecarea lui, în dormitorul ei s-a lăsat o linişte deplină. Şi-a strîns în jurul trupului cearşafurile care păstrau aroma şi căldura trupului lui şi a încercat să se calmeze şi să gîndească. Nu-şi făcuseră promisiuni, nici jurăminte... nici ea, nici el nu-şi imaginaseră că va fi ceva permanent.

Se aşteptase să sufere cînd se vor despărţi, dar nu îşi imaginase că va avea un sentiment atît de profund,

de parcă o parte a ei îi fusese amputată. În săptămînile şi lunile care urmau, avea să descopere în ce fel o schimbase relaţia cu Jack. Ea nu va mai fi niciodată la fel. Va avea mereu în minte imaginea ochilor lui albaştri, gustul gurii lui, aroma pielii fierbinţi, lipite de trupul ei... şi timbrul minunat, şoptindu-i la ureche.

– Jack, a murmurat ea şi şi-a îngropat faţa în pernă, izbucnind în plîns.

Vîntul rece de februarie l-a izbit în faţă pe Jack atunci cînd a ieşit din casă. Şi-a îndesat adînc mîinile în buzunare şi a pornit, fără vreo direcţie. Nu mai conta încotro mergea sau cît de departe, conta doar să nu se oprească. Se simţea de parcă ar fi băut mult whisky prost, din cele care îi făceau gura pungă şi-i dădeau dureri de cap. I se părea imposibil ca femeia pe care o dorea să nu-l vrea şi ea. Înţelegea teama de scandal a Amandei, dar nu putea accepta ideea că nu o va revedea, că nu-i va mai vorbi, nu va mai fi a lui... că relaţia lor devenise brusc ceva de domeniul trecutului.

Nu o condamna pentru hotărîrea pe care o luase. De fapt, dacă ar fi fost femeie şi s-ar fi aflat în locul ei, probabil că ar fi făcut acelaşi lucru. Dar nu putea să nu se simtă furios şi pierdut. Cu Amanda cunoscuse o

intimitate pe care nu o mai împărtăşise cu nimeni, în toată viaţa lui. Ei îi spusese lucruri pe care nu le mărturisise nimănui. Şi nu avea să-i lipsească numai trupul ei delicios... ci şi inteligenţa ei, rîsul... îi făcea plăcere să se afle în aceeaşi încăpere cu ea, pur şi simplu.

În interiorul lui se dădea o bătălie. Se putea întoarce chiar atunci la ea, se puteau certa, o putea convinge să-l primească din nou în patul ei. Dar nu era ceea ce-şi dorea ea... nu era bine pentru ea. Înjurînd printre dinţi, Jack a grăbit pasul, îndepărtîndu-se tot mai mult de casa ei. Trebuia să facă ce-i ceruse Amanda. Trebuia să-i ofere prietenia lui şi să găsească un mod de a şi-o scoate din inimă şi din minte.

CAPITOLUL 12

Sezonul londonez a început în martie, cu ritualul lui nesfîrşit de dineuri, baluri şi petreceri. Existau evenimente pentru toate păturile sociale, dar cele mai nesuferite erau cele ale aristocraţilor cu sînge albastru, care îşi căutau soţii potrivite rangului, pentru a-şi asigura descendenţa. Cei care dădeau dovadă de minte evitau pe cît posibil aceste adunări, în care conversaţia trena iar compania era infatuată.

Cele mai căutate erau petrecerile la care participau cei din pătura superioară a clasei de mijloc... oameni fără titluri nobiliare, dar cu averi considerabile. Din acest grup făceau parte politicieni, proprietari de domenii întinse, oameni de afaceri, doctori, ziarişti, artişti, chiar şi cîţiva comercianţi.

De cînd se stabilise la Londra, Amanda fusese binevenită la cine şi serate dansante, la concerte private şi seri de teatru, dar în ultima vreme refuzase toate invitaţiile.

Deşi în trecut asemenea evenimente îi făcuseră plăcere, acum nu o mai interesa să iasă nicăieri. Nu

înțelesese pînă acum semnificația expresiei „cu inima grea". Trecuseră mai bine de patru săptămîni de cînd nu-l mai văzuse pe Jack și își simțea inima împietrită apăsîndu-i ca un plumb pe plămîni și pe coaste. I se părea greu să și respire. Ea, care le disprețuise pe femeile care alergau după cîte un bărbat, care urmelodramele, nu se putea aduna. Probabil că timpul avea să-i vindece rănile, dar perspectiva zilelor, lunilor anilor fără el o umplea de amărăciune.

Din cînd în cînd, Oscar Fretwell venea să la corecturile făcute de Amanda la romanul foileton și atunci îi dădea informații privitoare la șeful lui. Jack devenise de nestăpînit în efortul de a ajunge pe noi culmi ale succesului. Cumpărase o publicație notabilă, ziarul *London Daily Review*, și-i crescuse amețitor tirajul la o sută cincizeci de mii de exemplare. Își deschisese alte două librării și mai cumpărase încă o revistă. Se zvonea că Jack manevra mai mulți bani decît oricare alt bărbat din Anglia și că încasările lui anuale se apropiau de un milion de lire sterline.

– Este ca o cometă, i se confesase Fretwell, aranjîndu-și din obișnuință ochelarii pe nas. Muncește mai mult decît oricine și nici nu-mi amintesc de cînd nu l-am văzut stînd ca lumea la masă. Sînt sigur că nu doarme mai deloc. Rămîne la birou după ce pleacă toată lumea iar dimineața ajunge înaintea tuturor.

- Ce anume îl animă? îl întrebase Amanda. Credeam că se va opri într-un final şi se va bucura de realizările lui.

- Aşa ar fi trebuit, îi răspunsese sumbru Fretwell. Parcă ar vrea să ajungă în mormînt înainte de vreme.

Amanda nu se putea abţine să nu se întrebe dacă lui Jack nu-i era dor de ea. Poate că dorea să fie atît de ocupat ca să nu mai aibă timp să se gîndească la sfîrşitul relaţiei lor.

- Domnule Fretwell, i-a spus zîmbind stînjenită. Mi-a mai pomenit numele în ultima vreme? Adică... nu are nici un mesaj pentru mine?

Pe chipul lui Fretwell nu se citea nimic. Îi era imposibil să-şi dea seama dacă Jack i se confesase sau nu.

- Pare să fie foarte mulţumit de felul în care s-a vîndut prima parte a romanului *O doamnă neterminată,* s-a grăbit Fretwell să spună.

- Mulţumesc. Amanda şi-a mascat dezamăgirea cu un zîmbet forţat.

Şi-a dat seama că Jack voia ca relaţia lor să devină de domeniul trecutului şi că ea trebuia să facă acelaşi lucru. A început să accepte din nou invitaţii şi s-a străduit să facă conversaţie şi să rîdă cu prietenii ei. Dar nimic nu făcea să dispară sentimentul de singurătate şi se trezea pîndind orice referire la numele lui Jack

Devlin. Era inevitabil ca într-o zi să-l întîlnească la gîndul acesta o umplea de teamă dar şi nerăbdare.

Spre surpriza Amandei, pe la sfîrşitul lui martie a primit o invitaţie la balul dat de familia Stephenson, pe care nu o cunoştea prea bine. Şi-i amintea vag pe domnul şi doamna Stephenson, doi oameni în vîrstă pe care i-i prezentase cu un an în urmă avocatul ei, Thaddeus Talbot. Familia era proprietara unei mine de diamante din Africa de Sud care adusese numelui deja respectat şi o avere considerabilă.

Curioasă, Amanda s-a hotărît să ia parte la bal. A îmbrăcat cea mai frumoasă rochie a ei, din satin roz pal cu un guler imens din volane de voal care îi expunea umerii. Fustele ample îi foşneau în timpul mersului, dînd la iveală cînd şi cînd frînturi din pantofii de dans croiţi din dantelă, cu şnururi din panglică roz. Şi-a prins părul într-un coc lejer, lăsînd cîteva şuviţe să-i încadreze faţa.

Stephenson Hall era o casă englezească clasică, din cărămidă roşie, cu coloane imense albe, în stil corintic. Tavanul sălii de bal era pictat în stil *trompe l'oeil* cu imagini ale fiecărui anotimp, care se asortau cu elaboratele motive florale ale parchetului strălucitor. Sute de oaspeţi forfoteau sub lumina dată de cele mai mari candelabre din cîte văzuse ea vreodată.

De cum a intrat, Amanda a fost întîmpinată de fiul cel mare, Kerwin, un bărbat corpolent de vreo treizeci de ani, care arbora o vestimentaţie uluitoare. În păr avea cîteva ace cu diamante, pantofii aveau catarame bătute cu diamante, nasturii erau din diamante şi pe fiecare deget avea cîte un inel cu diamante. Amanda nu s-a putut abţine să nu se holbeze la bărbatul care reuşise să-şi împodobească cu nestemate fiecare porţiune a corpului. Stephenson şi-a trecut cu mîndrie palma peste reverul hainei şi i-a zîmbit:

– Remarcabil, nu? a întrebat-o. Văd că strălucirea mea te-a impresionat.

– Aproape că mă dor ochii, i-a răspuns sec Amanda.

I-a luat remarca drept un compliment şi s-a aplecat să-i murmure conspirativ la ureche:

– Gîndeşte-te, draga mea... femeia care va fi într-atît de norocoasă încît să se mărite cu mine va purta podoabe asemănătoare.

Amanda i-a zîmbit, conştientă că era ţinta privirilor geloase ale fetelor de măritat. Şi-a dorit să le fi putut asigura pe toate că bărbatul acela ridicol nu o interesa cîtuşi de puţin.

Din nefericire, Stephenson nu a putut fi convins să o scape din ochi toată seara. Se părea că se hotărîse să-i încredinţeze Amandei onoarea de a-i scrie povestea vieţii.

– Îmi voi sacrifica intimitatea, ştiu, i-a spus lui o de braţ şi făcînd ca inelele să-i strălucească. Dar mai pot să neg publicului povestea pe care o aştept cu atîta nerăbdare. Şi doar tu, domnişoară Briars, abilitatea de a surprinde esenţa subiectului. Adică o. O să-ţi facă plăcere să scrii despre mine, ţi-o jur. Nu n-o să ţi se pară că munceşti.

Amanda a înţeles în sfîrşit motivul pentru car fusese invitată la bal: familia convenise că-i pute încredinţa onoarea de a scrie biografia încrezutului moştenitor.

– Eşti foarte amabil, a murmurat ea, căutînd în jur o cale de scăpare. Trebuie însă să-ţi spun că biografiile nu sînt punctul meu forte...

– Vom găsi un colţ mai retras, a întrerupt-o el, şi vom sta împreună toată seara. Îţi voi spune povestea vieţii mele.

Amanda s-a înfiorat.

– Domnule Stephenson, nu le pot răpi celorlalte doamne plăcerea de a se bucura de compania...

– Vor fi nevoite să se consoleze, i-a spus cu un oftat. La urma-urmei, eu sînt unic, iar în seara asta sînt doar al tău, domnişoară Briars. Haide, vino.

În timp ce era practic tîrîtă spre canapeaua din colţul încăperii, a zărit chipul lui Jack Devlin. Inima a început să-i bată cu putere. Nu ştia că va veni şi el la bal... şi a trebuit să facă eforturi să nu se uite la el. Jack

[illegible] superb, ca un prinţ, în costumul elegant, negru. [illegible] alături de cîţiva alţi bărbaţi şi o privea peste [illegible] paharului, cu o expresie satisfăcută, ironică. I-a [illegible]ubit, dîndu-i de înţeles că înţelegea prin ce chinuri [illegible].

Dorul de el s-a transformat rapid în furie. Cît era [illegible] rău, şi-a spus. Îi făcea plăcere să o vadă chinuin[illegible]du se.

A fumegat în tăcere în următoarele două ore, monopolizată de Stephenson care perora despre începuturile lui, despre realizările lui. Sorbea din cînd în cînd din paharul de punci, privindu-i pe ceilalţi dansînd, rîzînd, discutînd, în timp ce ea era prinsă în cursă de un burduf autosuficient.

Mai rău decît atît, ori de cîte ori se apropia cineva, părînd să dorească să o salveze, Stephenson îl gonea imediat. Exact atunci cînd se pregătea să invoce un rău subit, ca să scape de el, salvarea a sosit exact de acolo de unde nu şi-ar fi dorit.

Jack s-a proptit în faţa lor, cu chipul golit de orice expresie, ignorînd încercările lui Stephenson de a-l alunga.

– Bună seara, domnişoară Briars.

Stephenson i-a răspuns înainte ca Amanda să apuce să deschidă gura:

– Devlin, ai onoarea să afli primul minunata veste!

Devlin şi-a arcuit o sprînceană şi a privit-o pe Amanda:

– Minunata veste?

– Am convins-o pe domnişoara Briars să-mi scrie biografia.

– Adevărat? I-a aruncat Amandei o privire de gheaţă. Sper că nu ai uitat, domnişoară Briars, că ai alte obligaţii contractuale. Oricît de tentant ar fi acest proiect, mă tem că va trebui amînat.

– Dacă spui, a murmurat Amanda, recunoscătoare. I-a aruncat o privire plină de subînţelesuri, promiţîndu-i răzbunare dacă nu o salva imediat.

Devlin a făcut o plecăciune şi i-a întins mîna:

– Putem continua această discuţie? În timpul unui vals, poate?

Amanda nu mai avea nevoie de un alt imbold. A sărit imediat de pe canapea, de parcă scăpa din camera de tortură, şi l-a luat de mînă.

– Bine, dacă insişti...

– Oh, da, a asigurat-o el.

– Şi povestea mea? a protestat Stephenson. Nu am terminat să-i spun despre studiile la Oxford... A pufnit indignat cînd Jack a condus-o pe Amanda în cercul dansatorilor. Prin aer pluteau acordurile unui vals vesel, dar melodia nu a reuşit să-i aline iritarea.

– Nu ai de gînd să-mi mulţumeşti? a întrebat-o Jack.

Pentru ce? i-a răspuns, morocănoasă.

- Pentru că te-am salvat de Stephenson.

Puteai s-o faci acum două ore. Nu ai de ce să te aştepţi să-ţi mulţumesc.

- De unde era să ghicesc că nu-l găseşti atrăgător? a întrebat mimînd inocenţa. Multe femei aşa îl văd.

- N-au decît, din partea mea. Iar tu l-ai lăsat să mă umilească pe cel mai nesuferit bărbat din cîţi am cunoscut vreodată.

- Este respectabil, educat, necăsătorit şi bogat – ce ţi-ai putea dori mai mult?

Nu este deloc educat, a ripostat Amanda cu vehemenţă. Iar conversaţia lui este limitată la un singur subiect: el însuşi.

- Da, dar ştie o mulţime de lucruri despre pietrele preţioase.

Amanda era tentată să-i dea una chiar acolo, de faţă cu ceilalţi dansatori. Citindu-i expresia, Devlin a izbucnit în rîs, deşi încerca să pară chinuit de remuşcări.

- Îmi pare rău. Sincer: uite, vreau să mă revanşez. Spune-mi cu cine ai vrea să faci cunoştinţă în seara asta iar eu ţi-l prezint, oricine ar fi.

- Nu e cazul, i-a răspuns ea. Compania lui Stephenson m-a scos din minţi. Sunt o companie potrivită doar pentru tine.

Ochii i-au zîmbit.

– Atunci dansează cu mine.

Aşa cum se aşteptase, era un dansator desăvîrşit. O conducea cu fermitate şi graţie, fără să facă vreun pas greşit. Nu era doar priceput, ci şi graţios.

Mirosul de cămaşă apretată se amesteca cu aroma pielii lui, sărată şi curată, cu un iz de parfum. De ce mirosea atît de bine? s-a întrebat Amanda. Mai bine decît toţi bărbaţii pe care îi cunoştea.

Muzica îi învăluia iar ea s-a relaxat în braţele lui. Nu prea dansase în tinereţe, majoritatea bărbaţilor părînd să o considere prea serioasă pentru o asemenea activitate frivolă.

În timp ce se roteau în ritm cu celelalte perechi, Amanda observa schimbările subtile de pe chipul lui Jack. În cele două săptămîni de cînd se despărţiseră, părea să fi pierdut din voioşie şi din atitudinea mîndră. Părea mai în vîrstă, îi apăruseră chiar cîteva riduri. Slăbise vizibil, iar pometii îi păreau acum mai proeminenţi şi bărbia mai pătrată. Avea şi cearcăne, dovadă a lipsei de somn.

– Arăţi foarte obosit, i-a spus ea direct. Ar trebui să dormi mai mult.

– Tînjesc după tine, i-a spus pe un ton ironic, care sugera exact contrariul. Acesta este răspunsul pe care îl aşteptai?

Ea s-a încordat.

- Dă-mi drumul. Mi s-a desfăcut bareta de la pantof.

- Nu încă. Mîna lui rămăsese pe mijlocul spatelui ei. Am să-ţi dau cîteva veşti bune. Prima parte din *O doamnă neterminată* s-a epuizat deja. Iar cel de-al doilea tiraj se vinde la fel de bine, aşa că am de gînd să dublez tirajul viitor.

- Sînt într-adevăr veşti bune. Dar plăcerea pe care ar fi simţit-o în mod normal era umbrită de tensiunea dintre ei. Jack, pantoful meu...

- La naiba! a mormăit el şi s-a oprit din dans, conducînd-o spre perete.

Amanda s-a sprijinit de braţul lui, lăsîndu-se ghidată spre un scaun aurit. Şi-a blestemat în gînd pantoful care îi alunecase de tot din picior. Abia mai reuşea să meargă.

- Stai jos, i-a poruncit scurt Jack şi a îngenuncheat în faţa ei.

- Opreşte-te, i-a spus Amanda, conştientă că atrăgeau o mulţime de priviri curioase.

Cîţiva invitaţi şuşoteau deja la adăpostul evantaielor sau a mîinilor înmănuşate. Domnişoara Briars cea corectă era ajutată de Jack Devlin, craiul notoriu.

- Se uită lumea la noi, i-a spus în şoaptă pe cînd el îi scotea pantoful din picior.

- Nu te mai agita atît. Am mai văzut barete desfăcute la viaţa mea. Unele femei şi le desfac singure,

folosindu-le drept scuză să-şi arate gleznele pai nerilor lor.

– Dacă vrei să insinuezi că m-aş folosi de pretext atît de stupid... eşti mai nesuferit şi n încrezut decît credeam! Amanda roşise violent d cauza stînjenelii. Jack îi privea zîmbind pantof subţire.

– Ei, domnişoară Briars, i-a şoptit el. Cî frivolitate din partea ta!

Îşi cumpărase pantofii aceia de dans dintr-i impuls. Spre deosebire de ceilalţi pantofi ai ei, nu er deloc practici. Erau subţiri, numai din dantelă şi pai glici, cu o floare brodată în vîrf. Una din baretele cai îi susţineau glezna se rupsese iar Jack i-a înnodat-o c mişcări pricepute.

Îşi păstrase o expresie impasibilă, şi totuşi în ocl avea o strălucire amuzată. Era clar că îi făcea plăcer să o vadă neajutorată, stînjenită de atenţia pe care atrăsese asupra lor.

Devlin a avut grijă să nu-i expună deloc glezna îi timp ce o încălţa la loc. Amandei nu-i plăcuseră nicio dată picioarele ei, pe care le considera butucănoase ş prea scurte. Nimeni nu scrisese niciodată ode pentri femeile cu glezne groase, ci doar pentru cele cu glezn subţiri, graţioase. Dar chiar şi gleznele ei lipsite d romantism erau extrem de sensibile, aşa că nu şi-

putut reprima un fior cînd i-a simţit degetele atingînd-o.

A fost doar o atingere uşoară, dar a resimţit-o în tot trupul. Îl dorea. Un val de plăcere a inundat-o, gura i s-a uscat, de parcă nu i-ar mai fi păsat că se aflau într-o încăpere înţesată de lume. Voia să-i acopere buzele cu ale ei, să-l simtă deasupra ei, pătrunzînd-o. Gîndurile primitive care îi treceau prin cap au ameţit-o şi au îngrozit-o în acelaşi timp.

Jack i-a eliberat piciorul şi s-a ridicat în picioare, în faţa ei.

– Amanda, a spus încet, fixînd-o cu privirea.

Nu se putea uita la el, abia dacă reuşea să vorbească:

– Te rog, lasă-mă singură, te rog.

A părut să o înţeleagă, aşa că a făcut o plecăciune politicoasă şi s-a îndepărtat.

Amanda a respirat adînc de cîteva ori, încercînd să se liniştească. Îl dorea şi acum, chiar şi după timpul în care fuseseră despărţiţi... Singurătatea, dorul de el o aduseseră în pragul disperării. Cum va reuşi să mai dea din nou ochii cu el, în alte împrejurări?

– Domnişoară Briars?

Vocea plăcută i-a mîngîiat urechile. A ridicat privirea chinuită şi a dat de o figură familiară. Un

bărbat înalt cu păr argintiu îi zîmbea larg. Ochii de culoarea ciocolatei i-au surprins ezitarea.

– Nu cred că-ţi mai aminteşti de mine, i-a spus. Ne-am cunoscut de Crăciun, la petrecerea domnului Devlin...

– Bineînţeles că-mi amintesc, i-a spus Amanda. Era acel autor cunoscut de versuri pentru copii cu care purtase o conversaţie atît de plăcută de Crăciun. Ce plăcere să te revăd, domnule Hartley!

– Nu pot înţelege cum de cea mai fermecătoare doamnă de aici nu dansează. Te pot invita la un cadril?

Ea a clătinat din cap cu regret.

– Mă tem că baretele pantofilor mei nu vor rezista. Am noroc dacă reuşesc să-i ţin în picioare pentru tot restul serii.

Hartley o privea de parcă nu reuşea să-şi dea seama dacă ea încerca să-l expedieze sau nu. Amanda i-a zîmbit din nou:

– Totuşi, a adăugat ea, cred că reuşesc să ajung pînă la masa cu răcoritoare, dacă eşti atît de amabil să mă însoţeşti.

– Mi-ar face mare plăcere, i-a răspuns el sincer, oferindu-i braţul. Am sperat să te revăd, după petrecere. Din nefericire nu ai prea ieşit în societate în ultima vreme.

Amanda i-a aruncat o privire atentă, încercînd să-şi dea seama dacă auzise vreun zvon legat de

aventura ei cu Jack. Dar expresia lui Hartley era blîndă şi politicoasă, fără vreo urmă de insinuare.

- Am avut mult de lucru, i-a răspuns, ruşinată.

- Bineînţeles... o femeie cu talentul tău... Operele memorabile îţi solicită mult timp. Ajunseseră lîngă masă, iar Hartley i-a făcut semn unui servitor să-i umple farfuria Amandei.

- Dar tu? l-a întrebat ea. Ai mai scris ceva versuri?

- Mă tem că nu. Mi-am petrecut mare parte din timp cu sora mea şi cu copiii ei. Are cinci fiice şi doi fii, ca nişte zvîrlugi.

- Îţi plac copiii, a remarcat Amanda.

- Oh, da. Copiii au un fel anume de a-ţi reaminti scopul pe care îl ai în viaţă.

- Care ar fi...?

- Să iubeşti şi să fii iubit, bineînţeles.

Pe Amanda o uimea sinceritatea lui. A zîmbit, gînditoare. Era un bărbat care nu se temea de sentimentele lui.

Ochii lui Hartley erau încrezători şi calzi, dar gura lui păstra o umbră de regret cînd a continuat:

- Răposata mea soţie şi cu mine nu am putut avea copii, spre dezamăgirea noastră. O casă fără copiii este mult prea liniştită.

În timp ce mergeau de-a lungul mesei cu gustări, Amanda continua să zîmbească. Hartley era un ade-

vărat gentleman, blînd şi inteligent. Chipul lui, deşi nu era neapărat frumos, era atrăgător. Genul de chip la care te puteai uita o zi întreagă fără să te plictiseşti, simetric, cu nasul mare şi ochi vii. Fusese prea vrăjită de Jack Devlin în trecut ca să-l remarce pe Hartley. Ei bine, şi-a jurat în gînd, nu va repeta această greşeală.

– Sper că-mi vei permite să te vizitez din cînd în cînd, i-a spus Hartley. Mi-ar face plăcere să ieşim la plimbare, cu trăsura, cînd vremea se va mai îndrepta.

Charles Hartley nu era un erou de poveste, nici vreun personaj fermecător dintr-un roman, era doar un bărbat tăcut, de nădejde, căruia îi plăceau aceleaşi lucruri ca şi ei. Hartley nu putea să o facă să se îndrăgostească nebuneşte, dar o putea ajuta să rămînă cu picioarele bine înfipte în pămînt. Nu era un bărbat interesant, care să-i dea fiori, dar ceea ce trăise cu Jack Devlin avea să-i ajungă pentru întreaga viaţă. Acum îşi dorea ceva – pe cineva – real, de încredere, care să se mulţumească cu o viaţă obişnuită.

– Mi-ar face mare plăcere, i-a răspuns Amanda, constatînd curînd că putea să-şi alunge din minte gîndurile legate de Jack atunci cînd se afla în compania lui Charles Hartley.

CAPITOLUL 13

Oscar Fretwell îşi terminase treaba şi făcea un ultim tur, pe la fiecare etaj, să verifice dacă uşile erau încuiate. S-a oprit în faţa biroului lui Devlin. Înăuntru era lumină şi răzbătea un miros ciudat... de fum. Alarmat, Fretwell a bătut la uşă şi a intrat:

– Domnule Devlin...

S-a oprit şi l-a privit uimit pe cel care îi era şef şi prieten. Devlin era aşezat la birou, înconjurat de obişnuitele teancuri de hîrtii şi cărţi, şi trăgea tacticos dintr-un trabuc. În scrumiera de cristal erau mai multe chiştocuri iar tabachera din lemn de cedru era goală pe jumătate, semn că Devlin fuma de ceva vreme.

Încercînd să-şi adune gîndurile înainte de a vorbi, Fretwell şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu multă grijă. Şi i-a pus din nou la ochi şi l-a măsurat din priviri pe Devlin. Deşi îi spunea doar rareori pe numele mic, pentru că i se părea necesar să-şi arate respectul pentru el în faţa angajaţilor, acum i s-a părut potrivit să-l folosească. Toţi ceilalţi plecaseră deja. În al doilea

rînd, Fretwell simţea nevoia să restabilească legătura dintre ei, care existase încă din copilărie.

– Jack, a spus încet, nu ştiam că-ţi place să fumezi.

– Azi îmi place. Devlin a tras din nou din trabuc, privindu-l fix pe Fretwell. Du-te acasă. Nu am chef de vorbă.

Fretwell l-a ignorat şi s-a apropiat de fereastră. A deschis-o, lăsînd aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Fumul albăstrui s-a dispersat încet. S-a dus apoi la birou, s-a uitat la tabacheră şi a scos un trabuc.

– Îmi dai voie?

Devlin a mormăit ceva în semn de răspuns şi a dat pe gît un pahar cu whisky. Fretwell a încercat să taie capătul trabucului, dar nu a avut succes. A continuat să încerce să-l reteze pînă cînd Devlin a întins mîna spre el, pufnind.

– Dă blestemăţia aia încoace.

A scos dintr-un sertar un briceag bine ascuţit şi a făcut o tăietură circulară, îndepărtînd marginile zdrenţuite lăsate de foarfece. I-a întins lui Fretwell trabucul şi chibriturile şi l-a privit aprinzîndu-l.

S-a aşezat pe un scaun aflat în apropiere şi au fumat o vreme în linişte. Fretwell se gîndea la ce i-ar putea spune prietenului său. Adevărul era că arăta ca naiba. Ultimele săptămîni de muncă îndîrjită, băutură şi lipsă de somn îşi puseseră amprenta asupra lui. Fretwell nu-l mai văzuse niciodată arătînd atît de rău.

Devlin nu fusese niciodată un bărbat în cale-afară de fericit. Privea viaţa ca pe o bătălie pe care trebuia să o cîştige, iar şi iar, şi cine l-ar fi putut învinui, dat fiind trecutul lui? Dar păruse întotdeauna invincibil. Atunci cînd îi reuşea o afacere, era fermecător de arogant, nonşalant, plin de umor.

Dar acum îl supăra ceva, ceva care conta mult pentru el. Mantia de invincibilitate dispăruse, lăsînd la iveală un bărbat care nu-şi găsea liniştea.

Fretwell ştia prea bine cînd începuseră toate necazurile - atunci cînd o cunoscuse pe domnişoara Amanda Briars.

- Jack, a început el cu grijă, este evident că în ultima vreme te preocupă ceva. Dacă vrei să discuţi despre...

- Nu. Jack şi-a trecut mîna prin păr, absent.

- Ei bine, aş vrea eu să-ţi spun ceva. A tras lung din trabuc, înainte să continue: se pare că doi dintre scriitorii noştri au început... nu ştiu cum să o numesc... o idilă...

- Adevărat? s-a arătat mirat Devlin.

- Ştiu că doreşti să fii informat întotdeauna despre ce se petrece în vieţile autorilor tăi, aşa că m-am gîndit că ar fi bine să ştii ce se zvoneşte. Se pare că domnul Charles Hartley şi domnişoara Briars au fost văzuţi destul de des împreună, în ultima vreme. O dată la teatru, de cîteva ori prin parc, la diferite evenimente...

– Ştiu, l-a întrerupt morocănos Devlin.

– Iartă-mă, dar credeam că tu şi domnişoara Briars... cîndva...

– Ai devenit mai rău decît o babă băgăcioasă, Oscar: trebuie să-ţi găseşti neapărat o femeie şi să nu te mai preocupe problemele personale ale celorlalţi.

– Am o femeie, i-a răspuns Fretwell. Şi nu mă amestec în viaţa ta privată, nici nu o comentez, atîta vreme cît nu îţi afectează munca. Dar am şi eu o parte din acţiuni, mică, e-adevărat, aşa că sînt îndreptăţit să mă îngrijorez. Dacă firma merge prost, toţi angajaţii au de suferit. Inclusiv eu.

Jack a oftat şi şi-a stins trabucul în scrumieră.

– La naiba, Oscar, a spus el, obosit. Ştiu prea bine că nu-mi vei da pace pînă nu-ţi răspund, aşa că... da. Recunosc că la un moment dat m-a interesat domnişoara Briars.

– Destul de mult, a murmurat Fretwell.

– Dar este de domeniul trecutului.

– Este?

Devlin a răs cu amărăciune.

– Domnişoara Briars este mult prea inteligentă ca să-şi dorească să se încurce cu mine. Şi-a frecat bărbia şi a continuat: Hartley este o alegere bună pentru ea, nu crezi?

Fretwell s-a văzut obligat să-i răspundă cu onestitate:

– Dacă aş fi în locul domnişoarei Briars m-aş mărita cu Hartley fără să ezit vreo clipă. Este unul dintre cei mai de treabă bărbaţi din cîţi cunosc.

– Ei bine, asta este. Le doresc numai bine. Nu cred să mai treacă mult timp pînă să se căsătorească.

– Bine, dar... tu? O s-o laşi să se mărite cu altul?

– Nu numai că o las, chiar o voi conduce la altar, dacă mi-o cere.

Fretwell a clătinat din cap, înţelegînd temerea care îl făcea pe Devlin să o alunge pe femeia care însemna atît de mult pentru el. Era o izolare autoimpusă pe care păreau să o împărtăşească toţi cei care scăpaseră cu viaţă de la Knatchford Heath. Prea puţini erau cei care reuşeau să aibă relaţii de durată cu o femeie. Chiar şi el reuşise să iubească şi să piardă o femeie cu care se potrivea de minune, doar pentru că nu era în stare să rişte şi să se ataşeze de ea.

Nu-i plăcea însă cînd vedea că şi Devlin avea aceeaşi soartă, mai ales că sentimentele lui pentru Amanda păruseră atît de profunde. Dacă ea se mărita cu altcineva, era mai mult ca sigur că Devlin nu va redeveni niciodată cum fusese.

– Ce ai de gînd să faci, Jack? l-a întrebat.

Devlin s-a prefăcut că nu înţelegea întrebarea.

– În seara asta? Mă duc la Gemma, să caut compania unei femei şi să plătesc pentru asta.

– Dar tu nu te culci cu tîrfe, i-a spus Fretwell, uimit.

Devlin i-a zîmbit sumbru şi a făcut un gest spre scrumiera plină:

– Nici nu fumez, nu?

– N-am mai fost niciodată la un picnic în casă, a spus Amanda rîzînd, privind în jur. Charles Hartley o invitase pe micul lui domeniu, de la marginea Londrei. Sora lui mai mică, Eugenie, juca rolul gazdei. Amanda a plăcut-o de îndată ce a văzut-o. Ochii ei întunecaţi străluceau de tinereţe, nici n-ai fi zis că era mama a şapte copii. Avea acelaşi aer senin ca şi fratele ei.

Nu aveau sînge aristocrat, dar erau de familie bună, respectabilă şi suficient de bogată. Amanda îl admira şi mai mult pe Charles pentru asta: deşi avea mijloacele materiale care i-ar fi permis să ducă o viaţă indolentă, el alesese să-şi găsească o ocupaţie şi să scrie pentru copii.

– Nu este un picnic autentic, a recunoscut Charles. Dar n-am putut face mai mult, dat fiind că frigul de afară nu ne permite.

– Aş fi vrut să fie şi copiii aici, i-a spus Amanda lui Eugenie. Domnul Hartley îmi vorbeşte atît de des despre ei încît am impresia că îi cunosc deja.

– Dumnezeule! a exclamat rîzînd Eugenie. Nu la prima noastră întîlnire! Copiii mei sînt nişte neastîm-

părați și n-aș fi vrut să te sperie și să nu te revăd niciodată.

– Nu cred că s-ar fi întîmplat asta, i-a răspuns Amanda așezîndu-se pe locul pe care i-l arătase Charles. Picnicul fusese amenajat într-o încăpere octogonală, scăldată de soare, unde fusese „plantată" o adevărată grădină: trandafiri albi, flori de liliac și magnolii argintii, care umpleau aerul cu mirosul lor delicat. Pe masă erau pahare de cristal și tacîmuri de argint, iar pe fața de masă albă ca neaua erau presărate petale de trandafiri roz care se asortau perfect cu farfuriile de porțelan.

Eugenie a ridicat paharul cu șampanie și i-a zîmbit lui Charles:

– Vrei să ții un toast, fratele meu drag?

El a privit-o pe Amanda în ochi:

– Pentru prietenie, a spus simplu. Dar căldura din ochii lui mărturisea un sentiment mai adînc decît o simplă prietenie.

Amanda a sorbit din băutura rece, reconfortantă. Se simțea bine în compania lui Charles Hartley. Petrecuseră multă vreme împreună în ultima perioadă, plimbîndu-se cu trăsura sau mergînd la petreceri și la seri de lectură. Charles era un gentleman desăvîrșit, făcînd-o să se întrebe dacă îi treceau vreodată prin minte și gînduri indecente. Părea incapabil de mojicie

sau vulgaritate. *Toți bărbații sînt niște primitivi*, îi spusese cîndva Jack... Ei bine, se înșelase. Charles Hartley era dovada.

Pasiunea nesăbuită care o chinuise atît de mult părea să se mai stingă, încet. Încă se mai gîndea la Jack mult mai des decît ar fi dorit, iar în rarele ocazii în care se vedeau încă o mai treceau fiorii, dar din fericire acest lucru nu se întîmpla prea des. Iar cînd se vedeau, Jack era extrem de politicos, ochii lui albaștri o priveau cu prietenie, dar și cu răceală, și discutau numai despre afaceri.

Charles Hartley, pe de altă parte, nu mai făcea un secret din sentimentele lui pentru ea. Iar acest văduv amabil, lipsit de complicații, era ușor de plăcut. Era evident că-și dorea și că avea nevoie de o soție. Era tot ce admira Amanda la un bărbat: era cerebral, moral, cu mult bun-simț și inteligent.

Ce ciudat i se părea ca acum, după atîția ani, viața ei să se schimbe într-atît... să fie curtată de un bărbat bun, să știe că relația lor putea duce la căsătorie, dacă ea dorea acest lucru. Charles Hartley era diferit de toți bărbații pe care îi cunoscuse – îi era uimitor de ușor să aibă încredere în el. Știa, în adîncul sufletului că el avea să o respecte întotdeauna. Mai mult decît atît, împărtășeau aceleași valori, aveau aceleași interese. În scurt timp, el îi devenise un bun prieten.

Ar fi vrut să reușească să simtă și o atracție fizică pentru el, dar ori de cîte ori se imagina în pat cu el, gîndul nu îi dădea deloc fiori. Poate că asta urma să vină cu timpul... sau poate că va reuși să se mulțumească cu o căsnicie plăcută, dar lipsită de pasiune, așa cum păreau să aibă surorile ei.

Acesta era drumul pe care trebuia să-l urmeze, se îmbărbăta Amanda. Sophia avusese dreptate - era timpul să-și întemeieze propria familie. Iar dacă Hartley o cerea, avea să se mărite cu el. Cariera ei urma să-și mai încetinească ritmul, poate că renunța complet la ea, pierdută în grijile cotidiene ale oricărei femei. *Este întotdeauna mai greu pentru cel care înoată împotriva curentului*, îi spusese Sophia, iar adevărul cuvintelor ei devenea tot mai evident cu fiecare zi care trecea.

Pe cînd își schimba rochia, pregătindu-se să iasă la plimbare cu Charles, Amanda a observat că ținuta ei cea mai bună pentru trăsură, de culoarea mărului verde, abia dacă o mai cuprindea.

- Sukey, a spus oftînd, poate că ar trebui să-mi strîngi mai tare corsetul. Probabil că va trebui să intru la regim. Dumnezeu știe de ce m-am împlinit atît de mult în ultimele săptămîni.

Spre uimirea ei, Sukey nu a rîs, nu a compătimit-o şi nici nu s-a grăbit să-i dea vreun sfat, ci a rămas nemişcată în spatele ei.

– Sukey? a spus Amanda, întorcîndu-se. Expresia ciudată a servitoarei a descumpănit-o.

– Nu cred că e bine să strîngem corsetul, domnişoară Amanda, i-a spus Sukey. Să nu-ţi facă rău în caz că eşti... Vocea i s-a stins.

– Ce să fiu? Fata tăcea. Sukey, spune-mi imediat la ce te-ai gîndit. Crezi că aş putea fi...?

S-a oprit brusc. A simţit cum sîngele îi părăsea obrajii. Şi-a dus imediat mîna la stomac.

– Domnişoară Amanda, a vorbit cu grijă servitoarea, cît a trecut de cînd ai avut ultimul ciclu?

– Mult, i-a spus Amanda, cu o voce care i s-a părut chiar şi ei ciudat de detaşată. Cel puţin două luni. Dar am fost prea preocupată ca să mă gîndesc la asta.

Sukey a dat din cap, părînd incapabilă să mai scoată un cuvînt.

Amanda s-a aşezat pe primul scaun întîlnit în cale. Rochia pe jumătate desfăcută s-a aşternut în valuri în jurul ei. O cuprinsese un sentiment ciudat, de parcă rămăsese suspendată undeva, în aer, fără să mai poată atinge pămîntul. Şi nu era deloc o senzaţie plăcută. Îşi dorea cu disperare să găsească un punct de sprijin, ceva care să-i confere siguranţă.

– Domnişoară Amanda, a spus într-un tîrziu Sukey. Domnul Hartley trebuie să sosească din clipă-n clipă.

– Te rog trimite-l înapoi, i-a răspuns Amanda. Spune-i... spune-i că nu mă simt bine. Şi trimite imediat după doctor.

– Da, domnişoară Amanda.

Ştia că doctorul nu va face altceva decît să-i confirme ceea ce ştia deja. Schimbările recente care se petrecuseră în corpul ei, instinctul ei de femeie, totul ducea spre o singură concluzie. Era însărcinată cu copilul lui Jack Devlin... şi nu-şi putea imagina o dilemă mai mare.

Despre femeile necăsătorite care rămîneau însărcinate se spunea că erau „într-o situaţie dificilă". Amanda era pe punctul de a rîde isteric. Situaţie dificilă? Nu, era un dezastru care avea să-i schimbe pentru totdeauna viaţa.

– N-o să te părăsesc, domnişoară, i-a spus Sukey. Indiferent ce se va întîmpla.

Chiar şi în haosul de gînduri, Amanda a fost mişcată de dovada de loialitate a femeii. A prins-o de mîna aspră, muncită:

– Îţi mulţumesc, Sukey. Nu ştiu ce voi face... dacă aştept într-adevăr un copil... va trebui să plec. Peste hotare, mai mult ca sigur. Va trebui să părăsesc Anglia pentru un timp îndelungat.

– Oricum m-am plictisit de Anglia, i-a răspuns Sukey. Plouă mereu, totul e gri, frigul îţi pătrunde în oase... Ei, Franţa sau Italia, acolo am visat dintotdeauna să trăiesc.

Amanda a rîs amar:

– Vom vedea, Sukey. Vom vedea ce este de făcut.

Timp de o săptămînă după ce doctorul i-a confirmat sarcina, Amanda a refuzat să-l primească pe Charles Hartley. I-a trimis un bilet în care îi spunea că suferea de gripă şi că avea nevoie de cîteva zile ca să-şi revină. El i-a trimis un mesaj de răspuns şi un minunat buchet de flori.

Trebuia să se gîndească la o mulţime de lucruri şi să ia decizii importante. Nu-l putea învinovăţi pe Jack Devlin pentru starea ei. Era o femeie matură care înţelesese riscurile şi consecinţele unei aventuri. Responsabilitatea era doar a ei. Deşi Sukey îi sugerase, mai pe departe, că ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Jack, gîndul o umplea de oroare. În nici un caz! Amanda ştia cu siguranţă un singur lucru: că Jack Devlin nu-şi dorea să devină soţ şi tată. Nu avea rost să-l împovăreze cu problema ei – era în stare să-şi întreţină şi singură copilul.

Avea o singură alternativă: să-şi facă bagajele şi să plece în Franţa, cît de curînd. Să-şi inventeze, poate, un soţ mort... o minciună care să-i permită să facă parte din societatea franceză locală. Putea cîştiga la fel de bine şi publicînd din afara ţării. Nu era nevoie ca Jack să afle despre existenţa copilului pe care nu şi-l dorea, în nici un caz. Nimeni nu avea să ştie adevărul, cu excepţia Sophiei şi a lui Sukey.

S-a concentrat asupra planurilor de plecare, pregătindu-se pentru schimbarea drastică din viaţa ei. Într-un sfîrşit, i-a permis lui Charles Hartley să o viziteze într-o dimineaţă, ca să-şi poată lua rămas-bun.

Charles a sosit cu un buchet de flori. Era îmbrăcat într-un costum clasic, elegant. Amanda a simţit o împunsătură de regret cînd şi-a dat seama că nu-l va revedea niciodată. O să-i lipsească chipul lui blînd, deschis, compania lui lipsită de complicaţii.

– La fel de frumoasă ca întotdeauna, poate doar puţin cam palidă, a spus Charles, zîmbindu-i Amandei. Mi-am făcut griji pentru tine, domnişoară Briars.

– Mă simt mai bine, mulţumesc, i-a răspuns Amanda, forţîndu-se să surîdă. I-a făcut semn lui Sukey să ia florile şi să le pună în apă şi l-a invitat pe Charles să se aşeze lîngă ea, pe sofa.

Cîteva minute au făcut conversaţie, fără să vorbească despre ceva important, timp în care Amanda se

chinuia să găsească o modalitate prin care să-i spună că părăsea definitiv Anglia. Nu a reuşit să găsească un mod delicat, aşa că i-a vorbit direct:

– Mă bucur că avem ocazia să stăm de vorbă, Charles. Este pentru ultima oară. Vezi tu, eu am decis că nu mai doresc să trăiesc în Anglia. Vreau să mă stabilesc în altă parte – în Franţa, de fapt – pentru că sînt de părere că mi s-ar potrivi mai bine clima de acolo şi ritmul mai lent de viaţă. O să-mi lipseşti, să ştii, dar sper că-mi vei scrie.

Charles nu şi-a schimbat deloc expresia.

– De ce? a murmurat într-un sfîrşit, luîndu-i mîna în mîinile lui mari. Eşti bolnavă, Amanda? De aceea trebuie să schimbi clima? Sau sînt alte circumstanţe care te determină să te muţi? Nu vreau să mă amestec în viaţa ta, dar am un motiv întemeiat pentru care te întreb.

– Nu sînt bolnavă, i-a răspuns Amanda. Eşti foarte amabil, Charles, dar...

– Nu este vorba de amabilitate, i-a spus el încet. Nu vreau să pleci nicăieri, Amanda. Trebuie să-ţi spun ceva. N-aş fi vrut să discutăm asta atît de curînd, dar se pare că trebuie să mă grăbesc. Amanda, vreau să ştii cît te...

– Te rog, l-a întrerupt ea cu inima strînsă. Nu voia ca el să-i facă nici un fel de mărturisire... Ferească

Dumnezeu să-i spună că o iubea în timp ce ea era însărcinată cu copilul altcuiva! Eşti un prieten bun, Charles, şi mă consider norocoasă că mi-ai oferit compania ta în ultimele săptămîni. Dar hai să lăsăm lucrurile aşa. Plec pe continent în cîteva zile şi nimic din ce-mi poţi spune tu nu mă va face să mă răzgîndesc.

– Nu mai pot să păstrez tăcerea. A strîns-o şi mai tare de mînă, păstrîndu-şi însă tonul calm, cald. Nu te pot lăsa să pleci fără să ştii cît de mult te preţuiesc. Eşti una din cele mai bune femei din cîte am cunoscut şi vreau să...

– Nu, a spus ea repede. Nu sînt deloc o femeie bună. Am făcut greşeli mari, Charles. Te rog, hai să nu ne mai spunem nimic şi să ne despărţim prieteni.

A privit-o preţ de cîteva secunde.

– Ai necazuri, i-a spus încet. Financiare? Legale? Lasă-mă să te ajut.

– Este o problemă pe care nu o poate rezolva nimeni. Nu-l mai putea privi în ochi. Te rog să pleci, i-a spus ridicîndu-se de pe scaun. La revedere, Charles.

El a obligat-o să se aşeze la loc.

– Amanda, i-a şoptit. Date fiind sentimentele mele pentru tine, cred că îmi datorezi asta... şansa de a-ţi fi de ajutor. Spune-mi despre ce este vorba.

Impresionată dar şi iritată de insistenţa lui, Amanda l-a privit direct în ochii blînzi:

– Sunt însărcinată, a izbucnit. Vezi? Nu ai ce să faci. Te rog să pleci şi să mă laşi să încerc să-mi pun ordine în viaţă.

Charles a făcut ochii mari. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat din partea ei. Nu i-a dat însă drumul din strînsoare.

– Tatăl... Bănuiesc că este Jack Devlin. Era o constatare, nu o întrebare.

Amanda a roşit.

– Ai auzit şi tu zvonurile, înţeleg.

– Da. Mi-am dat seama, însă, că totul s-a sfîrşit între voi.

Amanda a rîs ironic.

– Nu chiar totul, din cîte se pare.

– Nu vrea să-şi facă datoria faţă de tine?

Nu era reacţia la care s-ar fi aşteptat din partea lui Charles. În loc să se îndepărteze imediat, dezgustat, părea la fel de calm şi prietenos, sincer interesat de soarta ei. Amanda ştia că era un gentleman şi că ce discutau avea să rămînă doar între ei. Că nu va deveni subiect de bîrfă. Se simţea uşurată pentru că se putea încrede în cineva, aşa că s-a trezit strîngîndu-i mîna la rîndul ei, în timp ce-i vorbea.

– Nu ştie şi nici nu va şti niciodată. Jack mi-a dat de înţeles, în trecut, că nu doreşte să se căsătorească. Şi nu ar fi în nici un caz genul de soţ pe care mi-l doresc. De aceea plec... Nu pot rămîne în Anglia aşa... ca mamă necăsătorită.

– Bineînţeles, bineînţeles. Dar trebuie să-i spui. Nu-l cunosc prea bine pe Devlin, dar trebuie să i se dea şansa de a-şi asuma responsabilitatea faţă de tine şi de copil. Nu este drept, nici pentru el şi nici pentru copil, să-i ascunzi adevărul.

– Nu are rost să-i spun. Ştiu care va fi răspunsul lui.

– Nu poţi duce singură această povară, Amanda.

– Ba pot. Se simţea deodată foarte calmă, a reuşit chiar să-i zîmbească. Zău că pot. Copilul nu va suferi deloc, şi nici eu.

– Orice copil are nevoie de un tată. Iar tu vei avea nevoie de un soţ care să te ajute şi să te susţină.

Amanda a clătinat hotărîtă din cap.

– Jack nu m-ar cere niciodată de nevastă. Şi chiar dacă ar face asta, nu aş accepta.

Cuvintele ei au părut să-i dea curaj lui Charles, un impuls care l-a determinat să-i pună o întrebare care a uimit-o:

– Şi dacă te-aş cere eu?

L-a privit atentă, fără să clipească, întrebîndu-se dacă mai era în toate minţile.

– Charles, i-a spus cu blîndeţe, de parcă ar fi crezut că nu o înţelesese. Aştept copilul altui bărbat.

– Mi-ar fi plăcut să am copii. Iar pe acesta l-aş considera al meu. Şi-mi doresc mult să fii soţia mea.

– De ce? l-a întrebat. Tocmai ţi-am spus că voi avea un copil în afara căsătoriei. Ştii ce spune acest lucru despre caracterul meu. Nu sînt genul de soţie care să-ţi trebuiască ţie.

– Lasă-mă pe mine să-ţi judec caracterul, pe care îl consider nepreţuit. I-a zîmbit. Fă-mi onoarea de a deveni soţia mea, Amanda. Nu va mai trebui să te muţi departe de familie şi prieteni. Am putea duce o viaţă frumoasă împreună. Ştii că ne potrivim. Te doresc... şi-l doresc şi pe copil.

– Dar cum poţi accepta ca bastardul altuia să fie considerat copilul tău?

– Poate că nu aş fi făcut asta, cu ani în urmă. Dar acum intru în toamna vieţii mele iar perspectiva asupra vieţii mi s-a schimbat odată cu maturitatea. Mi se oferă şansa să devin tată şi voi profita de ea.

Amanda îl privea în tăcere, uimită. Fără să vrea, a izbucnit în rîs:

– Mă uimeşti, Charles.

– *Tu* m-ai surprins pe mine, i-a răspuns el, zîmbind. Haide, nu te gîndi prea mult la propunerea mea. Nu e deloc măgulitor.

– Dacă aş accepta, a spus ea nesigură, l-ai considera copilul tău?

– Da – cu o condiţie. Trebuie ca mai întîi să-i spui adevărul lui Devlin. Nu aş fi cu conştiinţa împăcată ştiind că i-am răpit unui alt bărbat şansa de a afla despre existenţa copilului său. Dacă tot ce mi-ai spus despre el este adevărat, nu ne va crea probleme. Va fi chiar bucuros să se vadă scăpat de orice responsabilitate. Dar noi nu trebuie să ne începem căsnicia cu o minciună.

– Nu-i pot spune,i-a răspuns Amanda clătinînd hotărîtă din cap. Nici nu voia să se gîndească la cum ar fi sunat răspunsul lui. Furie? Acuzaţii? Resentiment sau batjocură? Oh, nu îndrăznea să-i dea de ştire că-i purta bastardul în pîntec.

– Amanda, i-a spus el cu blîndeţe, este probabil ca el să afle, într-o bună zi. Nu-ţi poţi petrece viaţa temîndu-te de asta. Trebuie să ai încredere în mine de data asta... spune-i adevărul. După asta, nu te vei mai teme de nimic în ceea ce-l priveşte.

Ea a clătinat din cap, nefericită.

– Nu ştiu dacă este corect din partea mea să accept să mă mărit cu tine. Şi nici dacă fac bine spunîndu-i lui Jack despre copil. Oh, cît aş vrea să ştiu ce trebuie să fac! Pînă acum eram atît de sigură în privinţa alegerilor mele... mă consideram înţeleaptă, cu mult simţ practic, iar acum...

– Ce dorești să faci, Amanda? a întrerupt-o Charles. Alegerea este simplă. Poți să pleci peste hotare, să trăiești printre străini și să-ți crești singură copilul. Sau poți să rămîi în Anglia și să te măriți cu un bărbat care te respectă și care ține la tine.

Amanda îl privea nesigură. Dacă punea astfel problema, alegerea era clară. A oftat resemnată, simțind cum îi dădeau lacrimile.

– Nu aveam idee că poți fi atît de convingător, Charles. Și-a suflat nasul și i-a zîmbit.

O doamnă neterminată făcuse senzație în cele patru luni de cînd începuse să fie publicată. Cererea era mult mai mare decît cele mai optimiste așteptări ale lui Devlin. Succesul cărții Amandei putea fi atribuit calității ei excelente, ambiguității morale a eroinei, dar și reclamei plătite de Jack în toate ziarele londoneze importante.

Pe piață apăruseră: parfumul numit *Doamna neterminată*, inspirat de roman, mănușile de culoarea rubinului, așa cum purta eroina și eșarfele din voal de purtat în jurul gîtului sau pe borul pălăriei. Iar la baluri, cea mai cerută melodie era valsul *O doamnă neterminată,* compus de un admirator al operei Amandei.

Ar fi trebuit să fie mulţumit, şi-a spus Jack. La urma-urmei, şi el şi Amanda cîştigau o avere de pe urma romanului. Iar banii vor continua să curgă pînă la sfîrşit, cînd îl va publica în trei volume. În plus, Amanda păruse să agreeze ideea de a mai scrie un roman-foileton, nou-nouţ.

Şi totuşi lui Jack nimic nu-i mai făcea plăcere. Banii nu-l mai motivau. Nu mai avea nevoie de ei – avea deja mai mulţi decît putea cheltui într-o viaţă. Era considerat un gigant în lumea editorilor – o recunoaştere pentru care muncise mult, după care tînjise. Dar munca nu mai reuşea să-l absoarbă. Chiar şi fantomele trecutului încetaseră să-l mai bîntuie. Zilele erau anoste, nu mai simţea nici o emoţie, nici o durere. Nu se mai simţise niciodată aşa. Ar fi vrut ca cineva să-i poată spune cum să scape de senzaţia de sufocare.

– E doar vorba de *ennui*, băiete, îi spusese un amic aristocrat, folosind termenul elevat pentru clasica plictiseală. Ceea ce e bine, pentru că asta e foarte la modă acum. Dacă vrei să-ţi treacă, du-te la club, bea, joacă, aleargă după fuste. Sau mergi pe continent, pentru o schimbare de peisaj.

Jack ştia că nimic din toate astea nu-i va fi de folos. Stătea ziua întreagă la birou, negocia, încheia afaceri sau pur şi simplu se uita fix la mormanele de hîrtii de pe birou. Şi aştepta nerăbdător veşti despre Amanda.

Fretwell era cel care i le furniza... Amanda fusese văzută într-o seară la operă, însoţită de Charles Hartley... Amanda ieşise la plimbare în parc şi arăta foarte bine. Jack devora fiecare informaţie, blestemîndu-se pentru că îi păsa atît de mult. Dar numai Amanda părea să-i mai pună inima în mişcare.

Într-o dimineaţă, simţindu-se prea neliniştit ca să se ocupe de hîrtii, Jack a decis că puţin efort fizic avea să-i facă bine. A lăsat pe masă manuscrisele necitite şi a început să care lăzi cu cărţi în stradă, aşezîndu-le în trăsura care urma să le transporte la vasul care aştepta în port.

Şi-a scos haina, a pus pe umăr prima ladă şi a pornit-o în jos, pe scări. Efortul l-a făcut curînd să uite de toate.

Coborîse deja de vreo şase ori de la etajul cinci pînă în stradă cînd Oscar Fretwell a reuşit în sfîrşit să-l găsească.

– Devlin, l-a strigat. Părea tulburat. Domnule Devlin, eu... S-a oprit, uimit, văzîndu-l cum încărca lada în trăsură. Pot să te întreb ce se petrece aici? Nu e nevoie să faci asta. Avem destui oameni angajaţi care să...

– M-am săturat să stau la blestematul acela de birou, i-a spus Jack. Am vrut să fac puţină mişcare.

– Puteai să te plimbi prin parc, a mormăit Fretwell. Un bărbat cu statutul tău nu trebuie să facă muncă fizică.

Jack i-a zîmbit şi şi-a şters fruntea asudată cu mîneca de la cămaşă. Îi făcuse bine să transpire puţin şi să-şi exerseze muşchii.

– Scuteşte-mă, Fretwell. Nu eram nimănui de folos în birou şi prefer să fac ceva util în loc să mă plimb prin parc. Voiai să-mi spui ceva? dacă nu, dă-te din drum. Mai am cîteva lăzi de încărcat.

– Ar fi ceva. Bărbatul a ezitat. Ai o vizitatoare. Domnişoara Briars te aşteaptă în birou. Dacă vrei, îi spun că nu o poţi primi... Jack o pornise însă pe scări înainte ca el să apuce să termine fraza.

Amanda era acolo şi voia să-l vadă, după ce-l evitase atîta timp. S-a străduit să nu urce cîte două trepte odată, să-şi măsoare paşii, să nu se grăbească. Chiar şi aşa, inima îi bătea cu repeziciune. Ştia că asta nu avea legătură cu efortul fizic. Era al naibii de nerăbdător s-o revadă pe Amanda şi se purta ca un puşti îndrăgostit. S-a gîndit să-şi schimbe cămaşa, să se spele pe faţă şi să-şi găsească haina, dar a decis să nu facă nimic din toate astea. Nu voia să o facă să aştepte mai mult decît era necesar.

Străduindu-se să pară impasibil, a intrat în birou şi a lăsat uşa întredeschisă în urma lui. A privit-o atent pe Amanda, care stătea în picioare lîngă birou, cu un pachet în braţe.

– Domnule Devlin, a spus ea, venind spre el. Am adus revizia ultimei părți din *O doamnă neterminată*... și o propunere pentru un nou roman foileton, în caz că ești interesat.

– Bineînțeles că sînt, i-a răspuns el. Bună, Amanda. Arăți bine.

Remarca era departe de adevărata lui reacție, atunci cînd o văzuse. Amanda arăta superb în rochia albastră cu o fundă mare, albă, la gît și un șir de nasturi mici, din perle. I-a simțit parfumul cu iz vag de lămîie și toate simțurile i s-au aprins, în semn de răspuns.

Voia să o lipească de trupul lui fierbinte, transpirat, să o sărute cu nesaț, să-i smulgă nasturii și să-i simtă sînii rotunzi în palme. Valul de senzații aproape că l-a amețit.

– Mă simt bine, mulțumesc. L-a privit și zîmbetul ușor forțat cu care îl întîmpinase i s-a șters de pe chip. Ești murdar pe obraz, i-a șoptit. A scos o batistă curată din mîneca rochiei și a întins mîna spre el. A ezitat o clipă, aproape imperceptibil, înainte să-l atingă. Jack a rămas nemișcat, ca o stană de piatră. După ce i-a îndepărtat pata de pe obraz, Amanda a folosit cealaltă parte a batistei ca să-i șteargă sudoarea de pe frunte. Ce făceai, pentru numele lui Dumnezeu?

– Munceam, a murmurat el făcînd apel la toată stăpînirea de sine ca să n-o ia în brațe.

I-a zîmbit.

– Nu poți să-ți trăiești viața ca un om obișnuit, nu-i așa?

Remarca nu a fost deloc spusă cu admirație, ci a părut de-a dreptul compătimitoare. Jack a rîs ironic și s-a aplecat spre ea, să pună pachetul pe birou, obligînd-o să se dea un pas înapoi. Altfel, trupurile li s-ar fi atins. I-a făcut plăcere să o vadă roșind.

– Pot să te întreb de ce mi le-ai adus personal? a spus el, arătînd spre hîrtii.

– Îmi pare rău. Dacă aș fi știut că preferi să...

– Nu e vorba de asta, a întrerupt-o el. Voiam doar să știu dacă ai avut un motiv anume să vii să mă vezi.

– Ar fi ceva, de fapt. Amanda și-a dres glasul, stînjenită. În seara aceasta voi merge la petrecerea găzduită de avocatul meu, domnul Talbot. Am înțeles de la el că ai fost invitat și tu.

Jack a ridicat din umeri.

– Probabil că am primit și eu invitație. Mă îndoiesc însă că voi veni.

Informația a părut să o liniștească.

– Înțeleg. Poate că este mai bine să afli de la mine, chiar acum. Dată fiind... de vreme ce tu și cu mine... n-aș fi vrut să fii luat prin surprindere cînd vei auzi...

– Ce să aud, Amanda?

A roșit și mai tare.

– La petrecerea lui Talbot, domnul Hartley va anunța că ne-am logodit.

Era vestea la care se aştepta şi totuşi propria reacţie l-a uimit. A simţit o durere feroce. Ştia că nu avea nici un drept să fie mînios şi totuşi nu se putea abţine. Era furios pe Amanda şi pe Hartley, dar cel mai furios era pe el însuşi. A încercat să se controleze dar mîinile îi tremurau. Ar fi vrut să o prindă de umeri şi să o zguduie cu putere.

– Este un bărbat bun, a spus ea, defensiv. Avem multe în comun. Sper să fiu fericită alături de el.

– Sînt sigur că vei fi.

Ea şi-a îndreptat umerii.

– Iar noi doi vom continua ca şi pînă acum, sper.

Jack înţelegea exact ce voia să spună. Să menţină o faţadă de prietenie distantă, să lucreze împreună, cînd şi cînd. Relaţia lor trebuia să rămînă impersonală. Ca şi cum el nu-i răpise inocenţa. Ca şi cum nu o atinsese, nu o sărutase, nu-i cunoscuse dulceaţa trupului.

El a înclinat uşor capul.

– I-ai spus lui Hartley de relaţia noastră?

L-a surprins încuviinţînd din cap:

– Ştie, a spus în şoaptă. Este un bărbat iertător. Un adevărat gentleman.

A fost cuprins de amărăciune. El ar fi primit oare această veste ca un gentleman? Se îndoia. Charles Hartley era într-adevăr un om mai bun.

– Foarte bine, i-a răspuns, simţind brusc dorinţa să o necăjească. N-aş fi vrut ca el să stea în calea

relaţiei noastre profesionale - am plănuit să fac o grămadă de bani cu cărţile tale.

Ea s-a încruntat şi a strîns din buze.

- Da, să ferească Dumnezeu să-ţi stea cineva în cale, să te împiedice să faci profituri uriaşe. La revedere, domnule Devlin. Mai am multe de făcut azi... şi o nuntă de pregătit. S-a întors pe călcîie şi a pornit spre uşă.

Jack s-a abţinut să o întrebe sarcastic dacă va fi şi el invitat la eveniment. A privit-o împietrit, fără să se ofere să o conducă, aşa cum ar fi făcut un gentleman.

Amanda s-a oprit în prag şi l-a privit peste umăr. A părut să fi vrut să-i mai spună ceva:

- Jack... Era tulburată, părea să nu-şi găsească cuvintele. Privirile li s-au întîlnit. O clipă mai tîrziu, Amanda a ieşit din birou, clătinînd din cap.

Jack s-a prăbuşit pe scaun, cu inima grea. A căutat furibund în sertar după un pahar şi după sticla de whisky.

Aroma băuturii i-a umplut gura, amorţindu-i gîtul cu fiecare înghiţitură. A terminat ce avea în pahar, aşa că şi-a mai turnat unul. Poate că Fretwell avea dreptate, şi-a spus cu amărăciune - un bărbat cu poziţia lui avea altceva de făcut în loc să care lăzi cu cărţi. Azi n-avea să mai muncească deloc, de fapt. O să stea acolo şi o să bea, pînă cînd îi amorţeau toate simţurile şi pînă cînd imaginea Amandei în pat, îm-

– Ce onoare! a murmurat Jack.

Tode i-a ignorat sarcasmul.

– Fraţii şi surorile tale gîndesc aşa, cu siguranţă. Mulţi puseseră deja ochii pe această proprietate. Nu mai e nevoie să-ţi spun cît de miraţi au fost cînd au aflat că ţi-a lăsat-o ţie.

E bine, şi-a spus Jack într-un acces de satisfacţie meschină. Îi făcea plăcere să ştie că supărase adunătura aceea de snobi care nu doriseră niciodată să aibă de-a face cu el. Cît trebuie să fi suferit cînd aflaseră că o veche proprietate de familie îi fusese lăsată unui frate vitreg.

– Tatăl tău a adăugat acest codocil cu puţin timp în urmă, a continuat Tode. Poate că te interesează să afli că îţi urmărea cu interes realizările. Era de părere că-i semeni, în multe privinţe.

– Avea probabil dreptate.

Tode a înclinat puţin capul şi l-a privit gînditor.

– Contele era un bărbat foarte complicat. Aparent, avea tot ce-şi putea dori un om, dar nu reuşea să fie fericit. Nu avea acest talent.

Cuvintele lui i-au suscitat interesul:

– Îţi trebuie un talent anume ca să fii fericit? a întrebat, continuînd să fixeze paharul cu privirea.

– Eu am crezut întotdeauna asta. Cunosc un arendaş de-al tatălui tău care locuieşte într-o casă

dărăpănată, cu pămînt pe jos, dar care mi s-a părut întotdeauna mai fericit decît tatăl tău. Am ajuns să cred că ţine de noi să găsim motive de mulţumire, că fericirea nu are legătură cu averea.

Jack a ridicat din umeri.

– N-am de unde să ştiu.

Au rămas tăcuţi o vreme. Într-un final, Tode s-a ridicat, dregîndu-şi glasul:

– Îţi doresc numai bine, domnule Devlin. Îţi voi trimite cît de curînd actele proprietăţii. A făcut o pauză, după care a continuat, stînjenit: mă tem că nu există o cale mai diplomată să-ţi spun asta: copiii legitimi ai contelui mi-au cerut să-ţi spun că nu doresc să aibă nici un fel de legături cu tine. Iar la înmormîntare...

– Nu au de ce să se teamă, nu voi veni. Poţi să-i informezi pe fraţii mei vitregi că mă interesează soarta lor în aceeaşi măsură în care îi interesează şi pe ei de mine.

– Am înţeles, domnule Devlin. Dacă îţi mai pot fi de folos cu ceva, te rog să nu eziţi să mă cauţi.

După plecarea avocatului, Jack s-a ridicat şi a început să dea ocol încăperii. Whisky-ul i se suise la cap, deşi de obicei rezista la băutură. Capul îl durea, se simţea golit pe dinăuntru. Ce zi mai fusese şi asta! Şi nu se terminase încă.

Cu ochii minții a început să enumere motivele pentru care ar fi trebuit să fie fericit: avea bani, proprietăți, pământuri iar acum moștenise un domeniu de famile, un drept care i s-ar fi cuvenit unui moștenitor legitim, nu unui bastard. Ar fi trebuit să fie foarte mulțumit.

Nu-i păsa însă de nimic din toate astea. Dorea un singur lucru: să o aibă pe Amanda Briars în patul lui. În seara aceea și în fiecare seară. Să fie a lui iar el să-i aparțină ei.

Amanda era singura care îl putea împiedica să ajungă asemenea tatălui său: bogat, crud și rău. Și dacă nu o putea avea... dacă va fi nevoit să-și petreacă tot restul vieții privind-o alături de Charles Hartley...

A înjurat printre dinți, continuînd să se învîrtă prin cameră ca un tigru în cușcă. Amanda făcuse cea mai bună alegere în ceea ce o privea. Hartley nu o va încuraja niciodată să facă ceva nepotrivit sau nedemn de o lady. O va copleși cu buna lui cuviință și curînd femeia care plătise un bărbat drept cadou de ziua ei va fi îngropată într-o mare de respectabilitate.

Jack s-a oprit în dreptul ferestrei și s-a sprijinit de pervazul rece. Îi era greu, dar trebuia să recunoască că pentru Amanda era mai bine să se mărite cu un bărbat ca Hartley. Indiferent de prețul pe care avea să-l plătească, Jack trebuia să-și învingă dorințele egoiste,

să accepta acel mariaj şi să le dorească numai bine, pentru ca Amanda să nu afle niciodată ce simţea cu adevărat pentru ea.

Amanda i-a zîmbit viitorului ei logodnic:

– La ce oră vrei să faci anunţul, Charles?

– Talbot mi-a spus că-l pot face oricînd, dar m-am gîndit să aştept pînă începe dansul, pentru ca tu şi cu mine să începem primul vals ca logodnici.

– Un plan perfect. Amanda încerca să ignore subita strîngere de inimă.

Stăteau împreună pe unul din balcoanele salonului. Era o petrecere de proporţii, cu peste o sută şi cincizeci de invitaţi care se bucurau de muzica bună şi de belşugul de delicatese. În seara aceea, Amanda şi Charles urmau să-şi anunţe apropiata căsătorie, în faţa prietenilor şi cunoştinţelor. Urmau strigările la biserică, timp de trei săptămîni, după care nunta propriu-zisă, în Windsor.

Surorile Amandei, Sophia şi Helen, primiseră cu încîntare vestea căsătoriei surorii lor mai mici.

Îţi aprob pe deplin alegerea şi nu pot să-ţi ascund cîtă plăcere mi-a făcut să aflu că mi-ai urmat sfatul, îi scrisese Sophia. *Din cîte am aflat, domnul Hartley este un gentleman liniştit, cu pedigriu şi avere. Nu am nici o îndoială că această căsătorie va fi spre folosul*

amîndurora. Aştept cu nerăbdare să-i urez domnului Hartley bun-venit în familie, dragă Amanda, şi te felicit pentru alegerea înţeleaptă a partenerului de viaţă....

Înţeleaptă, şi-a spus Amanda, uşor amuzată. Nu aşa şi-ar fi descris cîndva alegerea unui logodnic, dar totul se schimbase acum.

Hartley s-a uitat în jur, atent să nu-i vadă cineva, şi s-a aplecat să o sărute pe frunte.

– Cît de fericit mă faci, Amanda. Ne potrivim perfect, nu-i aşa?

– Aşa este, i-a răspuns ea.

A strîns-o uşurel de mînă.

– Dă-mi voie să-ţi aduc nişte punci. Hai să rămînem puţin aici – e mai multă linişte. Mă aştepţi?

– Bineînţeles, dragul meu. Grăbeşte-te, Charles – compania ta îmi lipseşte deja.

– Poţi fi sigură că mă grăbesc, i-a spus el zîmbindu-i afectuos. Doar nu sînt nebun să las singură cea mai atrăgătoare femeie de la petrecere mai mult de cîteva minute. A deschis uşile din sticlă. Zgomotele conversaţiilor şi al muzicii l-au însoţit, estompîndu-se atunci cînd el le-a închis în urma lui.

Jack privea posac la musafirii eleganţi adunaţi în salonul lui Thaddeus Talbot. O căuta din priviri pe

Amanda. Muzica răzbătea dintr-un colţ al salonului, animînd adunarea.

O seară perfectă pentru anunţarea unei logodne, şi-a spus. Amanda nu era de găsit, dar a zărit silueta lui Charles Hartley, care se apropia de masa cu băuturi.

Fiecare părticică de trup i se răscula la ideea de a-i vorbi civilizat, dar trebuia s-o facă. Trebuia să accepte situaţia ca un gentleman, chiar dacă acest gen de purtare nu-l caracteriza.

Cu chipul asemenea unei măşti, Jack s-a apropiat de Hartley, care tocmai îi făcea semn servitorului să-i umple două cupe cu punci.

– Bună seara, Hartley, i-a spus. Bărbatul s-a întors spre el, zîmbitor. Nu părea deloc tulburat. Înţeleg că este cazul să te felicit.

– Mulţumesc. Înţelegîndu-se din priviri, s-au îndepărtat de masa cu băuturi şi s-au îndreptat spre un colţ, unde nu puteau fi auziţi. Am înţeles de la Amanda că te-a vizitat azi-dimineaţă. M-am temut că după ce vei afla vestea vei... A făcut o pauză şi l-a cîntărit din priviri pe Jack. Se pare însă că nu ai nimic de obiectat în privinţa căsătoriei noastre.

– De ce aş avea? Este normal să-i doresc domnişoarei Briars doar binele.

– Circumstanţele nu te deranjează deloc?

Crezînd că Hartley se referea la relaţia lui cu Amanda, Jack a clătinat din cap.

– Nu. Dacă tu poţi trece totul cu vederea, pot şi eu.

Hartley părea nedumerit, încurcat. A vorbit în şoaptă:

– Vreau să ştii ceva, Devlin. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca Amanda să fie fericită şi voi fi un tată bun pentru copilul ei. Poate că este mai uşor aşa, să nu doreşti să te implici deloc...

– Copil, a repetat Jack, fixîndu-l cu privirea pe Hartley. Despre ce naiba vorbeşti?

Hartley se uita fix la un punct de pe podea.

– Nu ştiai, nu-i aşa? Amanda m-a asigurat că ţi-a spus totul azi-dimineaţă.

– Ce să-mi spună? Că este... S-a oprit, întrebîndu-se ce anume intenţionase Hartley să spună. Apoi a înţeles. Un copil, un copil...

Dumnezeule!

Vestea a acţionat ca o explozie asupra creierului său.

– Dumnezeule, a şoptit. Este însărcinată, nu-i aşa? Cu copilul meu. Şi avea de gînd să se mărite cu tine fără să-mi spună.

Şi tăcerea lui Hartley era tot un răspuns.

La început, Jack a fost prea uluit ca să simtă ceva. Mînia l-a cuprins însă repede.

– Se pare că Amanda nu s-a simţit în stare să discute cu tine. Vocea lui Hartley abia dacă ajungea la el, din cauză că totul i se învîrtea în cap, de furie.

– Va trebui s-o facă, a murmurat Jack. Ar fi mai bine să amîni anunţarea logodnei, Hartley.

– Da, poate că ar fi mai bine.

– Spune-mi unde este.

Hartley a făcut întocmai iar Jack a plecat să o caute pe Amanda, copleşit de o mulţime de imagini neplăcute. Amintiri despre copiii neajutoraţi care încercau să supravieţuiască într-o lume nemiloasă. Încercase să-i protejeze – încă mai purta urme ale eforturilor pe trupul lui. Îşi dorise însă, încă de atunci, să fie răspunzător doar pentru el. Îşi croise viaţa aşa cum voise, îşi stabilise propriile condiţii. Pînă în clipa aceea nu îşi dorise o familie. Şi-i fusese destul de uşor să evite acest lucru.

Pînă atunci.

Faptul că Amanda alesese să-l ţină deoparte îl înnebunea. Ştia prea bine că el nu-şi dorea să se căsătorească. Poate că ar fi trebuit să-i fie recunoscător că îl absolvise de orice responsabilitate. Dar gratitudinea era ultimul lucru pe care îl simţea acum. Trebuia să fie a lui, o dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 14

O adiere uşoară a trecut printre frunze, aducînd cu ea miros de pămînt şi lavandă. Amanda s-a retras într-un colţ al balconului, complet ascunsă vederii. S-a sprijinit de perete, simţind cum cărămida îi zgîria uşor umerii goi.

Purta o rochie bleu pal, din mătase, cu un decolteu adînc pe spate şi mîneci din voal transparent şi mănuşi albe.

Uşile s-au deschis şi s-au închis iar Amanda a clipit de cîteva ori, orbită de fascicolele de lumină care se strecuraseră dinăuntru.

– Te-ai întors deja, Charles? Coada la bolul de punci trebuie să se fi scurtat considerabil.

Nu a primit nici un răspuns. Într-o clipă, Amanda şi-a dat seama că silueta întunecată din faţa ei nu era a lui Charles Hartley. Bărbatul care se apropia era mai înalt, cu umeri laţi şi se mişca cu graţia unei feline. Nu putea fi decît Jack Devlin.

Noaptea a părut să o învăluie. Alarmată, s-a clătinat puţin pe tocurile înalte. Avea senzaţia că era prada încolţită de un tigru care se pregătea să o devoreze.

– Ce vrei? l-a întrebat precaută. Domnul Hartley trebuie să se întoarcă şi...

– Bună, Amanda. Vocea îi era ameninţătoare. Nu ai nimic să-mi spui?

– Ce anume? Amanda a clătinat din cap. Nu trebuia să fii aici în seara asta. Mi-ai spus că nu vei veni. De ce...?

– Am vrut să vă prezint urările mele de bine, ţie şi lui Hartley.

– Oh. Este foarte drăguţ din partea ta.

– Şi Hartley a părut de aceeaşi părere. Am stat de vorbă cu el, cu un minut în urmă.

A străbătut-o un fior neplăcut. A început să tremure.

– Ce aţi discutat?

– Ia ghiceşte. Văzînd că Amanda se încăpăţîna să tacă, a tras-o spre el. Eşti o laşă.

Era prea uimită ca să reacţioneze. S-a încordat, dar el i-a înfipt mîna în păr, distrugîndu-i coafura elaborată şi a obligat-o să ridice privirea spre el. Amanda a încercat să se elibereze, dar gura lui a pus stăpînire pe a ei, arzătoare, insistentă şi lacomă. Amanda a încercat să-l îmbrîncească, să ignore plăcerea sălbatică ce pusese stăpînire pe ea, să nu-i răspundă la sărut.

– Eşti nebun, i-a şoptit. Inima îi bătea cu putere.

– Spune-mi, Amanda. Mîinile lui îi alunecau pe trup, făcînd-o să freamăte. Spune-mi acum ce ai vrut să-mi spui azi-dimineaţă, la birou.

– Pleacă, te rog. Să nu ne vadă cineva. Charles trebuie să se întoarcă şi...

– A fost de acord să amîne anunţarea logodnei, să ne dea ocazia să stăm de vorbă.

– Despre ce? a strigat ea, îndepărtîndu-i mîinile. Încerca disperată să pretindă că nu înţelegea. Nu mă interesează să discut cu tine despre o aventură din trecut care nu înseamnă nimic pentru tine!

– Ba înseamnă. Şi-a lipit palma de pîntecul ei, cu un gest posesiv. Vei avea un copil.

Amanda a simţit că i se tăiau picioarele, de vinovăţie şi teamă.

– Charles nu ar fi trebuit să-ţi spună. Nu voiam să ştii.

– Era dreptul meu!

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tot mă mărit cu el.

– Pe naiba! i-a spus el, aspru. Dacă ar trebui să hotărăşti doar pentru tine, n-aş spune nimic. Dar este vorba şi de copilul meu. Trebuie să am şi eu un cuvînt de spus.

– Nu! a exclamat ea. Nu şi atunci cînd trebuie să iau cea mai bună decizie pentru mine şi pentru copilul

meu. Tu nu-mi poţi oferi ceea ce-mi oferă Charles. Dumnezeule, ţie nici măcar nu-ţi plac copiii!

– Nu am de gînd să-mi abandonez propriul copil.

– Nu ai de ales.

– Nu am? A ţinut-o strîns lîngă el. Ascultă-mă cu atenţie, i-a spus printre dinţi. Pînă nu lămurim totul, nici vorbă de logodnă între tine şi Hartley. Te voi aştepta în trăsura mea, în faţa casei. Dacă nu apari în cincisprezece minute, vin după tine şi te tîrăsc afară. Putem pleca discret sau putem face o scenă despre care se va bîrfi în toate saloanele din Londra. Tu decizi.

Nu-i mai vorbise niciodată aşa, tonul lui nu mai avusese inflexiuni de oţel. Amanda nu avea de ales – trebuia să-l creadă. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi, asemenea eroinelor fără minte din romanele ieftine pe care le ironiza adesea. A încercat să-şi controleze emoţiile. Buzele îi tremurau.

Jack i-a observat semnele de slăbiciune şi s-a mai domolit.

– Să nu plîngi. Fără lacrimi, *mhuirnin*, i-a spus cu ceva mai multă blîndeţe.

Amanda a rostit cu greu:

– Unde mergem?

– La mine acasă.

– Eu... trebuie mai întîi să vorbesc cu Charles.

– Amanda, i-a spus el, chiar crezi că te va salva de mine?

Da, da, şi-a spus cu disperare. L-a privit însă pe bărbatul hotărît care-i fusese cîndva iubit şi toate speranţele i s-au năruit. Ştia că el nu se va da în lături de la nimic ca să obţină ce voia.

– Nu, i-a răspuns.

– Cincisprezece minute i-a repetat el. Şi a lăsat-o singură în întuneric.

Era clar că Jack ştia să fie un bun negociator. Cît timp a durat drumul spre casă, nu a scos nici un cuvînt, pe cînd ea fierbea, confuză şi indignată. Corsetul o strîngea cumplit, abia dacă mai putea respira. Rochia bleu care îi păruse elegantă şi uşoară la începutul serii acum o strîngea iar bijuteriile de la gît i se păreau pietre de moară. Acele de păr îi zgîriau scalpul. Se simţea prinsă în cursă, era nefericită. Cînd trăsura a tras în faţa casei, se simţea deja extenuată din cauza frămîntărilor.

Holul de la intrare era slab luminat, o singură lampă alunga umbrele de pe chipurile statuilor din marmură. Majoritatea servitorilor se retrăseseră deja la culcare, cu excepţia valetului şi a unui lacheu.

Cu mîna lipită de spatele ei, Jack a ghidat-o pe scară pînă la al doilea etaj. Au intrat într-un apartament pe care nu-l mai văzuse pînă atunci, cu un salon

privat care dădea într-un dormitor imens. Pe cînd aveau o relaţie, se vedeau doar la ea acasă, aşa că Amanda a privit curioasă în jur. Era un sanctuar luxos, masculin, cu tapet din piele pe pereţi şi podelele acoperite cu covoare groase Aubusson.

Devlin a aprins o lampă şi s-a apropiat de ea. I-a scos mănuşile, trăgînd de vîrful fiecărui deget, rînd pe rînd. Ea s-a încordat cînd i-a simţit degetele înlănţuindu-le pe ale ei.

– Este vina mea, nu a ta, i-a spus încet. Eu eram partenerul experimentat din relaţia noastră. Ar fi trebuit să fiu mai atent, să nu se întîmple asta.

– Da, ar fi trebuit.

A tras-o mai aproape şi i-a şoptit, cu buzele lipite de părul ei

– Îl iubeşti pe Hartley?

Dumnezeule, cît ar fi vrut să-l poată mînţi! A încercat să spună „da", dar nu a reuşit să scoată nici un sunet.

– Nu, a spus. Îl plac, îl stimez, dar nu-l iubesc.

El a oftat.

– Te vreau înapoi, Amanda. Te-am vrut din ziua aceea blestemată în care ne-am despărţit. M-am gîndit chiar să mă duc cu alte femei, dar nu am putut.

– Nu pot relua relaţia noastră, dacă asta îmi ceri. Îi dăduseră lacrimile. Nu voi deveni amanta ta, nu-mi voi condamna copilul la o viaţă de secrete şi ruşine.

Jack şi-a strecurat degetele sub bărbia ei şi a obligat-o să-l privească în ochi.

– Cînd eram mic, mă întrebam mereu de ce sînt un bastard, de ce nu am o familie, aşa cum aveau ceilalţi copii. O vedeam pe mama înşirînd bărbat după bărbat şi speram de fiecare dată că acela o va lua de nevastă. Mă punea să le spun *tată*, fiecăruia dintre ei, pînă cînd acest cuvînt nu a mai însemnat nimic pentru mine. Vreau să mă înţelegi bine, Amanda. Copilul meu nu va creşte fără adevăratul lui tată. Vreau să-mi poarte numele. Vreau să mă însor cu tine.

A simţit că o ia ameţeala, aşa că s-a sprijinit de el.

– Nu vrei cu adevărat să te căsătoreşti cu mine. Vrei doar să scapi de mustrările de conştiinţă, să ştii că ţi-ai făcut datoria. Dar te vei plictisi curînd de mine şi mă voi trezi aruncată undeva, într-un colţ de ţară, iar tu vei uita imediat de mine şi de copil...

Jack a scuturat-o cu putere, întrerupîndu-i şirul de cuvinte încărcate de amărăciune şi teamă. Chipul îi era împietrit.

– Spune-mi că nu crezi cu adevărat asta despre mine. Chiar atît de puţin mă cunoşti? Amanda... ştii că nu-mi încalc niciodată promisiunile. Şi îţi promit că voi fi un soţ bun. Şi un tată bun.

– Dar nu ştii să fii toate astea!

– Voi învăţa.

– Nu poţi învăţa să-ţi doreşti o familie.

– Dar te doresc pe tine. A sărutat-o pătimaş şi a lipit-o de trupul lui, ţinînd-o strîns. Amanda, i-a spus trecîndu-şi buzele peste obrajii ei, pe păr, nu mă pot abţine să nu te doresc. Am nevoie de tine. Şi tu ai nevoie de mine, deşi eşti prea încăpăţînată să recunoşti.

– Eu am nevoie de un bărbat stabil, care să-mi fie credincios. Pasiunea ta se va risipi într-o bună zi şi atunci...

– Niciodată, a întrerupt-o el. A sărutat-o din nou, stîrnindu-i un val de dorinţe şi senzaţii. A luat-o în braţe şi a aşezat-o pe patul masiv, cu baldachin. Şi-a scos vesta şi cravata şi a început să-şi desfacă nasturii cămăşii.

Mintea Amandei era înceţoşată de confuzie şi dorinţă. Nu putea s-o ia pe sus, ca un barbar, şi să o ducă în patul lui... şi totuşi nu putea ignora răspunsul trupului ei. După săptămînile în care fuseseră despărţiţi, acum îl dorea nespus de mult.

Roşie la faţă şi tremurînd, l-a urmărit cu privirea cum îşi dădea jos cămaşa, aruncînd-o pe podea. A întins apoi mîna şi i-a scos pe rînd pantofii. I-a ridicat fustele mai sus de genunchi şi i-a căutat jartierele.

– Ai făcut asta cu Hartley? a întrebat-o.

– Ce să fac?

În glas i se citea gelozia atunci cînd i-a spus:

– Nu te juca cu mine, Amanda.

– Nu am fost intimă cu Charles, a şoptit ea. Şi-a muşcat buza atunci cînd el i-a rulat ciorapii de mătase şi a început să o mîngîie.

Nu i-a văzut chipul, dar a simţit că răspunsul el l a făcut să răsufle uşurat. A ţinut-o nemişcată, sub el, în timp ce i-a desfăcut rochia. Amanda a oftat uşurată cînd i-a desfăcut corsetul. Îi simţea mîinile mari strecurîndu-se sub cămaşa subţire. I-a prins sînii în palme şi s-a aplecat să-i sărute sfîrcurile.

– Vrei să fii soţia mea? a întrebat-o iar răsuflarea fierbinte i-a mîngîiat sfîrcurile întărite. Cum ea nu a spus nimic, a repetat: vrei?

– Nu, i-a răspuns ea iar el a izbucnit în rîs cu ochii plini de pasiune.

– Atunci te voi ţine aici, în pat, pînă te răzgîndeşti. S-a desfăcut la pantaloni şi s-a urcat pe ea. Vei accepta, pînă la urmă. Sînt sigur că voi reuşi să te conving.

I-a desfăcut picioarele şi tot trupul ei s-a arcuit să-l primească atunci cînd sexul lui a atins-o în locul umed dintre coapse. Îl dorea atît de tare încît s-a stăpînit cu greu să nu scoată un strigăt atunci cînd el a pătruns-o fără grabă.

– Eşti a mea, i-a şoptit. Cu totul. Mintea ta, inima, trupul, sămînţa care creşte în tine... toate îmi aparţin.

S-a avîntat şi mai mult înăuntrul ei, umplînd-o, făcînd-o să-şi ridice picioarele pe umerii lui, ca să-l primească pe deplin.

– Spune-mi cui îi aparţii, i-a şoptit, împingînd ritmic.

– Ţie, a gîfîit ea. Ţie. Oh, Jack...

Era neobosit. Şi-a strecurat mîna între coapsele ei, atingîndu-i locul vulnerabil ascuns sub părul creţ. Ea a ajuns imediat la orgasm iar el i s-a alăturat cu un geamăt. Au rămas îmbrăţişaţi mult timp, înfierbîntaţi, cu pielea acoperită de sudoare sărată.

I-a cuprins faţa în palme şi a sărutat-o uşor.

– Dulcea mea Amanda, i-a şoptit zîmbind. Îţi jur că pînă dimineaţă vei spune da.

Nunta ei restrînsă, făcută în grabă, a provocat vii comentarii din partea familiei şi a prietenilor. Sophia şi-a exprimat imediat dezamăgirea, prorocind că unirea lor nu avea să dureze.

Nu mai este nevoie să-ţi reamintesc că nu aveţi nimic în comun, îi scrisese acid sora ei, *poate doar cu excepţia unui apetit fizic prea indecent pentru a fi menţionat.*

Amanda i-ar fi răspuns că aveau mai multe în comun, dar nu a făcut-o, pentru că nu se simţea pregătită să-i dea de veste că era însărcinată.

Nu i-a fost deloc uşor să dea ochii cu Charles. Ar fi preferat ca el să o condamne, să o acuze, în loc să o trateze cu atîta blîndeţe. Era atît de iertător, atît de al naibii de înţelegător...

– Asta îţi doreşti, Amanda? a fost singura lui întrebare iar ea a dat din cap, ruşinată.

– Charles, a reuşit ea să spună. Ruşinea o îneca. M-am purtat urît, te-am folosit...

– Să nu spui asta, i-a răspuns întinzîndu-i mîna, într-un gest involuntar. Şi-a dat seama şi şi-a retras-o imediat, zîmbindu-i. Sunt un om mai bun, doar pentru că te-am cunoscut. Îţi doresc numai bine, Amanda. Iar dacă măritîndu-te cu Devlin vei fi fericită, eu voi accepta fără să mă plîng.

Spre iritarea Amandei, atunci cînd i-a redat lui Jack conversaţia pe care o avuseseră, acesta nu a părut să aibă nici urmă de remuşcare. S-a mulţumit să ridice nonşalant din umeri.

– Ar fi putut să lupte pentru tine. A ales să n-o facă. De ce să mă simt eu vinovat?

– Charles a fost un gentleman, a ripostat ea.

A rîs şi a aşezat-o în poala lui, cuprinzîndu-i decolteul în palme.

– Un gentleman nu obţine aproape niciodată ce vrea.

– Ticăloşii da?

– Ticălosul acesta, în orice caz. A sărutat-o zgomotos, pînă cînd şi ultimul gînd legat de Charles Hartley i-a dispărut din minte

Spre uimirea Amandei, vestea căsătoriei lor a umplut paginile ziarelor de scandal cu o mulţime de speculaţii. Publicaţiile pe care le deţinea Jack au fost foarte reţinute, aşa cum era de aşteptat, dar celelalte au fost nemiloase. Publicul părea curios să afle detalii despre căsătoria dintre cel mai cunoscut editor londonez şi o celebră scriitoare. Timp de două săptămîni după căsătoria lor, noi detalii – unele fabricate – au apărut zilnic în publicaţii precum *The Mercury, The Post, The Public Ledger, The Journal* şi *The Standard.* Înţelegîndu-le apetitul pentru senzaţional, Amanda şi-a spus că în curînd bîrfele aveau să înceteze şi că-şi vor găsi noi subiecte. Totuşi, o anumită poveste a reuşit să o întristeze, aşa că s-a hotărît să discute despre asta cu soţul ei.

– Jack, i-a spus precaută, apropiindu-se de el. Se aflau amîndoi în dormitorul decorat în verde şi roşu, ca vinul de Burgundia.

– Mmm? Jack îşi îmbrăca vesta de culoarea cărbunelui, asortată cu pantalonii. Liniile suple, puternice ale corpului său erau puse în evidenţă de hainele croite după moda vremii. A ridicat în aer

cravata pe care i-o alesese valetul şi a examinat-o cu ochi critic.

Amanda i-a întins ziarul.

– Ai văzut articolul acesta din *London Report*?

Jack a lăsat deoparte cravata şi a luat ziarul în mînă. S-a uitat în fugă.

– Ştii că nu citesc bîrfe.

Amanda s-a încruntat şi şi-a încrucişat mîinile la piept.

– Este despre mine şi despre tine.

El i-a zîmbit.

– Nu citesc niciodată bîrfele care mă privesc. Mă enervează atunci cînd sînt false, dar şi mai tare atunci cînd sînt adevărate.

– Ei bine, poate că doreşti să-mi explici în ce categorie intră asta... este adevărată sau nu?

Simţind tensiunea din glasul ei, Jack a lăsat ziarul să cadă pe masă şi a privit-o în ochi.

– Spune-mi tu despre ce este vorba, i-a spus încet, dîndu-şi seama că era cu adevărat supărată. I-a pus mîna pe umeri. Relaxează-te, a îndemnat-o. Nu poate fi important, sînt sigur.

– Este un articol despre femeile mai în vîrstă care se căsătoresc cu bărbaţi mai tineri. Există chiar şi un paragraf batjocoritor despre cît de „recunoscătoare" şi de „entuziastă" trebuie să fiu eu. Este un articol absolut

îngrozitor care mă descrie ca pe o babă în călduri care a reuşit să pună mîna pe un armăsar tînăr. Vreau să-mi spui imediat dacă este vreo fărîmă de adevăr în toate astea!

Ar fi vrut ca el să nege imediat. Numai că Jack a devenit precaut iar Amanda şi-a dat seama, cu inima strînsă, că el nu avea de gînd să nege.

– Nu ştiu exact cîţi ani am, a spus el, cu grijă. Sunt un bastard iar mama mea nu mi-a înregistrat nicăieri naşterea. Nimeni nu poate şti cu certitudine dacă sînt sau nu mai tînăr decît tine.

Amanda s-a dat un pas înapoi.

– Atunci cînd ne-am cunoscut mi-ai spus că ai treizeci şi unu de ani. Este adevărat? Da sau nu?

Jack a oftat şi s-a scărpinat la ceafă. Amanda aproape că-l vedea cum calcula în minte, cum încerca să pună la punct o strategie. Nu voia asta de la el, la naiba! Voia doar să ştie dacă o minţise în privinţa vîrstei lui. Într-un final, el a părut să-şi dea seama că nu avea cum să ocolească adevărul.

– Nu, nu este adevărat. Dar vreau să-ţi aminteşti că în seara aceea erai al dracului de sensibilă în privinţa celor treizeci de ani ai tăi. Şi ştiam că dacă îţi voi mărturisi că sînt cu un an-doi mai tînăr mă vei da imediat afară.

– Un an sau doi? a repetat Amanda, suspicioasă. Atîta tot?

A strîns din buze.

– Cinci, la naiba!

Nu mai putea respira, plămînii nu o mai ajutau.

– Ai doar douăzeci şi cinci de ani? a reuşit să rostească.

– Nu are nici un fel de importanţă.

– Cum să nu aibă? În primul rînd, m-ai minţit!

– Nu voiam să mă priveşti ca pe un bărbat mai tînăr decît tine.

– Dar *eşti* mai tînăr! a spus ea, vehementă. Cinci ani... Oh, nu-mi vine să cred că m-am măritat cu... un băieţandru!

Cuvîntul a părut să-l ia prin surprindere. Chipul i-a împietrit.

– Încetează, i-a spus încet. A ţinut-o strîns de umeri, nu i-a dat voie să se întoarcă cu spatele la el. Nu sînt un băieţandru, Amanda. Sînt în stare să mă achit de responsabilităţile mele, şi ştii prea bine că nu sînt deloc puţine. Nu sînt un laş, nu înşel, sînt loial principiilor mele şi persoanelor la care ţin. Nu ştiu să mai fie nevoie de altceva ca să poţi spune că eşti bărbat.

– De onestitate, poate? i-a sugerat ea, acidă.

– N-ar fi trebuit să te mint, a recunoscut el. Jur să nu o mai fac niciodată. Te rog să mă ierţi.

– Asta nu se rezolvă atît de uşor. S-a frecat la ochi, tristă. Nu *vreau* să fiu măritată cu un bărbat mai tînăr!

– Ei bine, eşti, i-a răspuns el. Iar bărbatul acesta al tău nu pleacă nicăieri.

– Aş putea cere anularea căsătoriei!

Rîsul lui a înfuriat-o.

– Dacă faci asta, piersicuţo, mă obligi să fac public de cîte ori şi în ce feluri te-am avut. Nici un judecător din Anglia nu ar fi de acord cu anularea, după asta.

– N-ai îndrăzni!

El i-a zîmbit şi a lipit-o de trupul lui.

– Nu, i-a şoptit. Pentru că nu mă vei părăsi. Mă vei ierta şi vom uita de asta, pentru totdeauna.

Amanda nu era dispusă să-l lase să o împace.

– Nu vreau să te iert, i-a spus, cu buzele lipite de umărul lui.

A continuat să o ţină în braţe, şoptindu-i vorbe de alint la ureche. Amanda a început să se relaxeze. Trebuia să se obişnuiască cu gîndul că, dintre ei doi, ea era mai în vîrstă. Nu mai avea ce face, într-adevăr. Erau legaţi unul de altul în toate modurile posibile, inclusiv legal.

Jack şi-a pus palmele de fesele ei, lipind-o de erecţia lui.

– Eşti complet nebun dacă crezi că mă voi culca cu tine, după toate astea.

A frecat-o uşurel de sexul lui întărit.

– Da. Sunt nebun după tine. Te ador. Te doresc tot timpul. Îţi iubesc limba ascuţită, ochii mari şi gri,

trupul voluptuos. Acum lasă-mă să te duc în pat şi să ţi arăt ce poate face un bărbat mai tînăr.

Uimită să-l audă rostind cuvîntul „iubesc", Amanda a inspirat adînc.

– Mai tîrziu, i-a şoptit, simţind cum îi desfăcea rochia.

– Acum, a insistat el. Nu mă poţi lăsa aşa toată ziua. A împuns-o iar cu sexul întărit.

– Asta e starea ta naturală, din cîte am observat, i-a răspuns ea.

– Şi mă bazez doar pe tine, să mă eliberezi.

Deşi Jack Devlin nu era vreun învăţat, poseda o combinaţie de inteligenţă şi instinct care o uimea pe Amanda. Povara atîtor afaceri ar fi zdrobit un bărbat mai slab, dar el se ocupa de toate cu o pricepere rece. Interesele lui nu cunoşteau limite şi i le împărtăşea pe toate şi ei, deschizîndu-i mintea spre lucruri la care nu s-ar fi gîndit niciodată.

Spre surprinderea Amandei, discuta cu ea despre afaceri, tratînd-o ca pe un partener şi nu ca pe o soţie. Nici un alt bărbat nu-i mai arătase atît respect. O încuraja să vorbească liber, o provoca atunci cînd nu erau de acord şi recunoştea deschis atunci cînd greşea. O îndemna să fie îndrăzneaţă şi aventuroasă şi o lua

pretutindeni cu el, la evenimente sportive, la taverne, la diferite expoziţii, chiar şi la întîlniri de afaceri, acolo unde prezenţa ei era privită cu uimire de ceilalţi bărbaţi. Deşi un asemenea comportament nu era tolerat prea bine în societate, lui Jack nu părea să-i pese deloc.

În majoritatea dimineţilor, Amanda se dedica scrisului în încăperea spaţioasă care fusese redecorată pentru ea. Pe pereţi erau aliniate corpuri de bibliotecă din lemn de mahon, iar spaţiile dintre ele erau decorate cu gravuri înrămate. În locul pieselor greoaie de mobilier care se găseau de obicei într-o bibliotecă sau într-o sală de lectură, biroul, scaunele şi sofaua erau uşoare, feminine. Iar Jack îi îmbogăţea mereu colecţia de tocuri, majoritatea gravate sau bătute în pietre scumpe, pe care le păstra într-o casetă din fildeş, pe birou.

Serile, lui Jack îi plăcea să iasă. Politicieni, artişti, comercianţi şi uneori aristocraţi îi cereau mereu cîte o favoare. Amanda realizase cu surprindere că soţul ei se bucura de o mare influenţă. Oamenii îl tratau cu o prietenie reţinută, ştiind că el avea posibilitatea de a manevra interesul publicului larg. Erau invitaţi pretutindeni, de la baluri la petreceri pe iaht sau simple picnicuri şi erau doar rareori văzuţi unul fără celălalt.

Amanda înţelesese că, în ciuda aparentei potriviri cu Charles Hartley, acesta nu i-ar fi pătruns niciodată

în suflet aşa cum o făcuse Jack. Soţul ei o înţelegea cu o profunzime care aproape că o speria. Era foarte flexibil, imprevizibil, o trata uneori ca pe o femeie matură, iar alteori o ţinea în poală, ca pe o copiliţă, şi o făcea să rîdă. Într-o seară a poruncit să fie pregătită baia în faţa şemineului şi să li se aducă cina sus. A îmbăiat-o chiar el, mîngîind-o cu mîinile lui mari prin apa fierbinte, cu săpun. După aceea i-a periat părul lung şi i-a dat să mănînce în timp ce ea se relaxa la pieptul lui, privind visătoare focul.

Apetitul lui Jack se extindea şi în dormitor, acolo unde intimitatea pe care o împărtăşeau era atît de sălbatică şi de nestăpînită încît Amanda se temea, uneori, că nu va fi în stare să dea ochii cu el, la lumina zilei. Jack nu o lăsa să-i ascundă nimic, fizic sau emoţional, iar sentimentul că era complet expusă o stînjenea. El lua şi oferea, îi cerea atît de multe încît uneori avea sentimentul că nu-şi mai aparţinea. O învăţa lucruri pe care o lady n-ar fi trebuit să le ştie. Era genul de soţ de care nu bănuise niciodată că ar fi avut nevoie: un bărbat care o despovăra de orice inhibiţii, care se juca şi ţopăia cu ea pînă cînd o făcea să uite de toate responsabilităţile care îi amărîseră anii tinereţii.

Odată cu apariţia ultimului fragment din *O doamnă neterminată*, poziţia Amandei drept cea mai importantă romancieră a timpului a devenit de necontestat. Jack s-a ocupat de publicarea romanului în trei volume, legate în piele de viţel, dar a mai scos şi o altă ediţie, nu tot atît de scumpă, legată într-un material care doar imita mătasea.

Cererile au fost foarte mari, iar Jack estima că vor stabili un nou record de vînzări. A sărbătorit evenimentul cumpărîndu-i Amandei un colier cu opal şi diamante, şi cercei asortaţi. Setul era într-atît de opulent încît Amanda a protestat rîzînd cînd l-a văzut. Colierul fusese lucrat pentru împărăteasa Rusiei, Ecaterina, cu trei sferturi de secol în urmă, şi se numea *Luna şi stelele.* O lună din opal, în filigran de aur, era înconjurată de o mulţime de stele din diamante.

– N-aş putea să port aşa ceva, i-a spus Amanda pe cînd stăteau goi în pat, cu cearşafurile adunate în jurul lor.

Jack avea colierul în mînă, iar soarele dimineţii făcea nestematele să strălucească.

– Ba da, poţi. S-a aşezat în spatele ei şi i-a prins bijuteria grea în jurul gîtului. A sărutat-o pe umăr şi i-a întins o oglindă. Îţi place? a întrebat-o încet. Îl pot schimba cu un alt model, dacă vrei.

– Colierul este minunat, i-a spus ea. Numai că nu este potrivit pentru o femeie ca mine.

– De ce nu?

– Îmi cunosc limitele. Nu are rost să mă împodobești ca pe un păun. A încercat să-și scoată colierul. Ești foarte generos, dar nu este...

– Limite, a pufnit el. Privirea lui fierbinte și albastră i-a cuprins trupul gol, zăbovind pe pieptul ei, acolo unde opalul arunca scîntei. Cu privirile încărcate de dragoste, a sărutat-o pe gît. De ce nu te poți vedea așa cum te văd eu?

– Încetează, a spus ea, simțindu-i sexul întărit printre faldurile cearșafului. Nu te prosti, Jack.

– Ești frumoasă, a insistat el, așezîndu-se deasupra ei. Și nu te las să cobori din pat pînă nu repeți asta după mine.

– Jack... a spus ea, dînd ochii peste cap.

– Repetă după mine... Sînt frumoasă.

Ea a dat să-l împingă dar el a prins-o de încheieturi și i-a ridicat mîinile deasupra capului. A simțit cum roșea, dar privirea ei nu i-a părăsit-o pe a lui.

– Sînt frumoasă a repetat ea cu tonul cuiva care încerca să-i facă pe plac unui nebun. Mă eliberezi, te rog?

I-a zîmbit ironic.

– Te voi elibera, doamnă. S-a aplecat iar buzele

aproape că le-au atins pe ale ei. Spune-o din nou, i-a şoptit.

Ea s-a prefăcut, în joacă, amuzată, că încerca să se desprindă. Jack a lăsat-o să se zvîrcolească pînă cînd cearşafurile au alunecat, dezgolindu-le trupurile. Sexul lui înfierbîntat pulsa lipit de trupul ei, care fremăta drept răspuns. Respirînd greu, Amanda a desfăcut picioarele, să-l primească. Jack i-a sărutat sînii, zgîriind-o uşor cu barba de-o zi.

– Spune-mi, i-a şoptit. Spune-mi.

Ea a capitulat cu un geamăt.

– Sînt frumoasă, i-a spus printre dinţi. Oh, Jack...

– Atît de frumoasă încît pot purta colierul unei împărătese.

– Da, da. Dumnezeule...

A pătruns înăuntrul ei, făcînd-o să se arcuiască de plăcere. Ea s-a agăţat de el cu braţele şi cu picioarele, ridicîndu-şi şoldurile ca să-l primească. I-a cuprins faţa între palme şi a făcut dragoste cu ea cu pasiune, împingîndu-se violent în trupul ei cald.

După ce şi-au recăpătat ritmul respiraţiei, el i-a zîmbit:

– Asta îţi va fi învăţare de minte să nu-mi mai refuzi niciodată cadourile. S-a rostogolit pe o parte, luînd-o cu el.

– Da, domnule, i-a spus prefăcîndu-se supusă şi a primit drept răspuns o palmă uşoară peste fund.

Dintre toate proiectele soţului ei, pe Amanda o interesa în mod special unul anume: un ziar aflat în pragul falimentului numit *Coventry Quarterly Review*. În el erau publicate eseuri despre literatură şi istorie şi fusese neglijat de Jack, în ultima vreme. Amandei îi era clar că ziarului îi lipsea un editor priceput care să i dea o formă şi o greutate intelectuală.

Plină de idei legate de ce era de făcut, Amanda a conceput un plan care cuprindea sugestii, posibile subiecte, titluri de cărţi care trebuiau comentate şi de asemeni o linie generală care ar fi trebuit urmată.

Coventry Quarterly Review – scria ea – *ar trebui să renască drept o publicaţie progresistă, lipsită de sentimentalisme, favorabilă reformelor şi schimbărilor sociale. Pe de altă parte, ar trebui să se dovedească tolerant cu sistemele existente şi cu structurile şi să încerce să le rafineze şi nu să le distrugă, astfel încît să păstreze cele mai reuşite trăsături ale societăţii, eliminîndu-le pe cele rele...*

– E bun, s-a pronunţat Jack după ce i-a citit planul. Prin minte îi treceau o mulţime de gînduri, în clipa aceea. Foarte bun.

Stăteau amîndoi în sera exterioară a casei. Jack era aşezat pe un scaun, cu picioarele ridicate pe un altul, iar Amanda se cuibărise printre pernele sofalei, cu o ceaşcă de ceai fierbinte în mînă. Prin ferestrele

deschise pătrundea o adiere răcoroasă, de după-amiază.

Părînd să fi ajuns la o concluzie, Jack a privit-o atent pe Amanda:

– Ai stabilit traiectoria perfectă pentru *Review.* Acum mai am nevoie doar de un editor care să fie dispus sau capabil să ducă proiectul tău la îndeplinire.

– Domnul Fretwell, poate? i-a sugerat ea.

Jack a clătinat imediat din cap.

– Nu. Fretwell este al naibii de ocupat şi mă îndoiesc că aşa ceva l-ar interesa.

– Va trebui să găseşti pe cineva, a insistat Amanda. Nu poţi lăsa să dispară o asemenea publicaţie.

– Am şi găsit. Pe tine. Dacă eşti dispusă să încerci.

Amanda a rîs, convinsă că o necăjea.

– Ştii bine că este imposibil.

– De ce?

Ea se juca, distrasă, cu o buclă care îi alunecase pe frunte.

– Nimeni nu va mai citi publicaţia dacă va afla că este condusă de o femeie. Nici un scriitor respectabil nu va accepta să scrie pentru *Review.* Lucrurile ar fi stat altfel dacă era vorba de un ziar uşurel, pentru doamne, dar ceva cu atîta greutate ca *Coventry Quarterly Review*... A clătinat din cap.

I-a recunoscut imediat expresia – era cea pe care o arbora ori de cîte ori accepta o provocare aproape imposibilă.

– Şi dacă l-am numi pe Fretwell, doar de faţadă? i-a sugerat el. Te numim pe tine editor asistent, dar în realitate te vei ocupa de tot.

– Mai devreme sau mai tîrziu adevărul va ieşi la iveală.

– Da, dar pînă atunci tu îi vei restabili credibilitatea şi vei face o treabă atît de bună că nimeni nu va îndrăzni să sugereze înlocuirea ta. S-a ridicat şi a început să se învîrtă prin seră, entuziasmat. Vei fi prima femeie editor a unei publicaţii importante... pe Dumnezeul meu, aş vrea s-o văd şi pe asta.

Amanda l-a privit alarmată.

– Eşti ridicol. Nu am făcut nimic să merit o asemenea responsabilitate. Şi chiar dacă m-aş descurca, nimeni nu ar fi de acord.

Jack a zîmbit auzind-o.

– Dacă ai fi dat doi bani pe ce spun alţii te-ai fi măritat cu Charles Hartley, nu cu mine.

– Da, dar aşa ceva... E scandalos. Părea să nu se obişnuiască cu ideea de a fi editor. Şi apoi, a adăugat ea, abia am timp să mă ocup de scris.

– Vrei să spui că nu doreşti să faci asta?

– Bineînţeles că vreau! Dar cum rămîne cu starea

mea? Curînd voi avea un copil de care va trebui să mă ocup.

– Te vei descurca. Poţi angaja oricîte ajutoare doreşti. Nu ai nici un motiv să nu poţi lucra de-acasă.

Amanda şi-a terminat ceaiul, tacticoasă.

– Voi avea putere deplină? l-a întrebat. Pot să aleg eu articolele... să angajez personalul... să selectez cărţile care urmează să fie recenzate? Nu voi răspunde în faţa nimănui?

– Nici măcar în faţa mea, i-a răspuns el.

– Iar cînd lumea va descoperi că editorul este o femeie, nu domnul Fretwell, cînd mă vor critica toţi... tu îmi vei fi alături?

Jack s-a apropiat de ea şi s-a sprijinit de braţul canapelei.

– Bineînţeles. La naiba, femeie, nici nu ar trebui să mă întrebi aşa ceva...

– Voi face din *Review* un ziar şocant de liberal, l-a avertizat ea, înclinînd capul să-l privească. I-a atins mîinile, aventurîndu-se pe sub mînecile cămăşii lui şi mîngîindu-i părul aspru de pe braţe. El i-a zîmbit larg în semn de răspuns.

– Ne-am înţeles, a spus Jack încet. N-ai decît să dai foc lumii. Eu îţi voi da chibriturile.

Încîntată şi gînditoare deopotrivă, Amanda s-a înălţat spre el să-i primească sărutul.

CAPITOLUL 15

În timp ce Amanda făcea planuri pentru *Coventry Quarterly Review*, a făcut o descoperire surprinzătoare – că mariajul cu Jack îi adusese mai multă libertate decît avusese ca femeie liberă. Datorită lui, avea acum bani şi influenţă, putea face orice dorea... şi mai important decît toate, avea un soţ care o încuraja.

Nu era deloc timorat de inteligenţa ei. Se mîndrea cu realizările ei şi nu ezita să o laude în faţa celorlalţi. O îmboldea să fie îndrăzneaţă, să-şi spună deschis părerile, să se comporte aşa cum nevestele „cum-secade" nu ar fi îndrăznit. Iar nopţile, cînd erau singuri, o seducea iar şi iar. Amanda adora fiecare moment petrecut cu el. Nu visase niciodată că soţul ei ar putea să o găsească atît de ispititoare, că îi va adula corpul departe de a fi perfect.

O altă surpriză a fost faptul că prefera să-şi petreacă serile acasă, cu ea. Deşi pînă atunci socializase neobosit, seara părea mulţumit să încetinească ritmul, după zilele trăite într-un ritm frenetic. Nu

accepta mai mult de una-două invitații pe săptămînă, preferînd să-și petreacă serile doar cu ea.

– Am putea ieși mai des, dacă vrei, îi sugerase Amanda într-o seară, pe cînd se pregăteau să ia cina în doi. Am fost invitați la trei petreceri săptămîna aceasta, ca să nu mai amintesc și de serata de sîmbătă și de petrecerea de duminică, de pe iaht. Nu vreau să te lipsesc de plăcerea companiei altora, să crezi că vreau să te am doar pentru mine...

– Amanda, a întrerupt-o el luînd-o în brațe. În ultimii ani am ieșit aproape în fiecare seară și m-am simțit singur în mijlocul unei mulțimi. Acum am în sfîrșit un cămin și o soție și vreau să mă bucur de ele. Dacă vrei să ieșim, sînt gata să te însoțesc oriunde. Dar eu prefer să stau aici.

Ea l-a mîngîiat pe obraz.

– Nu te-ai plictisit, să înțeleg?

– Nu. Sînt în schimbare, i-a răspuns el, gînditor. M-ai domesticit.

Ea a dat ochii peste cap.

– „Domesticit" este ultimul cuvînt care te-ar putea descrie. Ești cel mai neconvențional soț pe care mi l-aș putea imagina. Mă întreb adesea ce fel de tată vei fi.

– Oh, îi voi oferi fiului nostru tot ce este mai bun. Îl voi răsfăța, îl voi trimite la cele mai bune școli, iar cînd se va întoarce din călătoria în jurul lumii va prelua afacerile mele.

– Şi dacă vom avea o fată?

– Îmi va prelua afacerile, i-a răspuns prompt.

– Prostuţule... o femeie nu ar putea face asta.

– Fiica mea va putea, i-a spus el.

Amanda a zîmbit, refuzînd să-l contrazică.

– Iar tu ce vei face în timp ce fiul sau fiica ta se vor ocupa de companiile tale?

– Îmi voi petrece zilele şi nopţile cu tine, i-a spus. E o ocupaţie solicitantă, la urma-urmei.

Cea mai rea zi din viaţa lui Jack a început inofensiv, cu micul dejun obişnuit, sărutul de rămas-bun şi promisiunea de a reveni acasă, la prînz. Afară ploua liniştit iar norii gri prevesteau furtună. Cînd Jack a intrat în magazinul lui, cu atmosfera lui caldă şi primitoare, deja plin de clienţi, un fior plăcut i-a trecut pe şira spinării.

Afacerea îi înflorea, avea o soţie iubitoare care îl aştepta acasă iar viitorul îi părea promiţător. Nici nu-i venea să creadă că viaţa lui, care începuse atît de prost, luase o asemenea întorsătură. Avea mai mult decît merita, şi-a spus Jack şi a urcat grăbit scările spre biroul lui.

A lucrat fără pauză pînă la amiază, după care a început să-şi strîngă hîrtiile de pe birou, pregătindu-se

să plece la masă. A auzit o bătaie uşoară în uşă şi l-a văzut pe Oscar Fretwell.

– Devlin, i-a spus el, părînd tulburat, ai primit un mesaj. Mesagerul a spus că e foarte urgent.

Încruntîndu-se, Jack i-a luat biletul din mînă şi l-a citit rapid. Cuvintele fuseseră mîzgălite în grabă. Era scrisul Amandei, dar nu se mai obosise să se semneze.

Jack, mi-e rău. Am trimis după doctor. Vino repede.

A strîns hîrtia în mînă.

– E vorba de Amanda, a şoptit.

– Ce pot să fac eu? l-a întrebat imediat Fretwell.

– Ai grijă de tot, i-a spus Jack peste umăr. Ieşea deja din birou. Mă duc acasă.

În scurtul drum către casă, gîndurile i-au zburat de la o posibilitate la alta. Ce se putuse întîmpla, pentru numele lui Dumnezeu? Amanda strălucise de sănătate de dimineaţă, dar poate că suferise un accident. Cînd trăsura a tras în faţa casei, chipul lui era întunecat.

– Oh, domnule, a spus Sukey dînd năvală în holul de la intrare. Doctorul este sus, cu ea. Totul s-a întîmplat atît de brusc... biata mea doamnă Amanda...

– Unde este? a întrebat el.

– Î-în dormitor, domnule, s-a bîlbîit Sukey.

Privirea i-a căzut pe grămada de cearșafuri pe care o avea în brațe și pe care i-a întins-o imediat unei cameriste, să le spele. Petele roșii l-au alarmat și mai tare.

A urcat în fugă scările, cîte trei odată. Cînd să intre în cameră, un bărbat în vîrstă tocmai trecea pragul. Era scund, cu umeri înguști, dar avea un aer de autoritate care compensa lipsa de înălțime. A ridicat capul și l-a privit pe Jack:

– Domnule Devlin? Sînt doctorul Leighton.

Jack i-a întins mîna, recunoscîndu-i numele.

– Dumneata ești cel care i-a confirmat sarcina soției mele.

– Da. Din nefericire, lucrurile nu ies întotdeauna așa cum ne-am dori.

Jack îl privea pe doctor fără să clipească, simțind cum sîngele îi înghețase în vene.

– A pierdut copilul, a spus încet. Cum? De ce?

– Uneori nu există nici o explicație pentru pierderea unei sarcini, i-a răspuns grav Leighton. Li se întîmplă și femeilor perfect sănătoase. În atîția ani de experiență am învățat că natura își urmează cursul, indiferent de dorințele noastre. Așa cum i-am spus și doamnei Devlin, te pot asigura, însă, că asta nu va impieta asupra unei alte sarcini, în viitor.

Jack fixa covorul, concentrat. Se gîndea la tatăl lui,

acum rece, în mormînt, nesimţitor în moarte aşa cum fusese şi în viaţă. Cum de putuse să facă atîţia copii, legitimi şi ilegitimi, şi să nu-i pese deloc de ei? Lui Jack, fiecare viaţă îi părea neprețuită, acum că tocmai pierduse una.

– S-ar putea să fiu eu de vină, a murmurat. Împărţim acelaşi dormitor. Ar fi trebuit să o las în pace...

– Nu, nu, domnule Devlin. În ciuda gravităţii situaţiei, un zîmbet plin de compasiune a luminat faţa doctorului. Există cazuri în care recomand ca pacienta să nu aibă relaţii conjugale în timpul sarcinii, dar la ea nu a fost cazul. Nu eşti vinovat pentru pierderea sarcinii, aşa cum nici soţia ta nu este. Nu este vina nimănui. I-am spus doamnei Devlin să se odihnească timp de cîteva zile, pînă se opreşte sîngerarea. Revin la sfîrşitul săptămînii, să o consult din nou. Va fi deprimată o vreme, dar este o femeie puternică. Nu văd nici un motiv pentru care să nu-şi revină foarte repede.

După plecarea doctorului, Jack a intrat în cameră. Inima plină de tristeţe i s-a strîns şi mai tare cînd a văzut-o cît de mică părea acolo, în pat, fără vlagă. S-a apropiat şi a sărutat-o pe frunte.

– Îmi pare rău, i-a şoptit privind în ochii ei goi. A aşteptat un răspuns, oricare ar fi fost el, disperare, furie sau speranţă, dar chipul ei rămînea pustiu. Frămînta în palmă, absentă, poalele halatului.

– Amanda, i-a spus luîndu-i mîna în mîna lui. Te rog, vorbeşte-mi.

– Nu pot, a reuşit ea să spună cu voce stinsă.

Jack continua să-i ţină pumnul rece între degetele calde.

– Amanda, i-a şoptit, înţeleg ce simţi.

– Cum ai putea să înţelegi? Şi-a tras mîna din mîna lui, continuînd să privească fix un punct de pe perete. Sînt obosită, a murmurat. Vreau să dorm.

Rănit, Jack s-a îndepărtat. Amanda nu se mai purtase niciodată aşa cu el. Era pentru prima dată că îl alunga din inima ei, de parcă luase un topor cu care retezase toate legăturile dintre ei. Poate că avea doar nevoie de odihnă, aşa cum îi spusese şi doctorul.

– Bine, i-a răspuns. Sînt aici, Amanda, în caz că ai nevoie de ceva.

– Nu, a şoptit ea. Nu am nevoie de nimic.

În următoarele trei săptămîni, Jack a suferit în singurătate, pentru că Amanda a continuat să se refugieze în ea, fără să lase pe nimeni să se apropie. Părea hotărîtă să se izoleze de toată lumea, inclusiv de Jack. Cumva, Amanda cea adevărată dispăruse şi în locul ei rămăsese doar o cochilie goală. După părerea

doctorului, încă mai avea nevoie de odihnă. Dar Jack nu era prea sigur. Se temea ca pierderea copilului să nu fie o lovitură mult prea puternică, de la care să nu-şi mai revină niciodată. Că era posibil să nu redevină niciodată femeia vibrantă cu care se căsătorise.

Din disperare, a chemat-o pe Sophia în week-end, în ciuda faptului că nu-l plăcea deloc. Sophia s-a străduit să o consoleze, dar prezenţa ei nu a avut mare efect.

– Sfatul meu este să ai răbdare, i-a spus lui Jack înainte de plecare. Amanda îşi va reveni, în cele din urmă. Sper însă că nu o vei presa în nici un fel şi nu-i vei cere să facă ceva pentru care nu este încă pregătită.

– Ce vrea să însemne asta? a bombănit Jack. În trecut, Sophia nu făcuse nici un secret din părerea ei, cum că Jack era un ticălos de joasă speţă care nu se putea controla mai mult decît un taur. Crezi, fără îndoială, că de îndată ce vei pleca spre Windsor, eu voi da năvală peste ea şi-mi voi cere drepturile de soţ.

– Nu, nu asta cred. Sophia i-a zîmbit, lucru la care el nu s-ar fi aşteptat. Mă referam la pretenţii de ordin emoţional, Devlin. Nu te cred o brută capabilă să profite de Amanda, în starea în care este.

– Îţi mulţumesc, i-a răspuns ironic.

S-au studiat reciproc cîteva secunde iar Sophia a continuat să zîmbească.

– Poate că am greşit cînd te-am judecat atît de aspru, i-a spus ea. Un lucru îmi este clar, acum indiferent cîte păcate ai avea, o iubeşti pe sora mea.

Jack i-a susţinut privirea.

– Da, o iubesc.

– Ei bine, poate că în timp voi fi şi eu de acord cu alegerea ei. Este adevărat, nu te ridici la nivelul lui Charles Hartley, dar Amanda ar fi putut nimeri mult mai rău.

I-a zîmbit strîmb.

– Eşti mult prea drăguţă, Sophia.

– Vino cu Amanda în vizită la Windsor, cînd se va simţi mai bine, i-a spus pe un ton poruncitor, iar Devlin s-a înclinat ca şi cum ar fi ascultat un edict regal. Şi-au luat rămas-bun şi un servitor a însoţit-o pe Sophia la trăsura ei, care o aştepta.

A urcat la etaj şi a găsit-o pe soţia lui privind pe fereastră, la trăsura care se îndepărta. Se uita fix, ca transpusă, iar pulsul i se zbătea vizibil la baza gîtului. Pe masă, tava cu mîncare era neatinsă.

– Amanda, a şoptit, întorcînd-o cu faţa spre el. Amanda nu i-a răspuns la îmbrăţişare, doar i-a susţinut cîteva secunde privirea, cu ochi goi. Cît timp te vei mai purta aşa? nu s-a putut el abţine s-o întrebe. Pentru că ea nu i-a dat nici un răspuns, a înjurat printre dinţi: vorbeşte cu mine, la naiba!

– Ce-ar mai fi de spus? i-a răspuns ea.

– Chiar dacă tu nu ai nimic de spus, ei bine, eu am! Nu eşti singura care a pierdut un copil. Era şi copilul meu.

– Nu vreau să discut despre asta, i-a spus ea, trăgîndu-se de lîngă el. Nu acum.

– Între noi s-a terminat cu tăcerea, a insistat el, urmînd-o. Trebuie să ne obişnuim cu gîndul, să încercăm să uităm...

– Nu vreau, s-a înecat ea. Vreau... să punem capăt căsniciei.

Cuvintele ei l-au şocat.

– Poftim? a întrebat-o. De ce spui asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Amanda ar fi vrut să-i răspundă dar nu-şi găsea cuvintele. Emoţiile din ultimele trei săptămîni au ieşit la iveală cu o forţă nebănuită. Deşi a încercat, nu a reuşit să-şi stăpînească hohotele de plîns.

– Lasă-mă în pace, i-a şoptit, acoperindu-şi ochii cu mîinile.

Jack a luat-o în braţe şi a strîns-o la piept.

– Amanda, draga mea, pune-ţi braţele în jurul meu. Aşa. Era ferm pe picioare, o susţinea cu trupul lui, iar mirosul şi atingerea lui îi erau familiare, de parcă le ştia de o viaţă.

S-a agăţat de el, abandonîndu-se total, iar cuvintele au început să se rostogolească.

- Singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu mine a fost copilul. Acum el nu mai este. Nimic nu va mai fi la fel între noi.

- Nu are sens ce spui.

- Nu ți-ai dorit copilul, a plîns ea. Dar eu l-am vrut. L-am dorit atît de mult, iar acum l-am pierdut şi nu pot suporta asta.

- Şi eu mi l-am dorit, i-a spus Jack cu voce tremurîndă. Vom trece peste toate, Amanda, iar într-o bună zi vom avea un alt copil.

- Nu. Sînt prea bătrînă, i-a spus şi un nou val de lacrimi a ţîşnit dinăuntrul el. De aceea am pierdut sarcina. Am aşteptat prea mult. Nu voi mai putea să am copii...

- Şşt. Asta e o prostie. Doctorul mi-a spus că au avut copii şi femei mult mai în vîrstă decît tine. Acum nu gîndeşti clar.

A luat-o pe sus şi s-a aşezat cu ea în poală pe un fotoliu. A luat şervetul de pe tava cu mîncare şi i-a şters obrajii şi ochii. Era atît de sigur pe el încît Amanda a simţit cum panica i se evapora. Şi-a suflat nasul, ascultătoare, în şervet şi a oftat, sprijinindu-şi capul pe umărul lui. Palma lui caldă o mîngîia uşor pe spate, liniştind-o.

A ţinut-o aşa mult timp, pînă cînd a început să respire normal iar lacrimile i s-au uscat.

– Nu am vrut să mă însor cu tine doar din cauza copilului, i-a spus el încet. M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc. Iar dacă mai spui vreodată că vrei să ne despărţim, eu... A făcut o pauză, încercînd să găsească un mod de a o pedepsi. Ei bine, să nu mai spui niciodată asta.

– Nu m-am mai simţit niciodată atît de îngrozitor. Nici măcar atunci cînd au murit părinţii mei.

I-a şoptit la ureche:

– Nici eu. Doar că acum... sînt al naibii de fericit să te ţin în braţe. Ultimele săptămîni au fost un iad. N-am putut să vorbesc cu tine, să te ating.

– Chiar crezi că am mai putea avea un alt copil, cîndva? l-a întrebat în şoaptă.

– Dacă asta îţi doreşti.

– Dar *tu* îţi doreşti asta?

– La început mi-a fost greu să accept ideea de a deveni tată, a recunoscut Jack. A sărutat-o pe obraz, apoi pe gît. După care am început să ne facem planuri şi copilul a devenit real. Şi m-am gîndit la toţi băieţeii de la Knatchford Heath pe care nu am reuşit să-i ajut, să-i protejez, şi în loc de disperare am simţit... speranţă. Mi-am dat seama că urma să vină pe lume singurul copil de care chiar puteam să am grijă. Pentru mine, era ca un nou început. Eu... voiam să-i fac viaţa minunată.

Amanda a ridicat capul şi l-a privit cu ochii în lacrimi.

– Ai fi reuşit.

– Hai să nu abandonăm orice speranţă, încă. Cînd vei fi pregătită, mă voi dedica ţie zi şi noapte şi vei rămîne din nou însărcinată. Iar dacă nu, vom găsi o altă cale. Dumnezeu ştie cîţi copii au nevoie de o familie pe lumea asta.

– Ai face asta pentru mine? l-a întrebat ea, neîncrezătoare. Nu-i venea să creadă că bărbatul care se opusese atît ideii de familie era acum pregătit pentru un asemenea angajament.

– Nu numai pentru tine. A sărutat-o pe vîrful nasului şi pe obraz. Şi pentru mine.

Amanda l-a luat de gît şi l-a ţinut strîns. Se simţea uşurată, parcă plutea.

– Nu ştiu ce să fac acum, i-a şoptit. Jack a sărutat-o din nou, iar buzele lui fierbinţi au înfiorat-o.

– Pentru început, vei înceta să te gîndeşti, cîteva ore. Vei mînca şi te vei odihni.

S-a strîmbat.

– Nu pot.

– N-ai mîncat de zile întregi. A întins mîna după tavă, a descoperit o farfurie şi a luat lingura. Gustă măcar, i-a spus. Am mare încredere în puterile vindecătoare ale... S-a uitat la conţinutul farfuriei. Ale supei de cartofi.

Amanda s-a uitat la lingură, apoi la fața lui hotărîtă și i-a zîmbit, pentru prima oară după trei săptămîni.

– Ești un tiran.

I-a luat lingura din mînă și s-a uitat în farfuria cu supă albicioasă, presărată cu frunze de năsturel tocat. Pe o altă farfurie era o brioșă, iar alături era o budincă cu zmeură proaspătă presărată pe deasupra. Budincă *à la framboise*, o numise bucătăreasa, care făcuse recent o pasiune pentru preparatele cu denumiri franțuzești.

Jack a privit-o cum cufunda lingura în supă. A mîncat încet iar căldura supei i-a umplut stomacul, în timp ce Jack stătea lîngă ea și-i ridica din cînd în cînd paharul la gură, să soarbă puțin vin. După ce a mîncat, culoarea i-a revenit în obraji și s-a sprijinit cu toată greutatea de spătarul scaunului. S-a uitat la bărbatul frumos de lîngă ea și s-a simțit copleșită de iubire. Dintr-un impuls, i-a lipit palma de obrazul ei:

– Te iubesc, i-a spus.

A mîngîiat-o pe obraz și pe bărbie.

– Te iubesc mai mult decît viața, Amanda. S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale ei, cu blîndețe, ca și cum înțelegea cît de rănită și de vulnerabilă se simțea... și o putea vindeca pe loc cu un sărut.

Amanda și-a trecut mîna prin părul lui, acceptînd invazia subtilă a limbii lui și lăsîndu-l să-i absoarbă gustul.

Cu un murmur, ea a întors capul într-o parte, ameţită. A închis ochii atunci cînd el şi-a dus mîna la corsetul ei. Un nasture s-a deschis, apoi al doilea şi al treilea, făcînd ca materialul să-i cadă de pe umăr. Buzele lui au alunecat pe gît, găsind locul sensibil şi s-a jucat cu ea pînă cînd a auzit-o gemînd slab.

– Jack... sînt atît de obosită... nu cred...

– Nu trebuie să faci nimic, i-a şoptit el. Lasă-mă să te ating. A trecut atîta timp, iubita mea.

Amanda a inspirat adînc şi nu a mai scos nici un cuvînt, şi-a sprijinit doar capul de spătar. Îl simţea ca prin vis şi nu s-a mişcat cînd l-a simţit îndepărtîndu-se. A aşteptat răbdătoare ca el să facă lumina mai mică şi să se întoarcă la ea. Jack îşi scosese cămaşa... mîinile ei i-au întîlnit umerii goi, puternici, cu muşchii bine conturaţi. A îngenuncheat între genunchii ei desfăcuţi şi i-a cuprins sînii în palme. Cu degetele mari i-a necăjit sfîrcurile, atingîndu-le insistent, pînă cînd s-au întărit. S-a aplecat apoi şi i-a prins unul din sfîrcuri între dinţi.

Amanda s-a arcuit pe scaun, cu capul spre spate şi şi-a înfipt degetele în umerii lui atunci cînd el i-a prins şi celălalt sfîrc între degetul mare şi arătător. Era ţinută prizonieră de mîinile şi de gura lui. I-a ridicat pînă în talie poalele rochiei de casă şi şi-a strecurat degetele printre coapsele ei. Ea s-a desfăcut să-l primească, cu muşchii tremurînd drept răspuns la fierbinţeala

mîinilor lui. Deşi îşi dădea seama cît de mult îşi dorea ea să fie atinsă, mîinile lui nu au trecut mai departe.

I-a posedat gura cu săruturi atît de uşoare şi de prelungi încît ea a strîns din pumni, frustrată, dorindu-şi mai mult. Cu blîndeţe, el i-a aşezat picioarele pe braţele fotoliului, rînd pe rînd. Ea nu mai fusese niciodată expusă atît de obraznic, deschisă în faţa lui.

– Jack, a protestat ea, încercînd să respire normal. Ce faci?

El nu i-a răspuns imediat. Gura lui neobosită aluneca de pe gît pe sîni în timp ce mîinile lui îi mîngîiau abdomenul, curbele dulci ale şoldurilor şi rotunjimile feselor. Nu era deloc o poziţie măgulitoare, dar stînjeneala ei s-a pierdut curînd într-un torent de dorinţe. Sub asaltul unui val de plăcere, a încercat să ridice piciorul de pe scaun.

– Nu, i-a şoptit el, aşezînd-o la loc şi ţinîndu-i picioarele desfăcute larg. Acum iau desertul. Amanda *à la framboise.*

A întins mîna spre masă şi a luat ceva de pe o farfurie.

– Deschide gura, i-a spus, iar ea l-a ascultat, confuză. Era o zmeură coaptă şi aromată. Jack a obligat-o să întredeschidă buzele şi a gustat-o alături de ea, căutînd cu limba orice urmă de dulceaţă. Un alt fruct a fost aşezat pe buricul ei şi îndepărtat cu limba.

EPILOG

– Papa, trebuia să mă prinzi! a exclamat băieţelul care se îndrepta acum spre tatăl lui, culcat în iarbă.

Jack i-a zîmbit copilului brunet. Edward, care purta numele tatălui Amandei, avea o energie nesfîrşită şi un vocabular care îl depăşea cu mult pe cel al unui copil obişnuit de trei ani. Micului Edward îl plăcea să vorbească, lucru de înţeles, ţinînd cont de părinţii lui.

– Fiule, te urmăresc de mai bine de-o oră, i-a spus Jack. Lasă-l pe bătrînul tău tată să se odihnească puţin.

– Dar n-am terminat!

Rîzînd, Jack şi-a luat copilul în braţe şi s-au rostogolit amîndoi în iarbă.

Amanda şi-a ridicat privirea din hîrtiile pe care le ţinea în poală şi s-a uitat la cei doi. Îşi petreceau cele mai calde zile de vară la domeniul moştenit de Jack. Peisajul era într-atît de minunat încît ar fi putut fi pictat de Rubens. Nu mai lipseau decît cîţiva îngeraşi pe cer şi cîţiva nori pufoşi şi iluzia ar fi fost completă.

Grădina se întindea în spatele casei din cărămidă, construită în secolul al şaptesprezecelea, şi era străjuită de o parte de o arcadă albă din piatră iar de cealaltă de un iaz oval. Familia obişnuia să facă adesea cîte un picnic la umbra platanului maiestuos al cărui trunchi era îmbrăcat într-o tufă bogată de hortensii.

După picnicul îmbelşugat, pregătit şi împachetat de bucătăreasă, Amanda încerca să se concentreze asupra lucrului. În cei patru ani de cînd se ocupa de *Coventry Quarterly Review,* aceasta devenise cea mai citită revistă din Anglia. Amanda era mîndră de realizările ei şi mai ales de faptul că demonstrase că şi o femeie putea fi un editor de succes, la fel de inteligentă şi de îndrăzneaţă ca un bărbat. Cînd publicul aflase că o femeie era cea care stătea în spatele revistei, controversele iscate nu au făcut decît să-i crească vînzările. Aşa cum îi promisese, Jack îi stătuse alături şi negase cu vehemenţă insinuările precum că el ar fi fost artizanul succesului revistei.

– Soţia mea nu are nevoie de ajutorul meu ca să-şi susţină opiniile, le spusese ironic criticilor. Este mai capabilă, mai profesionistă decît mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunosc. O încurajase pe Amanda să se bucure de recenta ei notorietate, inteligenţa ei şi originalitatea fiind lăudate în cercurile literare dar şi în cele politice.

– Mă plimbă de colo-colo ca pe un cal de rasă, i se plînsese Amanda lui Jack după o petrecere la care fusese în centrul atenţiei tuturor. De ce le este atît de greu tuturor să creadă că dacă ai fustă poţi avea şi creier?

– Nimănui nu-i place ca femeia să fie inteligentă, i-a răspuns Jack, zîmbind. Nouă, bărbaţilor, ne place să păstrăm aparenţa superiorităţii.

– Atunci *tu* de ce nu te simţi ameninţat de inteligenţa unei femei? l-a întrebat ea.

– Pentru că ştiu cum să te ţin la respect, i-a spus el, zîmbind ironic şi dîndu-se un pas înapoi, pentru a nu fi pus să repezise la el, răzbunătoare.

Amanda a zîmbit amintindu-şi toate astea. Jack îi spunea acum lui Edward o poveste cu curcubeie şi cu vrăji magice, pînă cînd copilul i-a adormit în poală. L-a aşezat cu grijă pe pătura pe care o întinsese pe iarbă.

Amanda s-a prefăcut că nu-l observă pe soţul ei, care i se aşezase alături.

– Lasă jos hîrtiile, i-a spus el, cu nasul în părul ei despletit.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Am un şef foarte pretenţios care mă ceartă cînd depăşesc termenul de predare.

– Ştii prea bine cum să faci să-l împaci.

Nu am timp de asta acum, i-a spus Amanda. Lasă-mă să lucrez, te rog. Dar nu a mai protestat cînd i a simțit îmbrățișarea. Buzele lui s-au lipit de gîtul ei, trimițîndu-i un fior plăcut pînă în călcîie.

Ai idee cît de mult te doresc? Și-a plimbat degetele peste trupul ei, acolo unde mișca al doilea copil al lor. Mîna lui s-a aventurat mai departe, pînă la gleznă, strecurîndu-se sub fustă. Teancul de hîrtii i-a căzut din mîini, împrăștiindu-se pe iarbă.

- Jack, a oftat Amanda, lipindu-se de el. Nu în fața lui Edward.

Doarme.

Amanda s-a întors spre el și l-a sărutat lung, ispititor.

- Va trebui să aștepți pînă la noapte, i-a spus cînd s-a desprins din sărut. Zău, Jack, ești incorigibil. Sîntem căsătoriți de patru ani. Ar fi trebuit să te plictisești deja de mine, așa cum ar fi făcut orice soț respectabil.

- Ei bine, asta este doar problema ta, i-a spus el. Eu unul nu am fost niciodată respectabil. Sînt un ticălos, ai uitat?

Zîmbind, Amanda s-a întins în iarbă, trăgîndu-l deasupra ei. Umerii lui blocau lumina care se filtra printre frunzele aurii.

– Din fericire, am descoperit că să fii măritată cu un ticălos este mult mai interesant decît să fii măritată cu un gentleman.

Jack i-a zîmbit, dar luminița neastîmpărată din ochii lui era ușor gînditoare.

– Dacă te-ai putea întoarce în timp și schimba lucrurile... i-a șoptit el, mîngîindu-i părul.

– Nici pentru toate bogățiile din lume, i-a răspuns Amanda, întorcîndu-se să-i sărute degetele. Am tot ce am îndrăznit vreodată să visez.

– Continuă să visezi, atunci, i-a șoptit el înainte a-i acoperi buzele cu gura lui.

SFÎRȘIT